

หนังสือกิจการ

ผู้เขียนหนังสือกิจการ คือคุณหมอลูกา เป็นคนคนเดียว
กับที่เขียนหนังสือลูกา

หนังสือกิจการเล่มนี้ เป็นเรื่องที่เขียนต่อจากตอนจบ
ของหนังสือลูกาคือตอนที่พระเยซูสั่งพวกศิษย์เอกของพระองค์
ให้ไปประกาศข่าวดีให้คนทั้งโลกได้รู้ พระเยซูต้องการให้
พวกเขาได้ไปบอกทุกคน ให้รู้ถึงแผนการของพระองค์ที่จะ
ช่วยให้มนุษย์ในโลกนี้ไม่ต้องได้รับโทษจากบาปของตนเอง
ลูกาได้บันทึกถึงการประกาศข่าวดีของศิษย์เอกสองคน คือ
เปโตรและเปาโลซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ลูกาได้รายงานให้
รู้ว่าศาสนาคริสต์ได้เติบโตอย่างรวดเร็วขนาดไหน จากจุดเล็กๆ
ในเมือง เยรูซาเล็ม ขยายไปถึงแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย
และในที่สุดก็แพร่ไปทั่วอาณาจักรโรมัน

กิจการ

ดูกาเขียนหนังสืออีกเล่ม

1 ท่านเฮโอพิลัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรกที่ผมได้เขียนให้ท่าน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พระเยซูได้ทำและสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้น ² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นสวรรค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะถูกรับขึ้นสวรรค์นั้น พระองค์สั่งพวกศิษย์เอก[†] ที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้สั่งพวก เขาผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ³ หลังจากที่พระเยซูตายแล้ว ในเวลา สี่สิบวัน พระองค์ได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหลายครั้งหลายหน พระองค์ได้ทำหลายสิ่ง หลายอย่างเพื่อพิสูจน์ให้พวกนี้เห็นว่า พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้วจริงๆ และได้พูดกับ พวกเขาถึงเรื่อง แผ่นดินของพระเจ้า ⁴ เมื่อพระองค์กำลังกินอาหารกับพวกศิษย์เอก พระองค์ได้ สั่งพวกเขาว่า “ห้ามไปไหน ให้คอยอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มก่อนจนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระบิดาได้สัญญาไว้ ตามที่เราเคยบอกพวกคุณแล้ว ⁵ ยอห์นทำพิธีจุ่ม[†] ให้คนด้วยน้ำ แต่อีกไม่กี่วันพวกคุณก็จะได้รับการ จุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁶ เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์เอกมาอยู่กันพร้อมหน้า พวกศิษย์เอกได้ถามพระองค์ว่า “องค์ เจ้าชีวิตตอนนี้พระองค์กำลังจะคืนแผ่นดินให้กับอิสราเอลแล้วใช่ไหมครับ” ⁷ พระองค์ตอบว่า “มัน ไม่ใช่เรื่องของพวกคุณ พระบิดาเองได้ตัดสินวันเวลานั้นไว้ก่อนแล้ว ⁸ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์มา อยู่กับพวกคุณ พวกคุณก็จะได้รับฤทธิ์เดช และจะเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้คนฟัง ทั่วเมือง เยรูซาเล็มฟัง ในแคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และทุกหนแห่งในโลกนี้”

⁹ เมื่อพระเยซูพูดเสร็จ พระเจ้าก็ได้รับพระองค์ขึ้นไปสวรรค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขา แล้วก่อน เมฆก็บังพระองค์จนพวกเขามองไม่เห็น ¹⁰ ในขณะที่พวกเขากำลังเพ่งดูพระองค์จากไปในท้องฟ้า นั้น จู่ๆ ก็มีชายชุดขาวสองคนมายืนอยู่ข้างๆ พวกเขา ¹¹ แล้วพูดว่า “ชาวกาลิลี พวกคุณยังยืน เพ่งดูท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว และพระองค์จะกลับมามีอีกครั้ง เหมือนอย่างที่พวกคุณเห็นพระองค์ถูกรับขึ้นไปนี้แหละ”

เลือกศิษย์เอกคนใหม่แทนยูดาส

¹² จากนั้นพวกเขาก็ลงจากภูเขามะกอกเทศ กลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างออกไป ประมาณหนึ่งกิโลเมตร* ¹³ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกศิษย์ซึ่งมีเปโตร ยอห์น ยากอบกับ อันดรูว์ พิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับ พระเจ้า กับยูดาสลูกชายยากอบ ก็ได้ขึ้นไปห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยอยู่ ¹⁴ พวกเขาทั้งสิบเอ็ดคน รวมทั้งผู้หญิงบางคนและมารีย์แม่ของพระเยซู ตลอดจนน้องๆ ของพระองค์ ก็มาพบกันเพื่อ อธิษฐานอยู่เสมอ

¹⁵ มีอยู่วันหนึ่ง เปโตรได้ยืนขึ้นในกลุ่มศิษย์ที่มาพบกัน ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน เขา พูดขึ้นว่า ¹⁶ “พี่น้องทั้งหลาย ข้อความในพระคัมภีร์[†] จะต้องเป็นจริงตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ได้

1:12 หนึ่งกิโลเมตร เป็นระยะทางที่ชาวยิวได้รับอนุญาตให้สามารถเดินได้ในวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อน ของพวกเขา

พูดผ่านทางปากของกษัตริย์ดาวิด¹⁷ เมื่อนานมาแล้วเกี่ยวกับยูดาสที่นำคนพวกนั้นไปจับพระเยซู¹⁷ ยูดาสเป็นคนหนึ่งในกลุ่มของพวกเราและมีส่วนร่วมในการทำงานนี้ด้วย”¹⁸ (ยูดาส เอาเงินที่ได้จากการทำชั่วครั้งนี้ไปซื้อที่ดินไว้ แต่เขาหกหล่มหัวฟาดพื้น พุงแตกไล่ทะเล็กตายบนที่ดินนั้น¹⁹ เรื่องนี้รู้กันทั่วเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงเรียกที่ดินตรงนั้นตามภาษาท้องถิ่นว่า อาเคลดามา ซึ่งหมายถึง “ที่ดินเลือด”)²⁰ เปโตรพูดต่อว่า “เรื่องนี้มีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขารกร้างว่างเปล่า

อย่าได้มีใครเข้าไปอยู่เลย’ (สดุดี 69:25) และ

‘ให้มีคนอื่นมารับตำแหน่งผู้นำแทนเขาด้วย’ (สดุดี 109:8)

²¹ ดังนั้น เราจำเป็นจะต้องเลือกชายคนหนึ่งขึ้นมาแทนยูดาส และเขาจะต้องเป็นคนที่อยู่กับเราดลอดเวลา ในช่วงที่พวกเราติดสอยห้อยตามพระเยซูด้วย²² เริ่มตั้งแต่ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ จนถึงวันที่พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปสวรรค์ คนคนนี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับพวกเรา ที่จะบอกให้คนอื่นรู้ว่า พระเยซูได้ฟื้นจากความตายแล้ว”²³ เขาจึงได้เสนอชื่อชายสองคนคือ โยเซฟ บารซับบาส (หรือที่รู้จักกันว่ายูลัส) และอีกคนคือมัทธิอัส²⁴ แล้วพวกเขาก็อธิษฐานว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้จักจิตใจของมนุษย์ทุกคนดี ช่วยแสดงให้พวกเราเห็นว่า ในสองคนนี้ พระองค์ได้เลือกใคร²⁵ ให้มาทำหน้าที่รับใช้เป็นศิษย์เอกแทนยูดาสคนที่ละทิ้งหน้าที่และได้ไปอยู่ในที่ที่เขาสมควรไปอยู่แล้ว”²⁶ แล้วพวกเขาก็จับสลาก* กัน ได้ชื่อ มัทธิอัส เขาจึงถูกนับรวมเข้ากับศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนนั้นด้วย

พระวิญญูณบรสิสุทธิมาด้วยฤทธิเดช

2 เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์¹ พวกศิษย์ของพระเยซูก็ได้มารวมตัวกันในที่แห่งหนึ่ง² ฝูงๆ ก็มีเสียงจากท้องฟ้าคล้ายกับเสียงพายุพัดอย่างแรง ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่³ จากนั้นพวกเขาก็เห็นบางอย่างคล้ายเปลวไฟที่มีรูปร่างเหมือนลิ้นได้กระจายออกไปอยู่เหนือพวกเขาแต่ละคน⁴ แล้วพระวิญญูณบรสิสุทธิ¹ ก็ได้เข้าไปอยู่ในตัวเขาอย่างบริบูรณ์ แล้วพวกเขาทุกคนก็เริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามแต่ที่พระวิญญูณบรสิสุทธิจะให้เขาพูดได้

⁵ ชาวยิวที่นับถือพระเจ้าจากชาติต่างๆ ทั่วโลก ที่มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเวลานั้น⁶ เมื่อได้ยินเสียงอื้ออึง ก็มามุงดูกัน และต่างก็รู้สึกงงงงวยสงสัยที่พวกเขาต่างก็ได้ยินศิษย์ของพระเยซูพวกนี้พูดภาษาของพวกเขา⁷ พวกเขาฟังมากถึงกับพูดว่า “คนพวกนี้เป็นชาวกาลิลีทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรือ⁸ แล้วทำไมพวกเราถึงได้ยินเขาพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราล่ะ⁹ ซึ่งมีทั้งมาจาก ปารเซีย มีเดีย เอลาม เมโสโปเตเมีย ยูเดีย คัปปาโดเซีย ปอนทัส เอเชีย*¹⁰ ฟริเจียและบิมฟีเลีย อียิปต์ และบางส่วนของลิเบียใกล้กับเมืองไซริน แยกที่มาจากกรุงโรม¹¹ (มีทั้งยิวโดยกำเนิด กับคนที่เปลี่ยนมาถือแบบยิว) เกาะคริต และอาระเบีย แล้วเราทั้งหมดต่างก็ได้ยินคนพวกนี้พูดถึงสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทำเป็นภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราเอง”¹² ผู้คนทั้งหมดรู้สึกสับสนอลหม่าน ตามได้กันว่า “นี่มันอะไรกัน”¹³ บางคนหัวเราะเยาะศิษย์ของพระเยซู โดยพูดว่า “พวกนี้เมาเหล้าองุ่น”

1:26 สลาก ทำมาจากก้อนหิน หรือแห้งไม้ คล้ายๆ กับลูกเต๋าสำหรับเสียงพายุ

2:9 เอเชีย เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

เปโตรอธิบายให้คนฟัง

¹⁴แล้วเปโตรก็ยืนขึ้นพร้อมกับศิษย์เอก[†] อิกลิบเอ็ดคน เขาตะเบ็งเสียงดังต่อหน้าคนพวกนั้น ว่า “เพื่อนๆ ชาวยิวและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตั้งใจฟังให้ดีในเรื่องที่ผมจะเล่านี้ ¹⁵คนพวกนี้ไม่ได้มาอย่างที่คุณคิดหรอกนะ ตอนนี้เพิ่งจะก้าวโหมงเข้าเอง ¹⁶แต่สิ่งที่คุณเห็นนี้ เป็นสิ่งที่โยเอลผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดไว้ว่า

¹⁷“พระเจ้าพูดว่า ในช่วงสุดท้ายนั้น

เราจะเทพระวิญญาณของเราให้กับมนุษย์ทุกคน
ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของคุณจะพูดแทนเรา
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิต* คนแก่จะมีความฝันพิเศษ

¹⁸ในช่วงนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา

ให้กับทาสของเราทั้งชายและหญิง

และเขาเหล่านั้นจะพูดแทนเรา

¹⁹เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบน

และสิ่งอัศจรรย์ในโลกเบื้องล่าง

ได้แก่เลือด ไฟและหมอกควันหนาที่บ

²⁰ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ส่วนดวงจันทร์จะเป็นสีเลือด

ก่อนจะถึงวันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์เจ้าชีวิต

²¹แล้วทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิตก็จะรอด” (โยเอล 2:28-32)

²²“ฟังให้ดีชาวอิสราเอลทั้งหลาย พระเจ้าได้แสดงให้เห็นชัดว่า พระเยซูชวามานาชาเรีอเป็นคนพิเศษ เพราะพระเจ้าได้ให้อำนาจกับพระองค์ที่จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางพวกคุณ อย่างที่พวกคุณรู้จักกันอยู่แล้ว ²³พระเจ้าได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะมอบพระเยซูให้กับพวกคุณ และด้วยความช่วยเหลือของพวกคุณช่วยนอกกฎหมาย พวกคุณก็ได้ฆ่าพระองค์ คือได้ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน ²⁴แต่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้พระองค์เป็นอิสระจากความตาย เพราะความตายไม่สามารถที่จะยึดพระเยซูไว้ได้

²⁵กษัตริย์ดาวิด[†] ได้พูดถึงพระองค์ว่า

‘เราเห็นองค์เจ้าชีวิตอยู่ต่อหน้าเราเสมอ

เราจะไม่หวั่นกลัว

เพราะพระองค์อยู่ที่ขามือของเรา

²⁶เพราะอย่างนี้เอง หัวใจของเราถึงเบิกบาน

และคำพูดของเราก็ชื่นชมยินดี

แม้แต่ร่างกายของเราก็เต็มไปด้วยความหวัง

²⁷เพราะพระองค์ไม่ทิ้งวิญญาณของเรา

ไว้ในแดนแห่งความตาย*

2:17 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันซึ่งเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

2:27 แดนแห่งความตาย หมายถึง ที่ที่คนตายไปอยู่ เพื่อรอวันพิพากษา

พระองค์จะไม่ยอมให้อองคืผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นั้นเฝ้าเปื่อย

²⁸พระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิต

และจะทำให้เรามีความสุขอย่างเต็มที่

เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์' (สดุดี 16:8-11)

²⁹"พี่น้องทั้งหลาย ผมมั่นใจว่าดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษ ไม่ได้พูดถึงตัวเอง เพราะเขาได้ตาย
ไปแล้ว และหลุมฝังศพของเขาก็อยู่ในเมืองนี้จนถึงทุกวันนี้³⁰ แต่ดาวิดเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และ
เขาก็รู้ว่าพระเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาว่าลูกหลานของดาวิดคนหนึ่งจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหมือนเขา
³¹ดาวิดก็รู้เหตุการณ์นี้ล่วงหน้า เขาพูดถึงการฟื้นคืนชีพของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* องค์นั้นว่า

'เขาไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนแห่งความตาย

และร่างกายของเขาก็ไม่เฝ้าเปื่อย' (สดุดี 16:10)

³²พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราทั้งหมดต่างก็เห็นเป็นพยานในเรื่องนี้

³³พระเยซูได้ถูกรับขึ้นไปนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า พระเจ้าก็ได้มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ให้
กับพระเยซูตามสัญญา และพระเยซูก็ได้เทพระวิญญาณนี้ให้กับพวกเรา อย่างที่พวกคุณได้เห็น
และได้ยินอยู่ตอนนี้³⁴ ดังนั้น ดาวิดเองไม่ได้ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ตัวดาวิดเองได้พูดว่า

'พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเราว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา

³⁵จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่าน

ให้สยบลงเป็นที่วางเท้าของท่าน* (สดุดี 110:1)

³⁶ดังนั้น ขอให้ชาวอิสราเอลทั้งหลายรู้แน่นอนว่า พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูคนที่พวกคุณตรึงไว้
ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์เจ้าชีวิตและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

³⁷เมื่อคนพวกนั้นได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกเหมือนถูกแทงทะลุใจ พวกเขาจึงพูดกับเปโตรและ
ศิษย์เอกคนอื่นๆ ว่า "พี่ๆ พวกเราจะทำอย่างไรดี"

³⁸เปโตรพูดกับพวกเขาว่า "กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ในนามของพระเยซู
คริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้ยกโทษความผิดบาปของคุณ แล้วคุณก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
เป็นของขวัญ³⁹ เพราะพระเจ้าสัญญาที่จะให้สิ่งนี้กับพวกคุณ ลูกหลานของคุณ และทุกคนที่อยู่
ห่างไกล คำสัญญานี้มีไว้สำหรับทุกคนที่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราได้เรียกมา"⁴⁰ แล้วเปโตรได้
เตือนพวกเขาอีกหลายเรื่องด้วยกัน และได้ขอร้องเขาว่า "ช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากคนชั่วร้ายใน
ยุคนี้"⁴¹ คนทั้งหลายที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ และในวันนั้นจำนวนศิษย์ของพระเยซู
จึงได้เพิ่มขึ้นอีกราวสามพันคน⁴² พวกเขาได้ทุ่มเทตัวเองในการฟังคำสั่งสอนของพวกศิษย์เอก ใน
การมาร่วมประชุมกัน ในการหักขนมปัง* และในการอธิษฐาน

2:31 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:35 "จนกว่าเรา...ที่วางเท้าของท่าน" มีความหมายอีกอย่างว่า "จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้อานาจท่าน"

2:36 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:42 หักขนมปัง อาจหมายถึงอาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต ซึ่งเป็นอาหารมื้อพิเศษ ที่พระเยซูบอก
ให้ศิษย์ของพระองค์กินเพื่อนึกถึงพระองค์ (ลูกา 22:14-20)

การแบ่งปันในหมู่ศิษย์

⁴³ทุกคนเกิดความเกรงกลัว เพราะพวกศิษย์เอกได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁴พวกศิษย์ของพระเยซู ได้พบกันอย่างสม่ำเสมอ และเอาข้าวของทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่ออกมาแบ่งปันกัน ⁴⁵พวกเขาได้เอาที่ดินและข้าวของต่างๆ ไปขาย แล้วนำเงินมาแบ่งให้กับคนที่มีความจำเป็นต้องใช้ ⁴⁶พวกศิษย์เหล่านี้จะไปประชุมร่วมกันในวิหาร[†] ทุกๆ วัน พวกเขาจะหักขนมปังกันตามบ้านของตน และแบ่งปันอาหารกันกินด้วยความยินดีและเต็มใจ ⁴⁷พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และทุกคนก็ชื่นชมพวกเขา แล้วองค์เจ้าชีวิตก็ได้เพิ่มจำนวนคนที่พระองค์ได้ช่วยให้รอดเข้ามาในกลุ่มของศิษย์พวกนี้ทุกๆ วัน

เปโตรรักษาคนง่อย

3 วันหนึ่งตอนบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลาสำหรับการอธิษฐาน ขณะที่เปโตรและยอห์นเดินไปที่วิหาร[†] ²มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกวันจะมีคนอุ้มมาวางไว้ที่ประตูวิหาร ซึ่งประตูนั้นเรียกว่าประตูงาม เพื่อขอทานกับคนที่เดินเข้ามาในวิหารนี้ ³พอชายคนนี้เห็นเปโตรและยอห์นกำลังเดินมา เขาก็ร้องขอเงิน ⁴เปโตรกับยอห์นจึงไปที่ชายคนนั้นแล้วพูดว่า “มองดูพวกเราสิ” ⁵ชายขอทานก็มองไปที่คนทั้งสองเพราะคิดว่าจะได้เงินจากพวกเขา ⁶แต่เปโตรพูดว่า “ผมไม่มีเงินทองหรอก แต่ผมมีอย่างอื่นจะให้ ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ลูกขึ้นเดินเดี๋ยวนี้” ⁷แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นพยุงให้ลุกขึ้นมา เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีเรียวแรงขึ้นมาทันที ⁸เขาออกเดินกระโดดโลดเต้นร้องสรรเสริญพระเจ้า และเขาได้เข้าไปในวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ⁹คนทั้งหมดมองเห็นเขาเดินร้องสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ทุกคนจำได้ว่าเขาคือชายที่นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามนั้น พวกเขาจึงแปลกใจมากและพากันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้

เปโตรพูดกับผู้คน

¹¹ชายคนนี้ไม่ยอมห่างเปโตรและยอห์นไปไหนเลย คนทั้งหมดต่างก็แปลกใจ และวิ่งตามกันมาดูพวกเขาที่ระเบียงของซาโลมอน ¹²เมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอล พวกคุณแปลกใจกับเรื่องนี้ทำไม แล้วจึงมองเราทำไม ทำอย่างกับว่าเราทำให้ชายคนนี้ได้เดินได้ด้วยอำนาจหรือความเคร่งศาสนาของเราเองอย่างนั้นแหละ ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ[†] ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ทำให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูก็คือคนที่พวกคุณได้ส่งไปให้เขาฆ่า และพวกคุณไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปีลาต ทั้งๆ ที่ปีลาตตัดสินใจปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ ¹⁴คุณไม่ยอมรับองค์ผู้บริสุทธิ์และผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า แต่กลับขอให้ปีลาตปล่อยตัวฆาตกรแทน ¹⁵พวกคุณได้ฆ่าผู้ที่ให้ชีวิต แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาใหม่ เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้ ¹⁶ชายง่อยคนนี้ได้หายได้ เพราะความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเยซู คุณก็เห็นและรู้จักเขาดีนี้ แต่ความเชื่อของเราในฤทธิ์เดชของพระเยซู ทำให้เขาหายเป็นปกติอย่างที่พวกคุณเห็นนี่แหละ ¹⁷พี่น้องครับ ผมรู้แน่ๆ ว่าที่พวกคุณและพวกผู้นำได้ทำอย่างนั้นกับพระเยซู พวกคุณเองก็ 모르หรือว่าได้ทำอะไรลงไป ¹⁸แต่พระเจ้าได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ผ่านทางปากของผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์

จะต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วตอนนี้ พระเจ้าก็ทำให้มันเกิดขึ้นจริง¹⁹ ดังนั้น กลับตัวกลับใจเสียใหม่ หันกลับมาหาพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะลบล้างความบาปให้กับคุณ²⁰ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะให้ความสดชื่นกับคุณอีกครั้ง และพระองค์จะส่งพระเยซู ผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาให้กับคุณอีกด้วย²¹ แต่พระเยซูจะต้องอยู่ในสวรรค์ก่อน จนกว่าพระเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ใหม่เสียก่อน เหมือนกับที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในสมัยก่อนผ่านทางผู้พูดแทนพระองค์พวกนั้นที่ศักดิ์สิทธิ์²² โมเสสพูดว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณจะแต่งตั้งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่เหมาะกับผมนี้ให้กับคุณ โดยที่เขาคือเป็นคนหนึ่งในพวกของคุณ คุณจะต้องฟังทุกอย่างที่เขาบอก²³ ใครไม่เชื่อฟังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ก็จะต้องตาย และถูกตัดออกจากการเป็นคนของพระเจ้า’²⁴ ซามูเอลและผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ที่มาทีหลังต่างก็พูดถึงเวลานี้กันทั้งนั้น²⁵ คุณเป็นลูกหลานของผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น และมีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของคุณด้วย พระองค์พูดกับอับราฮัมว่า ‘ทุกชนชาติในโลกจะได้รับพระพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า’²⁶ เมื่อพระเจ้าได้เลือกพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ส่งพระเยซูมาให้กับพวกคุณชาวอิสราเอลก่อน เพื่ออวยพรพวกคุณให้แต่ละคนหันหลังให้กับความชั่วร้ายของตัวเอง”

เปโตรและยอห์นอยู่ต่อหน้าสภายิว†

4 ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งหลายอยู่นั้น พวกนักบวช หัวหน้าผู้ดูแลความปลอดภัยของวิหาร† และพวกสะดูสี† ก็เดินเข้ามาหา² พวกเขาโกรธมากที่เปโตรและยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนว่า ผู้คนจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกับพระเยซู³ พวกเขาจึงจับทั้งสองคนไปขังคุกไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว⁴ แต่มีคนเป็นจำนวนมากเชื่อในเรื่องที่พวกเขาสั่งสอน ถึงตอนนี้ รวมถึงยิวที่เป็นผู้ชายได้ประมาณห้าพันคนแล้ว⁵ วันรุ่งขึ้นพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้อาวุโส และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ได้มาประชุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม⁶ นอกจากนี้ยังมีอันนาส* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด† คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย⁷ พวกเขาจับเปโตรและยอห์นมายืนอยู่ตรงหน้า แล้วถามว่า “พวกแกทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชอะไร พวกแกใช้อำนาจของใคร”⁸ แล้วเปโตรผู้เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์† ก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านผู้นำประชาชนและท่านผู้อาวุโส⁹ ถ้าท่านกำลังถามผมถึงเรื่องความดีที่ได้ทำกับคนง่อยคนนี้ว่าเขาหายได้อย่างไร¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหมดและประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนรู้เอาไว้เถอะว่า สิ่งนั้นเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ชวานาซาเรธ คนที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน และเป็นคนที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูคนนี้แหละที่ทำให้ชายคนนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน หายเป็นปกติ¹¹ พระเยซูเป็น

‘หิน* ก้อนนี้ ที่พวกคุณคนก่อสร้างได้โยนทิ้งไปแล้ว

และกลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด’ (สดุดี 118:2)

3:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

3:25 ‘ทุกชนชาติ...ลูกหลานของเจ้า’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:18, 26:24

4:6 อันนาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.6-15 (พ.ศ.549-558)

4:6 คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.18-36 (พ.ศ.561-579) เขาเป็นลูกเขยของอันนาส

4:11 หิน หมายถึงพระเยซู

¹²นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่มีใครเลยที่จะให้ความรอดกับเราได้ และไม่มีชื่ออื่นภายใต้ฟ้านี้ที่จะทำให้มนุษย์รอดได้”

¹³เมื่อพวกผู้นำชาวยิวเห็นถึงความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และเห็นว่าทั้งสองเป็นแคคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนอะไรมาเป็นพิเศษ พวกเขาจึงแปลกใจ พวกเขาต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า เปโตรและยอห์นเคยอยู่กับพระเยซูมาก่อน ¹⁴ยิ่งพวกเขาได้เห็นชายง่อยซึ่งได้รับการรักษาจนหายดีแล้วยืนอยู่ข้างๆ เปโตรและยอห์น พวกเขาจึงพูดอะไรไม่ออก ¹⁵ผู้นำชาวยิวก็สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุม แล้วก็ปริศนากันว่า ¹⁶“พวกเราจะเอาอย่างไรดีกับสองคนนี้ เพราะทุกคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก็รู้ว่า สองคนนี้ได้ทำเรื่องปาฏิหาริย์[†]ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่เห็นชัดแจ้งและพวกเราก็กฎีเสอไม่ได้ ¹⁷แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่กระจายต่อไปในหมู่คนทั้งหลาย เราต้องขู่พวกเขาไม่ให้พูดถึงชื่อเยซูกับใครอีก”

¹⁸จากนั้นเขาก็เรียกเปโตร และยอห์นเข้ามาเพื่อสั่งห้ามคนทั้งสอง ไม่ให้พูดหรือสั่งสอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซู หรือแม้แต่จะอ้างชื่อของพระองค์อีก¹⁹ แต่เปโตรและยอห์นตอบว่า “ท่านคิดดูเอาเองว่า มันถูกหรือเปล่า ที่จะให้เราเชื่อฟังท่าน แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ²⁰เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ให้เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน” ²¹หลังจากที่ได้ขู่เปโตรและยอห์นแล้ว พวกเขาก็ปล่อยตัวทั้งสองไป เพราะไม่รู้ว่าจะลงโทษได้อย่างไร เพราะทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ²²อีกทั้งชายที่ได้รับการรักษา ด้วยการอัศจรรย์จนหายเป็นปกตินี้ มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรและยอห์นกลับไปหาเหล่าผู้เชื่อ

²³เมื่อเขาปล่อยเปโตรและยอห์นแล้ว ทั้งสองก็กลับไปหาพรรคพวก และเล่าเรื่องทั้งหมดที่หัวหน้านักบวชสูงสุดและพวกผู้นำโสได้พูดกับพวกเขาไว้ ²⁴เมื่อเหล่าผู้เชื่อได้ยินอย่างนั้น ทุกคนก็เปล่งเสียงอธิษฐานต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สร้างโลก สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในที่เหล่านั้น ²⁵พระองค์พูดไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากผู้รับใช้พระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า

‘ทำไมชาติต่างๆ ถึงได้โกรธแค้น ทำไมผู้คนถึงได้วางแผนโกงๆ

²⁶พวกกษัตริย์ในโลก ต่างเตรียมพร้อมที่จะสู้รบ

และพวกผู้ปกครองรวมตัวกัน ต่อต้านองค์เจ้าชีวิต

และต่อต้านกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า*’ (สดุดี 2:1,2)

²⁷แล้วเหตุการณ์ตามที่ได้เขียนอยู่ในพระคัมภีร์ก็เกิดขึ้น เมื่อเฮโรด* และปอนทัส ปีลาต รวมทั้งพวกต่างชาติ และประชาชนชาวอิสราเอล ได้รวมตัวกันในเมืองเพื่อต่อต้านพระเยซูผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้เจิมให้เป็นพระคริสต์[†] ²⁸แต่ความจริงแล้ว พวกนี้ก็ทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง ตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามฤทธิ์อำนาจ และตามความต้องการของพระองค์

4:26 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

4:27 เฮโรด ในที่นี้คือ เฮโรด อันที่ पास เป็นกษัตริย์ของแคว้นกาลิลีและเปเรีย บุตรของเฮโรดมหาราช

4:27 ปอนทัส ปีลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ.26-36 (พ.ศ.569-579)

²⁹ ตอนนี้องค์เจ้าชีวิต ขอโปรดฟังคำชู้ของพวกเขา และช่วยพวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ให้กล้าที่จะพูดถ้อยคำของพระองค์ด้วยเถิด ³⁰ขอโปรดยื่นมือของพระองค์ออกรักษาโรค และทำเรื่องอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ผ่านทางชื่อของพระเยซู ผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์”

³¹ เมื่อพวกผู้เชื่ออธิษฐานเสร็จ ที่ที่พวกเขาารวมตัวกันก็สิ้นสะเทือน จากนั้นพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ และเริ่มพูดถ้อยคำของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ

ผู้เชื่อร่วมแบ่งปัน

³² กลุ่มของผู้เชื่อทั้งหมดต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสิ่งของที่เขามีอยู่นั้น ไม่มีใครอ้างว่าเป็นของตัวเองเลย แต่พวกเขาได้เอาทุกอย่างที่มีมาแบ่งปันกัน ³³ พวกศิษย์เอกได้บอกให้ผู้คนรู้ด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ ถึงการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูเจ้า และพระเจ้าก็ได้ช่วยพรคนที่เชื่อทุกคนอย่างมากมาย ³⁴ ในกลุ่มคนที่เชื่อ ไม่มีใครขาดแคลนเลย คนที่มีที่ดินหรือบ้าน ก็ได้เอาของเหล่านั้นไปขาย และนำเอาเงินนั้น ³⁵ มาให้กับพวกศิษย์เอก เพื่อเอาไปแจกจ่ายให้แก่ละคนตามความจำเป็น

³⁶ เหมือนกับตัวอย่างของโยเซฟ คนที่พวกศิษย์เอกเรียกว่า บารนาบัส (หมายถึง “คนที่ให้กำลังใจ”) เขาเป็นชาวเลวี เกิดที่เกาะไซปรัส ³⁷ โยเซฟได้ขายที่นาของเขา และนำเงินที่ได้นั้นมาให้กับพวกศิษย์เอก

อานาเนียกับสัปปิรา

5 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตนผืนหนึ่ง ² แต่เขาแอบเก็บเงินเอาไว้บางส่วน และภรรยาของเขาก็เห็นด้วย จากนั้นเขาจึงนำเงินส่วนที่เหลือมาให้กับพวกศิษย์เอก³ เปโตรต่อว่าอานาเนียว่า “ทำไมคุณถึงยอมให้ซาตานครอบงำจิตใจ คุณโกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินเอาไว้เองด้วย ⁴ ที่ดินผืนนั้น ก็เป็นของคุณอยู่แล้วก่อนที่คุณจะขายไม่ใช่หรือ และหลังจากที่ขายแล้ว เงินนั้นก็ยังคงอยู่ในอำนาจของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไมคุณถึงคิดทำอย่างนี้ คุณกำลังโกหกพระเจ้านะ ไม่ได้โกหกพวกเราหรอก” ⁵ เมื่ออานาเนียได้ยินอย่างนี้ก็ล้มลงขาดใจตาย คนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างก็ตกใจกลัวยิ่งนัก ⁶ ชายหนุ่มหลายคนมาทอศพของอานาเนียแล้วหามออกไปฝัง ⁷ หลังจากนั้นอีกประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของอานาเนียซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เดินเข้ามา ⁸ เปโตรถามเธอว่า “บอกหน่อยว่า คุณขายที่ดินได้เงินเท่านี้หรือ” สัปปิราตอบว่า “ใช่แล้วค่ะ”

⁹ แล้วเปโตรก็ต่อว่าเธอว่า “ทำไมคุณสองคนถึงได้สมคบกัน ลองตีกับพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ดูนั่นสิ คนพวกนั้นที่ไปฝังศพสามิคุณมาอยู่ที่หน้าประตูแล้ว และพวกเขาจะหามศพของคุณออกไปด้วยเหมือนกัน” ¹⁰ สัปปิราก็ล้มลงตรงเท้าของเปโตร แล้วขาดใจตายทันที เมื่อชายหนุ่มพวกนั้นเดินเข้ามา ก็เห็นว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างๆ สามิของเธอ¹¹ ทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่างก็เกิดความเกรงกลัวยิ่งนัก

ศิษย์เอกทำการอัศจรรย์

¹²พวกศิษย์เอกได้ทำการอัศจรรย์และปาฏิหาริย์หลายอย่างในหมู่ประชาชน และพวกคนที่เชื่อ ก็ได้มาประชุมกันที่ระเบียงซาโลมอน* อยู่เรื่อยๆ ¹³คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าที่จะไปรวมกลุ่มกับพวกเขา แต่ก็เคารพนับถือพวกเขามาก ¹⁴พระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนที่เชื่อมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งชายและหญิง ให้มาเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต ¹⁵ดังนั้น ประชาชนต่างก็นำคนเจ็บป่วยมาวางบนแคร่หรือเสื่อแล้ว นำไปไว้ข้างถนน เพื่อว่าเวลาที่เบโตร์เดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านอาจจะได้ทอดลงมาบนตัวของพวกเขาบ้าง ¹⁶มีฝูงชนที่มาจากซานเมืองรอบๆ เมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาต่างก็พาคนป่วยและคนที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผีร้ายเข้าสิงมา ซึ่งพวกนี้ก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

ผู้นำชาวอียิปต์พยายามขัดขวางพวกศิษย์เอก

¹⁷หัวหน้านักบวชสูงสุด† และพรรคพวกของเขาทุกคน ซึ่งเป็นกลุ่มสะดูสี† ก็เกิดความโกรธแค้น และอิจฉาริษยา ¹⁸พวกเขาจึงจับกุมพวกศิษย์เอกไปขังไว้ในคุก ¹⁹แต่ในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตได้มาเปิดประตูคุก แล้วพาพวกศิษย์เอกออกไป ทูตสวรรค์ได้สั่งว่า ²⁰“ให้ไปยืนอยู่ในวิหาร† บอกกับประชาชนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับชีวิตใหม่นี้” ²¹เมื่อพวกศิษย์เอกได้ยินอย่างนั้น พอรุ่งเช้าพวกเขาก็เข้าไปในวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขามาถึงวิหาร ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา† รวมทั้งสมาชิกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด และได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปคุมตัวพวกศิษย์เอกออกมาจากคุก ²²แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงคุก กลับไม่พบพวกศิษย์เอกอยู่ในนั้น พวกเขากลับมารายงานว่า ²³“พวกเราเห็นคุกปิดใส่กุญแจแน่นหนา และยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในนั้นเลย” ²⁴เมื่อหัวหน้ายามที่เฝ้าวิหาร และพวกหัวหน้านักบวชได้ยิน ก็งุนงงและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ²⁵จากนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า “พวกคนที่ท่านจับไปขังไว้ในคุกนั้นตอนนี้กำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในวิหาร” ²⁶จากนั้นหัวหน้ายามกับเจ้าหน้าที่ก็ออกไปนำตัวพวกศิษย์เอกกลับมา แต่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ เพราะกลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา

²⁷พวกเขานำตัวพวกศิษย์เอกเข้ามายืนอยู่ต่อหน้าสภา† แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุดก็ถามพวกเขาว่า ²⁸“พวกเราได้สั่งห้ามอย่างเด็ดขาดแล้วไม่ให้พูดถึงเยซูเวลาที่สั่งสอน แต่พวกแกก็ยังเผยแพร่คำสอนนี้ไปทั่วเมืองเยรูซาเล็ม แล้วยังโทษพวกเรา ว่าทำให้มันต้องตายอีกด้วย”

²⁹เบโตร์และพวกศิษย์เอกคนอื่นๆ ก็ตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์” ³⁰พระเจ้าของบรรพบุรุษเราได้ทำให้พระเยซู คนที่ท่านได้ตรึงที่กางเขนนั้นฟื้นขึ้นมามีชีวิต ³¹พระเจ้าได้ยกพระเยซูไว้ให้อยู่ที่ด้านขวาของพระองค์ ในฐานะเจ้าฟ้าชายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และได้รับการยกโทษจากความผิดบาปของเขา โดยผ่านทางพระเยซู ³²พวกเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์† ที่พระเจ้ามอบให้กับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วยเหมือนกัน”

³³เมื่อพวกสมาชิกในสภาได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก และต้องการฆ่าศิษย์เอกพวกนี้ ³⁴แต่มีสมาชิกสภาคนหนึ่ง เป็นฟาริสี† ชื่อกามาลิเอล และเป็นครูสอนกฎปฏิบัติเป็นคนที่ประชาชนทุก

คนให้ความเคารพนับถือ ได้ลุกขึ้นยืนและสั่งให้พาพวกศิษย์เอกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง³⁵ แล้วเขาก็พูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ระวังให้ดีในสิ่งที่คุณจะทำกับชายพวกนี้³⁶ จำได้ไหม ตอนที่มีคนชื่อธูดาสโผล่มาแล้วอ้างว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่มีคนติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคนเมื่อเขาถูกฆ่า พวกศิษย์ของเขาก็กระจัดกระจายไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น³⁷ หลังจากธูดาสแล้วก็มียูดาส ชาวกาลิลี โผล่มาอีก ในช่วงเวลาที่ท่าสำมะโนครัว* เขาได้ชักจูงผู้คนให้ติดตามเขาไป แต่เขาก็ถูกฆ่าตายด้วย แล้วพวกศิษย์ของเขาก็กระจัดกระจายกันไป³⁸ ในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมขอบอกให้พวกคุณอยู่ห่างจากคนพวกนี้ อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย เพราะถ้าแผนการหรืองานนี้ของพวกเขามาจากมนุษย์ มันก็จะล้มเหลวไปเอง³⁹ แต่ถ้าแผนการนี้มาจากพระเจ้าแล้วละก็ คุณไม่มีทางหยุดยั้งได้หรอก และคุณก็จะพบว่าตัวเองกำลังต่อสู้อยู่กับพระเจ้า” พวกเขาก็ยอมฟังคำแนะนำของกามาลิเอล

⁴⁰พวกเขาจึงเรียกพวกศิษย์เอกเข้ามาแล้วเขียนตี สิ่งไม่ให้พูดเรื่องของพระเยซูอีกแล้วจึงปล่อยตัวไป⁴¹ พวกศิษย์เอกออกจากสภามาด้วยความชื่นชมยินดี เพราะถือว่าการที่พวกเขาได้รับความอับอายจากการพูดเรื่องของพระเยซูนั้น เป็นเรื่องที่พระเจ้าให้เกียรติ⁴² และพวกศิษย์เอกก็ไม่เคยหยุดสั่งสอนและประกาศข่าวดีว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ในวิหารและตามบ้านเรือนของผู้คนทุกๆ วัน

เลือกชายเจ็ดคนมาสำหรับงานพิเศษ

6 ในเวลานั้น เมื่อศิษย์ของพระเยซูเพิ่มมากขึ้นก็มีเสียงบ่นจากคนยิวที่พูดภาษากรีกที่ต่อว่าคนยิวที่พูดภาษาอารเมค เพราะพวกแม่ม่ายที่พูดภาษากรีกถูกมองข้ามไปในเรื่องการแจกอาหารที่มีอยู่ทุกๆ วัน² ศิษย์เอกทั้งสิบสองคนจึงได้เรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันและพูดว่า “ไม่ถูกต้องแน่ที่พวกเราจะมัวแต่ไปแจกอาหารกันอยู่ จนละเลยงานการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้าไป³ ดังนั้นพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเลือกคนในกลุ่มพวกคุณมาสักเจ็ดคน ที่มีชื่อเสียงดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเฉลียวฉลาด แล้วเราจะแต่งตั้งให้พวกเขาดูแลงานด้านนี้⁴ ส่วนเราจะได้ทุ่มเทตัวเองให้กับการอธิษฐาน และการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้า”

⁵ทุกคนพอใจกับข้อเสนอนี้จึงเลือกสเทเฟน (ชายที่เต็มไปด้วยความเชื่อ และพระวิญญาณบริสุทธิ์) กับฟีลิป* โปโรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัสและนิโคเลอัสชาวเมืองอันท็อก ซึ่งก่อนหน้านั้นเปลี่ยนมานับถือศาสนายิว⁶ พวกเขาจึงได้เสนอคนทั้งเจ็ดต่อพวกศิษย์เอก แล้วพวกศิษย์เอกก็ได้อธิษฐานและวางมือบนคนทั้งเจ็ด⁷ ถ้อยคำของพระเจ้ำก็แพร่กระจายไป และในเมืองเยรูซาเล็มก็มีศิษย์ของพระเยซูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ก็ยังมีนักบวชกลุ่มใหญ่ที่มาไว้วางใจและเชื่อฟังในคำสอนนี้ด้วย

ชาวยิวบางคนต่อต้านสเทเฟน

⁸สเทเฟน คนที่เต็มไปด้วยความเมตตาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และปาฏิหาริย์มากมายต่อหน้าประชาชน⁹ แต่มีบางคนที่มาจากที่ประชุมของยิวที่เป็นอิสระจากการเป็น

5:37 สำมะโนครัว การนับจำนวนประชากรและสิ่งของทั้งหมด ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

5:42 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

6:5 ฟีลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟีลิปที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซู

ทาสแล้ว (เป็นชื่อที่เขาเรียกกัน) พวกเขาเป็นพวกยิวที่มาจากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซีย และเอเชียได้มาได้เที่ยงกับสเทเฟน¹⁰ แต่พวกเขาถึงลูสเทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟน พูดด้วยสติปัญญาที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹¹ ดังนั้นพวกเขาจึงคิดลอบนชายบางคนให้พูดว่า “เราไต่ยื่นชายคนนี้ พุดดูหมิ่นโมเสสและพระเจ้า”¹² พวกนี้ไต่ยุงให้ประชาชน ผู้นำอารุโสและ ครูสอนกฎปฏิบัติ จับสเทเฟนและเอาตัวไปทีสภา¹³ พวกเขานำพยานเท้จมาปรับปรว่า “ชายคน นี้พุดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ และต่อต้านกฎปฏิบัติตลอดเวลาไม่เคยหยุดเลย¹⁴ เพราะพวก เราไต่ยื่นเขาพุดว่า เยชูชวานาซาเรธจะทำลายสถานที่แห่งนี้และจะเปลี่ยนแปลงธรรมเนียม ปฏิบัติที่โมเสสให้กับเราไว้”¹⁵ ทุกคนที่นังอยู่ในสภาต่างจ้องไปทีสเทเฟน และเห็นว่ไบหน้าของเขา ดูเหมือนไบหน้าของทูตสวรรค์

สเทเฟนพุดต่อหน้าสภา

7 หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถามสเทเฟนว่า “จริงหรือเปล่า”² เขาก็ตอบว่า “ท่านผู้อูโรสทั้งหลาย และพวกที่นัง ฟังผมก่อน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ไต่ปรากฏตัวต่ออับราฮัมบรรพบุรุษของเราตอนที่ท่านยังอยู่ที่เมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่ฮาราน³ พระองค์ไต่พุดกับอับราฮัมว่า ‘ออกจาก ประเทศและพาญาติที่นังของเจ้าไปยังดินแดนที่เราระจะแสดงให้เจ้าไต่เห็น’⁴ ดังนั้นอับราฮัมจึง ออกจากดินแดนของชาวเคลเดียและมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากทีพ่อของอับราฮัมตาย พระเจ้าก็ให้เขาออกจากที่นั่น มาย้งดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ไต่ยงนี้⁵ ในตอนนัง พระเจ้าไต่ให้ อับราฮัมครอบครองที่ดินตรงนี้แม่แต่ฟ้าเท้าเดียว แต่พระองค์ไต่สัญญาที่จะให้แผ่นดิน ทั้งหมดนี้กับเขาและลูกหลานของเขา ทั้งๆ ที่ตอนนังอับราฮัมยังไม่มีลูกเลย⁶ พระเจ้าพุดกับเขา ว่า ‘ลูกหลานของเจ้า จะกลายเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างด้าว ผู้คนที่นังจะบังคับพวกเขา ให้เป็นทาส และจะทำต่อลูกหลานของเจ้าอย่างเลวร้ายเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ แต่เราระลงโทษชนชาติ นั้น ที่ทำให้ลูกหลานของเจ้าต้องตกเป็นทาส’^{*} พระเจ้ายังบอกอีกว่า ‘หลังจากนั้น พวกเขาจะออก จากดินแดนแห่งนั้น และมาราบไหว้บูชาเราในสถานที่แห่งนี้’⁸ พระเจ้าไต่ทำสัญญาเรื่องการ ขลิบ[†] กับอับราฮัม แล้วอับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค พออิสอัคเกิดไต่แปดวัน อับราฮัมก็ขลิบให้กับเขา ต่อมาอิสอัค มีลูกคือยาโคบ และยาโคบก็มีลูกสิบสองคน ที่เป็นต้นตระกูลต่างๆ ของเรานั้นเอง⁹ ต้นตระกูลพวกนี้ ต่างก็อิจฉาโยเซฟนังชายของตน จึงชายโยเซฟให้ไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่ พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ¹⁰ พระองค์ช่วยให้โยเซฟพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พระเจ้าทำให้โยเซฟ เฉลียวฉลาด และทำให้ฟาโรห์ภักษัตริย์ของอียิปต์ชอบโยเซฟ ถึงกับแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ปกครอง ดูแลทั่วทั้งอียิปต์ รวมทั้งทุกอย่างในวังของพระองค์ด้วย¹¹ ต่อมา หัวอียิปต์และคานาอันเกิดความ อดอยาก ทำให้เดือดร้อนอย่างหนัก บรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารกิน¹² เมื่อยาโคบไต่ยงว่ามีข้าว ในอียิปต์ ก็ส่งบรรพบุรุษของเราไปที่นั่น นี่เป็นเท้ยวแรก¹³ ในเท้ยวที่สอง โยเซฟไต่เปิดเผยตัวเอง ให้ที่นังของเขารู้ และฟาโรห์ก็ไต่รู้จักครอบครัวของโยเซฟด้วย¹⁴ โยเซฟไต่ส่งคนไปเชิญยาโคบ พ่อของเขา และญาติที่นังของเขารวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน¹⁵ จากนั้นยาโคบก็ไต่ย้ายไปอยู่ที่

7:3 ‘ออกจาก...แสดงให้เจ้าไต่เห็น’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:1

7:6-7 ‘ลูกหลานของเจ้า...ต้องตกเป็นทาส’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:13-14

7:7 ‘หลังจากนั้น...สถานที่แห่งนี้’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:14 และอพยพ 3:12

อียิปต์ และที่นั่นเอง ยาโคบและบรรพบุรุษของเราตายลง¹⁶ ศพของพวกเขาถูกนำกลับไปเมื่องเซเชม และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ที่อับราฮัมใช้เงินก้อนหนึ่งซื้อมาจากพวกลูกชายของฮาโมร์ในเซเชม¹⁷ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมจะเป็นจริง จำนวนคนของเราก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในอียิปต์¹⁸ ในตอนนั้นมีกษัตริย์องค์อื่นที่ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับโยเซฟเลยได้ขึ้นปกครองแผ่นดินอียิปต์¹⁹ เขาเจ้าเล่ห์หลอกลวงคนของเรา และทารุณโหดร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา ด้วยการบังคับให้เอาทารกน้อยของพวกเขา ไปทิ้งข้างนอกให้ตาย²⁰ โมเสสเกิดมาในช่วงนั้น เขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก เขาได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านพ่อของเขานอายุครบสามเดือน²¹ แล้วก็ถูกนำไปทิ้งข้างนอก ลูกสาวของฟาโรห์เก็บเขาได้ และเอาไปเลี้ยงเป็นลูก²² โมเสสจึงได้รับการสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งหมดของชาวอียิปต์ และเขาก็เป็นคนที่เก่งกาจมากทั้งในด้านคำพูดและการกระทำต่างๆ

²³เมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปี เขาตัดสินใจไปเยี่ยมเยียนพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา²⁴ เมื่อเขาเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกชาวอียิปต์คนหนึ่งรังแก เขาก็เข้าไปช่วยและได้ฆ่าชายชาวอียิปต์คนนั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ โมเสสคิดว่า พี่น้องชาวอิสราเอลคงรู้แล้วว่าพระเจ้าจะใช้เขาแน่แหละ มาปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลายเป็นว่าชาวอิสราเอลไม่รู้เรื่องเลย²⁶ พอวันรุ่งขึ้น โมเสสผ่านมาเห็นชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกัน เขาพยายามเข้าไปไกลเกลี่ยให้คืนดีกัน โดยพูดว่า 'นี่ คุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมถึงทำร้ายกันล่ะ'²⁷ แต่ชายคนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตน ได้ผลักโมเสสออกไป แล้วพูดว่า 'ใครตั้งให้แกเป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา'²⁸ แกจะฆ่าเราเหมือนที่ฆ่าคนอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินอย่างนั้น ก็หนีไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียนในฐานะคนต่างชาติ และเขาก็มีลูกชายสองคนทีนั้น

³⁰สี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์ได้มาปรากฏให้โมเสสเห็น ในเปลวไฟที่ลุกฟุ่มไม่ในทะเลทราย ไกลภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะได้เห็นชัดๆ ก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า³² 'เราคือพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ'* โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองที่ฟุ่มไม้³³ แล้วองค์เจ้าชีวิต พูดกับโมเสสอีกว่า 'ถอดรองเท้าออกเพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์'³⁴ เราได้เห็นชาวอียิปต์ข่มเหงประชาชนของเรา และได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระมาสิ เราจะส่งเจ้าไปอียิปต์'*

³⁵โมเสสคนนี้แหละที่ถูกชาวอิสราเอลพูดตอกหน้ามาว่า 'ใครตั้งให้เป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา' เขาเป็นคนที่พระเจ้าส่งมาให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยชีวิตชาวอิสราเอล โดยพระเจ้าได้พูดผ่านทางทูตสวรรค์ที่ได้มาปรากฏให้เขาเห็นในฟุ่มไม้ไฟ³⁶ โมเสสคือคนที่น่าชาวอิสราเอลออกมา เขาได้ทำลืออัครรรยและปาฏิหาริย์ต่างๆ ในดินแดนอียิปต์ที่ทะเลแดง และในทะเลทรายเป็นเวลาถึงสี่สิบปี³⁷ เขาคือโมเสสคนนั้น ที่พูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนอย่างผมให้กับพี่น้อง ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ จะมาจากท่ามกลางพี่น้องของ

7:27-28 'ใครตั้งให้แก...เมื่อวานนี้หรือ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 2:14

7:32 'เราคือพระเจ้า...ยาโคบ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6

7:33-34 'ถอดรองเท้า...ส่งเจ้าไปอียิปต์' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:5-10

7:37 'พระเจ้าจะส่ง...พี่น้องของท่าน' อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15

ท่าน*³⁸ เขาคือโมเสสคนนั้นที่อยู่กับหมู่ชนชาวอิสราเอลในที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง เขาอยู่กับบรรพบุรุษของเราและอยู่กับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย และเป็นคนรับถ้อยคำแห่งชีวิตของพระเจ้ามาให้เรา³⁹ แต่บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา และไม่ยอมรับเขา ในจิตใจบรรพบุรุษเราคิดแต่จะกลับไปอียิปต์⁴⁰ พวกเขาพูดกับอาโรนว่า ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้าให้มานำทางเราด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส คนที่นำเราออกมาจากอียิปต์*’⁴¹ ในเวลานั้นพวกเขาได้ปั้นรูปลูกวัวขึ้นมา และเซ่นไหว้รูปปั้นนั้น พวกเขาได้เฉลิมฉลองสิ่งที่พวกเขาปั้นขึ้นมากับมือ⁴² แต่พระเจ้าหันหน้าหนีพวกเขา และพระองค์ปล่อยให้พวกเขากราบไหว้หมู่ดวงดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือของผูุ้ตแทนพระเจ้าว่า

‘ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย

สัตว์ที่พวกเจ้าฆ่าแล้วเอามานูชายัญในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

เป็นเวลาถึงสี่สิบปีนั้น พวกเจ้าไม่ได้บูชาให้กับเราหรอก

⁴³พวกเจ้าได้แบกเต็นท์ของพระโมเสส

และเอาดวงดาวของเทพเจ้าเราฟานของพวกเจ้ามาด้วย

ของพวกนี้เป็นรูปบูชาที่พวกเจ้าทำขึ้นมากกราบไหว้

ดังนั้นเราจะส่งพวกเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพันเมืองบาบิโลนไปอีก’ (ฮาโมส 5:25-27)

⁴⁴บรรพบุรุษของพวกเราในทะเลทรายมีเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์*อยู่ด้วย ซึ่งเป็นเต็นท์ที่พระเจ้าบอกให้โมเสสทำขึ้นตามแบบที่พระองค์แสดงให้เห็น⁴⁵ เมื่อบรรพบุรุษของเราได้เต็นท์มาก็นำเข้าไปไว้ในดินแดนที่บรรพบุรุษของเราได้ยึดครองมาจากชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของเราโดยการนำของโยชูวา และเต็นท์นั้นก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด⁴⁶ พระเจ้าชอบใจดาวิดมาก ดาวิดได้ขอสร้างบ้านให้กับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่กลับกลายเป็นชาโลมอนที่สร้างบ้านให้พระองค์⁴⁸ อย่างไรก็ตาม องค์ผู้สูงสุดไม่ได้อยู่ในบ้านที่สร้างด้วยมือของมนุษย์หรอก เหมือนกับที่ผูุ้ตแทนพระเจ้า*พูดไว้ว่า

⁴⁹‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และโลกคือแท่นรองเท้าของเรา

องค์เจ้าชีวิตถามว่า แล้วพวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเราละ

หรือจะให้เราพักผ่อนที่ไหนละ

⁵⁰‘ไม่ใช่มือเราหรอกหรือที่สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา’ (อิสยาห์ 66:1-2)

⁵¹“พวกคุณหัวแข็งใจแข็งกระด้างและดื้อดึง พวกคุณได้แต่ต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนกับบรรพบุรุษของคุณ⁵² มีผูุ้ตแทนพระเจ้าคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของคุณไม่ได้ชมเชย พวกเขาฆ่าแม้กระทั่งคนพวกนั้น ที่นานมาแล้วได้ประกาศถึงการมาขององค์บริสุทธิ์ และตอนนี้พวกคุณก็ได้ทรยศและฆ่าพระองค์แล้ว⁵³ พวกคุณนั้นแหละ เป็นพวกที่ได้รับความปฏิบัติที่พวกทูตสวรรค์นำมา แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อฟังมัน”

7:40 ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้า...ออกมาจากอียิปต์’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 32:1

7:44 เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือทรงใจมาในเคลื่อนที่ เป็นที่เก็บกฎปฏิบัติสิบประการ และเป็นที่พระเจ้าอยู่ร่วมกับคนของพระองค์ในยุคของโมเสส

7:48 ผูุ้ตแทนพระเจ้า อิสยาห์เป็นผูุ้ตแทนพระเจ้า อยู่ในราวปี 740-700 ก่อนคริสตกาล

สทเฟนถูกฆ่า

⁵⁴เมื่อผู้นำชาวิวูไดยินอย่างนั้น ต่างก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พวกเขาแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่ สทเฟน ⁵⁵แต่สทเฟน เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขามองขึ้นบนท้องฟ้า และได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ด้านขวาของพระองค์ ⁵⁶เขาจึงพูดขึ้นว่า “ดูนั่นสิ ผมเห็นสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ด้านขวาของพระเจ้า” ⁵⁷ขณะเดียวกัน พวกนั้นก็แหกปาก ร้องตะโกน เอามืออุดหู และต่างวิ่งกรูกันเข้าใส่สทเฟน ⁵⁸พวกเขาลากสทเฟนออกนอกเมืองและเอาหินขว้างเขา พวกที่พูดปรักปรำใส่ร้ายเขาต่างก็ทิ้งเสื้อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มที่ชื่อเขาโล ⁵⁹จากนั้นพวกเขาได้เอาก้อนหินขว้างสทเฟนที่กำลังอธิษฐานว่า “พระเจ้า เยชูเจ้า รับจิตวิญญาณของผมด้วย” ⁶⁰แล้วเขาก็คุกเข่า ร้องเสียงดังว่า “องค์เจ้าชีวิต อย่าถือโทษที่พวกเขาทำบาปครั้งนี้เลย” พออธิษฐานจบ สทเฟนก็ตาย

8 เขาโลก็เห็นด้วยกับการฆ่าสทเฟน

ความยุ่งยากในหมู่ผู้เชื่อ

ในช่วงเวลานั้นการข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้เริ่มต้นขึ้น เหล่าผู้เชื่อทั้งหมด ยกเว้นพวกศิษย์เอก¹ ต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย ²บางคนก็เกรงกลัวพระเจ้า ได้จัดการฝังศพของสทเฟน และร้องไห้คร่ำครวญถึงเขาอย่างน่าเวทนา ³ส่วนเขาโลก็เริ่มต้นทำลายล้างหมู่ประชุมของพระเจ้า ด้วยการจูดกระชากลากถูทั้งหญิงและชาย จากบ้านนั้นบ้านนี้เอาไปฝังไว้ในคู

ฟิลิปได้ประกาศให้กับผู้เชื่อในสะมาเรีย

⁴ส่วนผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไป ก็ได้ไปประกาศข่าวดี¹ ในที่ทุกหนทุกแห่ง ⁵ส่วนฟิลิป^{*}ได้ไปที่เมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} ให้ผู้คนที่นี่ฟัง ⁶เมื่อฝูงชนได้ยินเขาพูดและเห็นปาฏิหาริย์ที่เขาทำ ก็ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด ⁷พวกผีร้ายที่สิงคนต่างกรีดร้องเสียงดัง และออกจากร่างของคนเหล่านั้นไป พวกคนเป็นอัมพาตและคนง่อยได้รับการรักษาจนหาย ⁸แล้วเมืองนั้นก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

⁹มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาอยู่เมืองนั้นมานานแล้ว และฝึกเวทมนตร์คาถาจนทำให้ชาวสะมาเรียทั้งในตัวเองว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ¹⁰ประชาชนทุกคนตั้งแต่คนชั้นต่ำจนถึงคนชั้นสูง ต่างก็ให้ความสนใจในตัวเขามาก และพูดกันว่า “ชายคนนี้มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เรียกว่า ‘อำนาจมหาดศาสดา’” ¹¹ผู้คนสนใจซีโมน เพราะเขาทำให้คนทั้งในเวทมนตร์คาถาของเขา มานานแล้ว ¹²แต่เมื่อคนพวกนี้ได้มาเชื่อฟิลิปในเรื่องข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และชื่อของพระเยซู กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} พวกเขาทั้งชายและหญิงก็ได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ¹³แม้แต่ซีโมนก็เชื่อด้วย และหลังจากเขาได้เข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เขาก็ตามฟิลิปไปทุกแห่งและเขาก็ทิ้งเมื่อเห็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์ที่ฟิลิปทำ

8:5 ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอก

8:5.12 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

14 เมื่อพวกศิษย์เอกที่เมืองเยรูซาเล็มได้ยินข่าวว่าชาวสะมาเรียยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงส่งเปโตรและยอห์นมา 15 เมื่อเปโตรและยอห์นมาถึงก็อธิษฐานให้กับผู้เชื่อชาวสะมาเรีย เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์[†] 16 เพราะว่ายังไม่มีใครได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์เลย ได้แต่เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น 17 เมื่อเปโตรและยอห์นวางมือของพวกเขาลงบน* ชาวสะมาเรียแล้ว คนทั้งหมดก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์

18 เมื่อซีโมนเห็นพวกศิษย์เอกวางมือลงบนคนพวกนั้นแล้ว พวกเขาก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ ซีโมนก็เอาเงินมาเสนอให้กับพวกศิษย์เอก 19 บอกว่า “ขอให้ผมมีอำนาจอย่างนี้ด้วย เพื่อว่าทุกคนที่ผมวางมือจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์”

20 เปโตรทวาดซีโมนว่า “ขอให้คุณและเงินของคุณพินาศตลอดไป เพราะคุณคิดว่าเงินสามารถซื้อของประทานของพระเจ้าได้ 21 คุณจะไม่มีวันได้มีส่วนร่วมในเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด เพราะใจของคุณไม่ซื่อกับพระเจ้า 22 ดังนั้น กลับตัวกลับใจจากความชั่วร้ายแบบนี้ของคุณซะ แล้วอธิษฐานถึงองค์เจ้าชีวิต หวังว่าพระองค์อาจจะอภัยให้กับความคิดที่อยู่ในใจของคุณ 23 เพราะผมเห็นว่าคุณเต็มไปด้วยพิษของความบาป และมันครอบงำคุณไปทั้งตัว” 24 แล้วซีโมนก็ตอบว่า “พวกท่านช่วยอธิษฐานต่อองค์เจ้าชีวิตให้ผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านพูด”

25 เมื่อเปโตรและยอห์นได้เป็นพยานและพูดถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม ในระหว่างทางนั้น พวกเขาได้บอกข่าวดี ในหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปสอนชาวเอธิโอเปีย

26 พุทธสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่ง พุดกับฟิลิปว่า “เตรียมตัวเดินทางไปทางทิศใต้ตามเส้นทางจากเมืองเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา” (เป็นเส้นทางรกร้าง) 27 ฟิลิปจึงเตรียมพร้อมและออกเดินทาง ที่นั่นมีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งเป็นขันที เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของพระนางคานดาสีราชินีของเอธิโอเปีย เขามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของนาง เขาไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มมา 28 ระหว่างที่นั่งรถม้ากลับนั้น เขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] อยู่ 29 แล้วพระวิญญานบริสุทธิ์พุดกับฟิลิปว่า “เข้าไปใกล้ๆ รถม้าคันนั้น” 30 เมื่อฟิลิปวิ่งเข้าไปที่รถม้า ก็ได้ยินเขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ฟิลิปจึงถามว่า “ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านอ่านหรือเปล่า” 31 เขาตอบว่า “จะเข้าใจได้อย่างไร ไม่มีใครอธิบายให้ฟัง” แล้วเขาก็เชิญฟิลิปขึ้นไปนั่งบนรถม้ากับเขา 32 นี่คือข้อความซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์[†] ที่เขากำลังอ่านอยู่

“เขาถูกนำไปเหมือนกับแกะที่ถูกเอาไปฆ่า

และเหมือนกับลูกแกะที่สงบนิ่งอยู่ต่อหน้าคนตัดขน

เขาไม่ได้เปิดปากพูดสักคำเดียว

33 เขาถูกทำให้อับอายขายหน้า และไม่ได้รับความยุติธรรม

ใครจะเป็นคนเล่าเรื่องเกี่ยวกับเชือกสายของเขาได้

เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว”* (อิสยาห์ 53:7-8)

8:17 วางมือของพวกเขาลงบน... เป็นท่าทางที่ใช้ประกอบเวลาที่อธิษฐานขอพรพิเศษจากพระเจ้า

8:33 ชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชีวิตของเขาถูกยกขึ้น”

34 ชั้นที่พูดกับฟิลิปว่า “ช่วยบอกหน่อยว่า ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดถึงตัวเอง หรือพูดถึงคนอื่น” 35 แล้วฟิลิปก็เริ่มพูด โดยเริ่มจากพระคัมภีร์ข้อนี้ และอธิบายเรื่องราวชีวิตของพระเยซูให้ชั้นที่ฟัง 36 ในระหว่างที่นั่งรถม้าไปตามทางนั้น ก็ผ่านที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงพูดขึ้นว่า “นั่นไง น้ำ มีอะไรขจัดช่องโหว่ ถ้าผมจะเข้าพิธีจุ่มน้ำ” 37* 38 “แล้วเขาก็สั่งให้หยุดรถม้า จากนั้นคนทั้งสองคือชั้นที่กับฟิลิปก็เดินลงไปโน่นน้ำ แล้วฟิลิปก็ทำพิธีจุ่มน้ำให้ชั้นที่ 39 เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตก็พาฟิลิปไป แล้วชั้นที่ก็ไม่ได้เห็นหน้าฟิลิปอีกเลย จากนั้นชั้นที่ก็เดินทางต่อไปด้วยความดีใจ 40 ส่วนฟิลิปก็มาถึงที่เมืองอาไซทัส และเขาก็ได้เดินทางไปที่ทุกเมืองประกาศข่าวดี จนกระทั่งมาถึงเมืองซีซารียา

เขาโลมาเป็นผู้เชื่อของพระเยซู

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังคงขู่ว่าจะฆ่าพวกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต เขาไปหาหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ เพื่อขอจดหมายแนะนำตัวต่อผู้นำในที่ประชุมต่างๆ ของชาวยิวในเมืองตามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนที่ติดตามทางขององค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง เขาก็จะได้จับกุมตัวกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม² ทันทีที่เขาโลเดินทางใกล้ถึงเมืองตามัสกัส ก็มีแสงสว่างจากท้องฟ้าส่องลงมา รอบตัวเขา³ เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าซ่มเหงเราทำไม”

⁵ เขาโลพูดว่า “โอพระองค์ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู คนที่เจ้าซ่มเหงใจ⁶ ลูกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง จะมีคนมาบอกเจ้าเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลยินงพูดอะไรไม่ออกเพราะได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นตัวคนพูด⁸ เขาโลลุกขึ้น แต่เมื่อลืมตาเขากลับมองอะไรไม่เห็นเลย พวกนั้นจึงจูงมือเขาโลพาไปที่เมืองตามัสกัส⁹ เขาโลมองอะไรไม่เห็นและไม่ได้กินหรือดื่มนอะไรเป็นเวลาสามวัน

¹⁰ ในเมืองตามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออานาเนีย องค์เจ้าชีวิตได้พูดกับเขาทางนิมิต* ว่า “อานาเนีย” แล้วเขาก็ตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ องค์เจ้าชีวิต”

¹¹ พระองค์สั่งว่า “ลุกขึ้น ไปที่บ้านของยูดา* ที่อยู่บนถนนตรง ถามหาชายที่ชื่อเขาโลที่มาจากทาร์ซัส ซึ่งตอนนี้เขากำลังอธิษฐานอยู่¹² ส่วนเขาโลก็มีนิมิตเหมือนกัน เขาเห็นชายชื่ออานาเนียกำลังเข้ามาในบ้านและวางมือบนตัวเขา เพื่อเขาโลจะได้มองเห็นอีกครั้ง”

¹³ อานาเนียตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมได้ยินเกี่ยวกับเรื่องซัซๆ ที่ชายคนนี้ทำกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็มจากปากของหลายคนแล้ว¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกผู้นำนักบวช ให้มาจับกุมทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์* ที่นี่”

¹⁵ แต่องค์เจ้าชีวิตบอกกับอานาเนียว่า “ไปเถอะ เพราะเราได้เลือกชายคนนี้มาเป็นเครื่องมือที่จะไปส่งข่าวเรื่องของเราให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พวกกษัตริย์ และประชาชนชาวอิสราเอล¹⁶ เราเองจะทำให้เขาโลรู้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเพราะเราขนาดไหน”

8.37 *สำเนากรีกล่าสุดบางฉบับได้เพิ่มข้อ 37 ว่า “ฟิลิปตอบว่า ‘ถ้าท่านเชื่อสุดหัวใจของท่าน ท่านก็สามารถทำได้’ เจ้าหน้าที่กล่าวว่า ‘ผมเชื่อว่าพระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระเจ้า’”*

9.10 *นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์*

9.11 *ยูดาส เป็นคนละคนกับศิษย์เอกที่ชื่อยูดาส*

9.14 *คนที่ไว้วางใจในพระองค์ หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่เรียกชื่อของพระองค์” คือการแสดงความเชื่อในพระเยซู โดยการกราบไหว้หรืออธิษฐานต่อพระองค์*

17 แล้วอานาเนียก็ไป เขาได้เข้าไปในบ้านวางมือลงบนเขาโลแล้วพูดว่า “พี่เขาโล พระเยซูเจ้าผู้ที่ได้ปรากฏตัวให้พี่เห็นในระหว่างทางที่มานั้น ได้ส่งผมมาเพื่อทำให้พี่เห็นอีกครั้ง และทำให้พี่เต็มไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์”¹⁸ มีบางสิ่งดูเหมือนกับเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโลทันที และเขาก็มองเห็นได้อีกครั้ง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹⁹ หลังจากกินอาหารแล้ว เขาก็รู้สึกดีขึ้น

เขาโลสั่งสอนในเมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ แล้วเขาก็ตรงรี่ไปที่ประชุมชาวยิว²¹ เริ่มประกาศเรื่องของพระเยซู เขาบอกว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

21 ทุกคนที่ได้ยินเขาโลพูดอย่างนั้น ก็แปลกใจและพูดกันว่า “ไอ้หมอนี้ไม่ใช่หรือ ที่พยายามจะทำลายคนที่เชื่อเยซูที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วที่เขามาที่นี่ ก็เพราะตั้งใจจะมาจับคนพวกนั้นกลับไปให้กับพวกผู้นำนักบวชไม่ใช่หรือ”

22 เขาโลเทศนาอย่างมีพลังมากยิ่งขึ้น จนทำให้คนยิวในเมืองดามัสกัส ถึงกับเสียงไม่ออกว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เขาโลหนีตาย

23 หลายวันผ่านไป พวกยิววางแผนที่จะฆ่าเขาโล²⁴ แต่เขาโลรู้แผนนั้นเสียก่อน พวกนั้นคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขาโล²⁵ แต่พวกศิษย์ของพระเยซูได้พาเขาหนีไปตอนกลางคืน โดยให้เขานั่งในตะกร้าแล้วค่อยๆ หย่อนตะกร้านั้นผ่านช่องกำแพงเมืองลงไปยังข้างล่าง

เขาโลอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

26 เมื่อเขาโลกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาพยายามจะเข้าร่วมกับพวกศิษย์ของพระเยซู แต่พวกนั้นต่างหวาดกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นศิษย์ของพระเยซูจริง²⁷ แต่บารนาบัสได้พาเขาไปพบพวกศิษย์เอก และอธิบายให้ฟังว่า ในระหว่างทางเขาโลเจอองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร แล้วพระองค์พูดอะไรกับเขาโลบ้าง บารนาบัสยังเล่าอีกว่า ตอนอยู่ที่เมืองดามัสกัสนั้น เขาโลสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกล้าหาญขนาดไหน²⁸ พวกศิษย์ก็เลยยอมรับเขาโลมาอยู่ด้วย เขาไปไหนมาไหนอย่างอิสระในเมืองเยรูซาเล็ม และสอนเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ²⁹ เขาได้พูดโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดภาษากรีก แต่พวกนั้นกลับพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพวกพี่น้องรู้อีกเรื่องนี้เข้า ก็พาเขาโลลงไปที่เมืองซีซารียา และส่งเขาต่อไปที่เมืองทาร์ซัส

31 จากนั้นหมู่ประชุมของพระเจ้าทั่วทั้งแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย ก็อยู่ในช่วงเวลาที่สงบสุข และมีกำลังเข้มแข็งขึ้น เพราะหมู่ประชุมของพระเจ้ามี่ความเคารพยำเกรงองค์เจ้าชีวิต และได้รับกำลังใจจากพระวิญญานบริสุทธิ์ จึงทำให้มีคนที่เชื่อในพระเยซูเพิ่มมากขึ้น

เปโตรไปเยี่ยมเมืองลิดดาและเมืองยัฟฟา

³²เมื่อเปโตรได้เดินทางไปทั่วทุกหนทุกแห่งแล้ว เขาได้ไปเยี่ยมผู้บริสุทธิของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองลิดดา ³³ที่นั่นเขาได้พบผู้ชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาแปดปีแล้ว ³⁴เปโตรพูดกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ได้รักษาคุณแล้ว ลุกขึ้นมาเก็บที่นอนเถาะ” แล้วไอเนอัสก็ลุกขึ้นมาทันที³⁵เมื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและเมืองซาโรนเห็นไอเนอัส พวกเขาได้หันมาติดตามองค์เจ้าชีวิต

³⁶ที่เมืองยัฟฟา มีศิษย์คนหนึ่งชื่อทาบิธา ตามภาษากรีก เรียกว่า โดรคัส* เธอหมั้นทำความดีอยู่เสมอและให้ทานกับคนยากจน ³⁷ในช่วงนั้น เธอไม่สบายและตายไป พวกเขาจึงอาบน้ำศพและวางร่างเธอไว้ในห้องชั้นบนเพื่อรอจะเอาไปฝัง ³⁸เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูได้ยินว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดดา พวกเขาทั้งสองคนไปอ้อนวอนเขาว่า “ช่วยมาช่วยเราเร็วๆ ด้วยเถิด” ³⁹เปโตรจึงจัดของและเดินทางไปกับพวกเขา เมื่อไปถึง พวกเขาพาเปโตรขึ้นไปในห้องชั้นบน มีพวกแม่มาเยี่ยมร้องไห้รอบๆ เปโตรอยู่ และชี้ให้เปโตรดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสทำไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰เปโตรจึงให้ทุกคนออกไปนอกห้อง แล้วเขาก็คุกเข่าลงอธิษฐาน โดยหันหน้าไปที่ศพแล้วพูดว่า “ทาบิธา ลุกขึ้น” เธอก็ลืมตาขึ้นมาทันที และเมื่อเห็นเปโตรเธอก็ลุกขึ้นนั่ง ⁴¹เปโตรจึงยื่นมือช่วยพยุงเธอลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เรียกพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าและพวกแม่มาเข้ามาและแสดงให้เห็นว่าโดรคัสฟื้นจากความตายแล้ว ⁴²เรื่องนี้รู้กันไปทั่วเมืองยัฟฟาทำให้มีคนมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ⁴³เปโตรอยู่บ้านของซีโมน ช่างฟอกหนัง ในเมืองยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรและโครเนลิอัส

10ที่เมืองซีซาริยา มีนายร้อย*คนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นผู้คุมกองร้อยที่มีชื่อเรียกว่า “กองทหารอิตาเลียน” ²เขาเป็นคนที่เคร่งศาสนามาก ทั้งเขาและครอบครัวต่างก็เคารพยำเกรงพระเจ้า เขาบริจาคช่วยเหลือคนจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ ³ต่อนั้นเวลาบ่ายสามโมง โครเนลิอัสได้เห็นนิมิต* อย่างชัดเจน คือเขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาพูดกับเขาว่า “โครเนลิอัส”

⁴โครเนลิอัสจึงมองทูตสวรรค์ด้วยความเกรงกลัว และถามว่า “อะไรหรือครับท่าน” ทูตสวรรค์จึงพูดกับเขาว่า “พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของคุณแล้ว และพอใจที่คุณได้บริจาคช่วยเหลือคนจน ⁵ตอนนี้ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาชชายชื่อซีโมน ที่คนเรียกว่าเปโตรมาหาคุณ ⁶เขาพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน บ้านอยู่ริมทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์พูดกับโครเนลิอัสแล้วก็จากไป โครเนลิอัสจึงเรียกคนใช้ในบ้านมาสองคน พร้อมกับทหารคนสนิทที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง ⁸และเขาก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง จากนั้นก็ส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹วันต่อมา ขณะที่คนพวกนี้กำลังเดินทางใกล้ถึงเมืองยัฟฟา เป็นเวลาเดียวกับที่เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาอธิษฐาน ตอนใกล้เที่ยงวัน ¹⁰เขาเริ่มหิวและอยากกินอาหาร ขณะที่คนในบ้านกำลัง

9:36 โดรคัสเป็นภาษากรีก และทาบิธาเป็นภาษาอารเมค ทั้งสองคำนี้แปลว่า กวาง

10:1 นายร้อย คือ เจ้าหน้าที่ทหารของโรมัน ที่มีอำนาจคุมทหารตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป

10:3 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

เตรียมอาหารอยู่นั้น เบโตรก็เคลิ้มหลับไป ¹¹เขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และเห็นอะไรบางอย่างดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมและหย่อนลงมาที่พื้นโลก ¹²ในนั้นมีสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลื้อยคลานและนก ¹³และมีเสียงพูดว่า “เบโตร ลุกขึ้นมาฆ่าสัตว์พวกนี้กินซะ” ¹⁴เบโตรตอบว่า “ไม่ได้หรอกครับองค์เจ้าชีวิต เพราะผมไม่เคยกินอะไรที่เป็นของต้องห้ามหรือแปดเปื้อนตามกฎของโมเสสพวกนี้”

¹⁵เสียงนั้นก็พูดอีกครั้งว่า “ของอะไรที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่ามันไม่สะอาด” ¹⁶เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วของทั้งหมดก็ถูกนำกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷เบโตรกำลังงงงวยว่านี่มิตที่เห็นนี้หมายถึงอะไร พอมีคนทีโครเนลิอัสส่งมาก็กำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู และถามหาบ้านของซีโมน ¹⁸ชายกลุ่มนั้นร้องถามว่า “ซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตร พักอยู่ที่นี่หรือเปล่าครับ”

¹⁹พระวิญญาณพูดกับเบโตรที่ยังคิดถึงเรื่องนี้มีตอยู่ว่า “ฟังสิ มีชายสามคนมาถามหาเจ้าอยู่ ²⁰ลุกขึ้น ลงไปข้างล่างเถอะ และให้ไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลั้งเลอะอะไรเลย เพราะเราเป็นคนเรียกให้พวกเขาเอง” ²¹แล้วเบโตรก็ลงไปพูดกับพวกเขาว่า “ผมเองที่พวกคุณตามหา มีธุระอะไรหรือ”

²²พวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนส่งพวกเรามา เขาเป็นคนดีและเคารพยำเกรงพระเจ้า ชาวียวยกย่องนับถือเขาทุกคน ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์บอกให้เขามาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะได้ฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า” ²³เบโตรก็เลยชวนชายทั้งสามพักที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เบโตรได้จัดของและไปกับพวกเขา มีพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาตามไปด้วย ²⁴ถัดมาอีกวันหนึ่ง พวกเขาก็มาถึงเมืองซีซาริยา ขณะนั้นโครเนลิอัสกำลังคอยพวกเขาอยู่ เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาด้วย ²⁵เมื่อโครเนลิอัสเห็นเบโตรเดินเข้ามาในบ้าน เขาก็มลงกราบที่เท้าของเบโตร ²⁶แต่เบโตรพุงเขาขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ผมก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” ²⁷ตอนที่เบโตรพูดกับโครเนลิอัส เขาก็เดินเข้าไปข้างใน และพบกับกลุ่มคนที่มารวมกันอยู่ที่นั่นมากมาย ²⁸เบโตรพูดกับพวกเขาว่า “คุณก็รู้ว่า มันผิดกฎนะ ที่คนยิวจะไปคบค้าสมาคมหรือมาเยี่ยมเยียนคนที่ไม่ใช่ยิว แต่พระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ควรจะเรียกใครว่าคนต้องห้าม หรือไม่สะอาด²⁹ ดังนั้นผมมีคนไปเชิญผมมา ผมก็ไม่ได้คัดค้านอะไร แต่ผมขอถามหน่อยว่า คุณเชิญผมมาทำไม”

³⁰โครเนลิอัสจึงตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อนตอนบ่ายสามโมงเหมือนเวลานี้แหละ ผมกำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน จู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าแพรวรามายืนอยู่ตรงหน้า ³¹เขาพูดว่า ‘โครเนลิอัสพระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และสิ่งของที่เจ้าบริจาคช่วยเหลือคนจนนั้น ก็ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า’ ³²ให้เจ้าส่งคนไปเมืองยัฟฟา เพื่อเชิญซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตรมาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านของซีโมนข้างฟอกหนัง ที่ติดทะเลนั่น” ³³ผมจึงส่งคนไปเชิญท่านมาทันที และท่านก็กรุณามากที่มา ตอนนีพวกเราก็ดำเนินพร้อมแล้วต่อหน้าพระเจ้าที่นี่ เพื่อฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์เจ้าชีวิตสั่งให้ท่านพูด”

เปโตรประกาศถ้อยคำในบ้านของโครเนลิอัส

³⁴เปโตรจึงเริ่มพูดว่า “ตอนนี้ ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่าพระเจ้าไม่ได้ลำเอียง ³⁵พระองค์ยอมรับคนทุกชาติที่เคารพยำเกรงพระองค์ และทำตามความต้องการของพระองค์ ³⁶คุณรู้ถึงข่าวสารที่พระเจ้าได้มอบให้กับชาวอิสราเอล ที่พูดถึงชาติเกี่ยวกับสันติสุขที่ผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของคนทุกคน ³⁷คุณรู้ถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีหลังจากที่ยอห์นได้ประกาศเรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ ³⁸คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับพระเยซูชวาวาซาเรีว่าพระเจ้าได้เจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และพระเยซูได้ทำสิ่งดี ๆ ไปทั่ว และรักษาทุกคนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้ายได้อย่างไร ที่พระองค์ทำได้ก็เพราะพระองค์มีพระเจ้าอยู่ด้วย ³⁹เราก็ได้เห็นและเป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทำในดินแดนของชาวยิวและในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ฆ่าพระองค์โดยจับไปตรึงบนไม้กางเขน ⁴⁰แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นจากความตายในวันที่สาม และให้พระองค์มาปรากฏตัวให้เห็น ⁴¹แต่ไม่ใช่กับคนยิวทุกคน พระองค์ปรากฏตัวเฉพาะกับคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนหน้านั้นที่จะให้มาเป็นพยานเท่านั้น พยานพวกนี้ก็คือพวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์ หลังจากที่พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ⁴²พระเยซูสั่งให้พวกเราออกไปประกาศกับคนทั่วไป และเป็นพยานว่า พระองค์เป็นคนนั้นที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้ตัดสินทั้งคนมีชีวิตและคนตาย ⁴³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนต่างเป็นพยานให้พระองค์ว่า พระเยซูจะยกโทษบาปให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์”

คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴⁴ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาอยู่กับทุกคนที่ได้ฟังถ้อยคำของพระเจ้า ⁴⁵พวกยิวที่เชื่อในพระเยซู ที่มาอยู่กับเปโตรต่างพากันประหลาดใจ เพราะพระเจ้าได้เทของขวัญแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ⁴⁶เพราะพวกเขาได้ยินคนที่ไม่ใช่ยิวพวกนี้พูดภาษาที่โม้รู้จัก* และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรพูดขึ้นว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามคนพวกนี้ไม่ให้เข้าพิธีจุ่มน้ำได้ละ ในเมื่อพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” ⁴⁸เปโตรจึงสั่งให้พวกเขาเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูคริสต์ จากนั้นพวกเขาก็ได้ชวนให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสองสามวัน

เปโตรกลับเมืองเยรูซาเล็ม

11 พวกศิษย์เอก† และพวกพี่น้องที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่าคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน ²ดังนั้นเมื่อเปโตรกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ชาวยิวก็พากันต่อว่าเขา ³ว่า “คุณเข้าไปในบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ† และยังกินอาหารร่วมกับพวกเขาด้วย” ⁴เปโตรจึงเริ่มต้นอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังว่า ⁵“ตอนที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่ที่เมืองยัฟฟาฉัน ผมเคลิ้มไปและได้เห็นนิมิต* มีสิ่งหนึ่งดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมหย่อนลงมาหาผมจากฟ้า ⁶ผมจึงเข้าไปในผ้าผืนนั้นอย่างจดจ่อ ก็เห็น

11:5 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

สัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและพวกนกในอากาศ ⁷แล้วผมก็ได้ยินเสียงพูดว่า ‘ลุกขึ้น เบโตร ซ่าสัตว์พวกนี้กินซะ’ ⁸แต่ผมตอบว่า ‘ไม่ได้หรือองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เคยกินของต้องห้าม หรือแปดเนืองตามกฎของโมเสส อย่างสัตว์พวกนี้เลย’ ⁹มีเสียงพูดจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่าไม่สะอาด’ ¹⁰เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแบบเดียวกันถึงสามครั้ง แล้วทุกอย่างก็ถูกดึงกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้งหนึ่ง ¹¹ทันใดนั้นก็มีคนสามคนมาถึงบ้านที่ผมอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซาริยาเพื่อมาหาผม ¹²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] บอกให้ผมไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเลพี่น้องทั้งหกคนนี้จึงไปกับผมด้วยและพวกเราได้เข้าไปในบ้านของโครเนลิอัส ¹³โครเนลิอัสบอกพวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาและพูดว่า ‘ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาซีโมนที่คนเรียกว่าเบโตรมา ¹⁴เขาจะบอกข่าวสารที่จะทำให้ท่านและสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับความรอด’ ¹⁵เมื่อผมเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือพวกเขา เหมือนกับที่มาหาพวกเราในตอนเริ่มต้น* ¹⁶ทำให้ผมคิดได้ถึงสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า ‘ยอห์นได้ทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ[†] แต่พวกเจ้าจะได้เข้าพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ¹⁷ดังนั้นถ้าพระเจ้าให้ของขวัญกับพวกเขาแบบเดียวกับที่พระองค์ให้กับพวกเราตอนที่พวกเราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วละก็ ใครจะไปขัดขืนพระเจ้าได้ละ”

¹⁸เมื่อพวกชายิวที่ไว้วางใจในพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็เลิกต่อว่าเบโตร แล้วต่างสรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าอย่างนั้น พระเจ้าก็ได้ให้โอกาส แม้แต่คนที่ไม่ใช่ยิว ที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพื่อจะได้มีชีวิตรอดด้วย”

ข่าวดีมาถึงเมืองอันติโอก

¹⁹พวกที่ไว้วางใจในพระเยซูได้กระจัดกระจายไปในช่วงที่มีการข่มเหงเกิดขึ้นหลังจากที่สเทเฟนตาย ต่างก็พากันไปไกลถึงดินแดนฟินิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันติโอก พวกนี้ได้ไปประกาศข่าวของพระเจ้า ให้แต่เฉพาะคนยิวเท่านั้น ²⁰บางคนในพวกที่เชื่อนี้ ก็มาจากเกาะไซปรัสและไซริน และเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันติโอก พวกเขาก็เริ่มประกาศข่าวดี[†] เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าให้กับคนกรีกด้วย ²¹พวกเขาเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต ทำให้มีคนมาเชื่อและหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ²²เมื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม รู้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้ส่งบารนาบัสมาที่เมืองอันติโอก ²³เมื่อบารนาบัสมาถึง และเห็นว่าพระเจ้าได้อวยพรคนที่นั่นขนาดไหน เขาก็ดีใจและได้ให้กำลังใจกับคนที่เชื่อในพระเยซูทุกๆ คนที่เมืองอันติโอก และบอกให้รักษาความเชื่อที่มีต่อองค์เจ้าชีวิตอย่างสุดหัวใจ ²⁴บารนาบัสเป็นคนดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ และมีคนมากมายได้มาเชื่อในองค์เจ้าชีวิต

²⁵จากนั้นบารนาบัสไปหาเฮาโล ที่เมืองทาร์ซัส ²⁶เมื่อพบเฮาโลแล้ว เขาได้พาเฮาโลไปที่เมืองอันติโอก และทั้งสองคนได้ร่วมประชุมอยู่กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองอันติโอกเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม พวกเขาได้สั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก และที่เมืองอันติโอกนี้เองที่พวกศิษย์ของพระเยซูได้ชื่อว่าเป็น คริสเตียน เป็นครั้งแรก

27 ในช่วงนี้ มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] บางคนเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาที่เมืองอันท็อก²⁸ คนหนึ่งในนั้นชื่อว่าอากาบัส ได้ยื่นทำนายโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะเกิดการกัณดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วโลก (ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลาวดิอุส^{*})²⁹ ดังนั้นศิษย์แต่ละคนจึงได้ตกลงกันที่จะส่งความช่วยเหลือไปให้กับพี่น้องที่อาศัยในแคว้นยูเดียมากที่สุดเท่าที่จะทำได้³⁰ พวกเขาได้ทำตามข้อตกลงกัน และได้ฝากของเหล่านั้นไปกับบารนาบัสและเซโลเพื่อเอาไปให้ผู้ผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้า[†] ที่นั่น

กษัตริย์เฮโรดชมหมูประชุมของพระเจ้า

12 ในช่วงเวลานั้น กษัตริย์เฮโรด^{*} ได้ชมหมการทำร้ายหมู่ประชุมของพระเจ้า² พระองค์ได้สั่งให้ตัดหัวยากอบพี่ชายของยอห์น³ เมื่อเฮโรดเห็นว่าการกระทำครั้งนี้ทำให้ชาวียพอใจ พระองค์จึงให้จับเบโตรไปด้วย (ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ^{*})⁴ หลังจากเฮโรดจับเบโตรแล้ว ก็เอาไปขังไว้ในคุก เฮโรดให้ทหารสี่หมู่หุ้มละสี่คนเฝ้าเบโตรไว้ เฮโรดตั้งใจว่าจะนำตัวเบโตรออกไปตัดสินต่อหน้าประชาชนหลังจากพิธีฉลองวันปลดปล่อย[†]⁵ เบโตรจึงถูกขังไว้ในคุก และหมู่ประชุมของพระเจ้าต่างพากันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเบโตร

เบโตรออกจากคุก

⁶คืนก่อนที่เฮโรดจะนำเบโตรออกมาจากคุกเพื่อตัดสินโทษเบโตรกำลังนอนหลับอยู่โดยมีทหารสองคนขนาบข้าง มีโซ่สองเส้นล่ามขาน และมัทหารยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก⁷ ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตก็มายืนอยู่ตรงนั้น และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์กระทุ้งสี่ข้างของเบโตรให้ตื่นขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเร็ว” ทันใดนั้นโซ่ก็หลุดออกจากมือของเบโตร⁸ ทูตสวรรค์พูดกับเขาว่า “แต่งตัวและสวมรองเท้าสิ” เบโตรทำตาม จากนั้นทูตสวรรค์พูดอีกว่า “สวมเสื้อคลุม แล้วตามเรามา”⁹ เบโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป โดยเบโตรไม่รู้หรือกว่าที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเป็นความจริง เพราะเขาคิดว่าเห็นนิมิต^{*}¹⁰ ทั้งสองเดินผ่านยามชั้นที่หนึ่งและยามชั้นที่สอง จนมาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดออกเองให้ทั้งสองออกไป ทั้งสองเดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

¹¹เบโตรรู้สึกตัวและพูดว่า “ตอนนั้น ผมรู้แล้วว่ามันเป็นความจริง องค์เจ้าชีวิตได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยชีวิตผมให้รอดพ้นจากอำนาจของเฮโรด และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวียกำลังคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับผม”

¹²เมื่อเบโตรคิดได้แล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์แม่ของยอห์น หรือที่คนเรียกว่า มาระโก ที่นั่นมีคนจำนวนมากชุมนุมและอธิษฐานกันอยู่¹³ เบโตรมาเคาะประตู มีหญิงคนใช้ชื่อว่า โรดา เดินมาถาม¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเบโตร ก็วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจโดยไม่ได้เปิดประตู

11:28 จักรพรรดิคลาวดิอุส ครองครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ.41-54 (พ.ศ.584-597) เกิดกัณดารอาหารหลายครั้ง แต่ครั้งที่ร้ายแรงที่สุด เกิดที่แคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.46 (พ.ศ.589)

12:1 เฮโรด ในที่นี้คือเฮโรดอากริปปาที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

12:3 เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ สัปดาห์แห่งวันหยุดสำคัญของชาวีย ในพระคัมภีร์เดิมบอกว่าเทศกาลนี้ เริ่มต้นขึ้นหลังจากเทศกาลวันปลดปล่อย แต่ถือว่าเทศกาลทั้งสองเป็นเทศกาลเดียวกัน

12:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

ให้เขาก่อน เธอไปบอกกับทุกๆ คนว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู¹⁵ คนเหล่านั้นย้อนเธอว่า “จะบ้าหรือ” แต่เธอยืนยันว่าเป็นความจริง พวกเขาจึงว่า “น่าจะเป็นทูตสวรรค์ของเปโตร”

¹⁶ส่วนเปโตรยังคงเกาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเปโตรก็พากันประหลาดใจมาก ¹⁷เปโตรโบกมือให้เงียบ แล้วก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตช่วยเขาออกมาจากคุกได้อย่างไร แล้วเปโตรพูดอีกว่า “ไปเล่าเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องรู้ด้วย” จากนั้นเปโตรก็จากไปทีอื่น

¹⁸พอรุ่งเช้า พวกทหารต่างสับสนอลหม่าน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ¹⁹หลังจากเฮโรดค้นหาเปโตร แต่หาไม่พบ พระองค์จึงได้สวนพวกทหารยามและสั่งให้นำทหารยามไปฆ่า

กษัตริย์เฮโรดตาย

หลังจากนั้นเฮโรดได้เดินทางจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยาชั่วคราว ²⁰กษัตริย์เฮโรดโกรธประชาชนชาวไทระและชาวเมืองไซดอนมาก พวกชาวเมืองจึงได้ไปเกลี้ยกล่อมปลัสตัส คนใช้ส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรดให้เข้าข้างพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาจึงได้ส่งกลุ่มตัวแทนมาขอคืนดีกับเฮโรด เพราะว่าต้องพึ่งอาหารจากดินแดนของเฮโรด

²¹เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดแต่งตัวชุดกษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดกับประชาชน ²²ผู้คนต่างพากันตะโกนเสียงดังว่า “นี่คือเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์” ²³ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตจึงทำให้เฮโรดล้มป่วยทันที เพราะเฮโรดไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า แล้วสุดท้ายร่างของเฮโรดก็ถูกหนอนกัดกินจนตาย

²⁴แต่ถ้อยคำของพระเจ้าได้แพร่กระจายไปมากขึ้นๆ

²⁵เมื่อบารนาบัสและเซาโล ทำงานในเมืองเยรูซาเล็มเสร็จแล้วก็เดินทางกลับไปเมืองอันทิโอก แล้วพา ยอห์น ซึ่งคนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย

บารนาบัสและเซาโลได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ

13 มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และพวกครูในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองอันทิโอก คือ บารนาบัส ลิเมโอน หรือที่คนเรียกว่านิเกอร์ ลูลิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน (เพื่อนสนิทของกษัตริย์เฮโรด* ตั้งแต่เป็นเด็ก) และเซาโล² ขณะที่พวกเขาสมัครองค์เจ้าชีวิตและถือศีลอดอาหาร* อยู่ ณั้้น พระวิญญาณบริสุทธิ์³ ก็พูดว่า “ให้ตั้งบารนาบัสและเซาโลไว้ต่างหาก สำหรับงานที่เราจะเรียกให้พวกเขาทำ” ³หลังจากที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกครู ถือศีลอดอาหารและอธิษฐานเสร็จแล้ว พวกเขาได้วางมือบนบารนาบัสและเซาโล จากนั้นก็ส่งพวกเขาไป

บารนาบัสและเซาโลอยู่ที่เกาะไซปรัส

⁴เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ส่งพวกเขาออกไปแล้ว บารนาบัสและเซาโล ก็เดินทางลงไปที่เมืองเซลุเซีย และพวกเขานั่งเรือจากที่นั่นต่อไปที่เกาะไซปรัส ⁵เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกเขาได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในที่ประชุมของชาวยิว ยอห์นไปกับพวกเขาด้วยในฐานะผู้ช่วย ⁶พวกเขาเดินทางรอบเกาะไปจนถึงเมืองปาโพล ที่นี้เขาได้พบคนยิวที่ใช้เวทมนตร์คาถาและอ้างว่า

13:1 เฮโรด เฮโรดอกริปาที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

13:2 ถือศีลอด การใช้ชีวิตอยู่โดยไม่รับประทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและการมัสการพระเจ้า

ตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ชื่อว่าบารเยชู⁷ เขาเป็นที่ปรึกษาของท่านผู้ว่าชื่อ เฮอร์จ็อสเปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดหลักแหลม เฮอร์จ็อสเปาโลได้เชิญบารนาบัสและเขาโล ให้มาพูดถ้อยคำของพระเจ้า ให้ฟัง⁸ แต่เอลีมาส นักเวทมนตร์ได้ขัดขวางเขาโลและบารนาบัส (เอลีมาสเป็นชื่อที่แปลมาจากบารเยชู) เขาพยายามที่จะยับยั้งท่านผู้ว่าไม่ให้เชื่อในองค์เจ้าชีวิต⁹ จากนั้นเขาโล ที่คนเรียกว่า เปาโล ก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้จ้องไปที่เอลีมาส¹⁰ แล้วพูดว่า “ตัวแกเต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์กลชั่วร้ายต่างๆ นานา แกเป็นลูกของมาร เป็นศัตรูของความถูกต้องทุกอย่าง แกจะไม่เลิกบิดเบือนหนทางแห่งความถูกต้องขององค์เจ้าชีวิตไซ้ใหม่¹¹ ดูลิ มือขององค์เจ้าชีวิตอยู่บนตัวแกแล้ว แกจะตาบอดมองไม่เห็นแสงอาทิตย์ไปสักพัก” ทันใดนั้นความมืดมิดก็เกิดขึ้นกับเอลีมาสทันที เขาเดินคลำไปรอบๆ พยายามหาคนมาช่วยจูงมือให้¹² เมื่อท่านผู้ว่าเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านจึงเกิดความเชื่อ เพราะรู้สึกอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิต

เปาโลและบารนาบัสไปเมืองอันติโอก ในแคว้นปิลิเดีย

¹³เปาโลและเพื่อนของเขา นั่งเรือจากเมืองปาโอส ไปที่เมืองเปอร์กา ในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ยอห์นได้จากพวกเขากลับไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ จากเมืองเปอร์กาพวกเขายังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิลิเดีย และในวันหยุดทางศาสนา เปาโลและบารนาบัส ได้เข้าไปนั่งอยู่ในที่ประชุมชาวยิว¹⁵ หลังจากที่มีการอ่านกฎปฏิบัติของโมเสส และข้อเขียนของพวกเขาผู้พูดแทนพระเจ้าแล้ว พวกเขาเห็นว่าของที่ประชุมชาวยิวได้ส่งบางคนมาบอกกับพวกเขาว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำพูดที่ทำให้กำลังใจผู้คน ขอให้พูดออกมาด้วย”¹⁶ เปาโลยืนขึ้นโบกมือ*และพูดว่า “ฟังให้ดีชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่เคารพยำเกรงพระเจ้า¹⁷ พระเจ้าของเราชาวอิสราเอลได้เลือกบรรพบุรุษของเรา และทำให้คนของเรายิ่งใหญ่ตอนที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระองค์ก็ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้นด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁸ พระองค์ได้ถอดถอนกับพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี¹⁹ พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอัน และมอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้น ให้กับชาวอิสราเอลไว้ครอบครองเป็นเวลาสี่ร้อยห้าสิบปี²⁰ หลังจากนั้น พระองค์ได้ให้พวกผู้พิพากษา มาปกครองดูแลพวกเขา จนกระทั่งถึงช่วงสมัยของซามูเอลผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ พวกอิสราเอลก็ร้องขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงมอบซาอูล บุตรชายของคิชที่มาจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองดูแลพวกเขาอยู่ประมาณสี่สิบปี²² หลังจากที่พระเจ้าปลดซาอูลออกจากตำแหน่งแล้ว ก็ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์ได้พูดเกี่ยวกับดาวิดว่า ‘เราได้พบว่าดาวิด บุตรของเจสซึคนนี้เป็นคนที่เราชอบมาก เพราะเขาจะทำทุกอย่างที่เราต้องการให้เขาทำ’²³ จากเชื้อสายของดาวิดนี้แหละที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า จะให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดเพื่อคนอิสราเอล²⁴ ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศกับคนอิสราเอลทุกคน เรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อแสดงถึงการกลับตัวกลับใจ²⁵ เมื่อยอห์นทำงานของเขาเสร็จแล้ว ได้พูดว่า ‘พวกคุณคิดว่าผมเป็นใครกัน ผมไม่ใช่คนที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ แต่จะมีคนคนหนึ่งที่มาภายหลังผม ซึ่งตัวผมเองยังไม่มีคำพอที่จะแก้สายรองเท้าของเขาเลย’²⁶ พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกท่านคนต่างชาติที่เคารพยำเกรง

พระเจ้า พระเจ้าได้ส่งข่าวสารแห่งความรอดนี้มาให้กับพวกเรานี้แหละ ²⁷ ส่วนพวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตลอดจนผู้นำของเขาที่จำพระเยซูไม่ได้ และได้ประณามพระองค์นั้น ก็ได้เป็นจริงตามคำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้าที่อ่านกันทุกครั้งในวันหยุดทางศาสนา ²⁸ ถึงแม้พวกเขาจะไม่มียุทธผลอะไรที่จะประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอให้ปีลาตมาพระองค์อยู่ ²⁹ เมื่อพวกเขาได้ทำทุกอย่างสำเร็จตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกเขาได้เอาร่างของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และเอาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ³⁰ แต่พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย ³¹ พระเยซูได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็ม จากแคว้นกาลิลี ได้เห็นเป็นเวลาหลายวัน และตอนนี้พวกเขาได้เล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอิสราเอลได้รู้ ³² พวกเราได้บอกพวกคุณเกี่ยวกับข่าวดี ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา ³³ พระเจ้าได้ทำให้คำสัญญานี้เป็นจริงกับพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเขาด้วยการทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า

‘ท่านเป็นลูกของเรา

วันนี้เราเป็นผู้ให้กำเนิดท่าน’ (สดุดี 2:7)

³⁴ พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่วันเฝ้าเปื่อยอีกเลย พระเจ้าประกาศอย่างนี้ว่า

‘เราจะให้พรอันบริสุทธิ กับพวกเจ้าอย่างแน่นอนตามที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด’ (อิสยาห์ 55:3)

³⁵ ยังมีอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์ที่ได้พูดถึงสิ่งนี้ด้วยว่า

‘พระองค์จะไม่ยอมให้รางวัลอันบริสุทธิของผู้รับใช้ของพระองค์ต้องเน่าเปื่อย’ (สดุดี 16:10)

³⁶ ในช่วงที่ดาวิดมีชีวิตอยู่ เขาได้ทำตามความต้องการของพระเจ้า ต่อมาเมื่อเขาตาย และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษ ร่างของเขาก็เน่าเปื่อยไป ³⁷ แต่พระเยซูที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่เน่าเปื่อย ³⁸ ดังนั้นพี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ก็เพราะพระเยซูนี้แหละ บาบของพวกคุณถึงได้รับการอภัยโทษ กฎของโมเสสไม่สามารถช่วยให้ใครหลุดพ้นจากบาปได้หรอก

³⁹ แต่พระเยซูจะเป็นผู้ทำให้ทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาปเหล่านั้นได้ ⁴⁰ ระวังให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ

⁴¹ “ดูก่อน พวกที่ชอบเยาะเย้ยถากถาง

เจ้าจะต้องประหลาดใจและจากนั้นก็ตายไป

เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในช่วงชีวิตของเจ้า

เป็นสิ่งที่เจ้าจะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้มีคนมาบอกก็ตาม” (ฮายาบุก 1:5)

⁴² เมื่อเปาโลกลับบารนาบัส กำลังจะไปจากที่ประชุมชาวยิว ผู้คนได้มาขอให้พวกเขา พูดเรื่องพวกนี้อีกในวันหยุดทางศาสนาครั้งหน้า ⁴³ เมื่อการประชุมเลิกแล้ว มีชาวยิว และพวกที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาเยิวหลายคน ได้ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป ทั้งสองได้พูดคุยและกระตุ้นให้พวกเขายึดมั่นอยู่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่อไป ⁴⁴ เมื่อวันหยุดทางศาสนามาถึงอีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ⁴⁵ เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชนมาแน่นขนัด ก็เกิดความอิจฉา จึงได้พูดดูถูกดูแคลนและคัดค้านคำพูดของเปาโล ⁴⁶ แต่เปาโลและ

บารนาบัสก็พูดอย่างกล้าหาญว่า “เราจำเป็นที่จะต้องพูดถ้อยคำของพระเจ้าให้พวกคุณฟังก่อน แต่เมื่อคุณไม่ยอมเชื่อและเห็นว่าตัวเองไม่มีค่าที่จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตอนนี้อย่าก็งั้นไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁴⁷ เพราะองค์เจ้าชีวิตได้สั่งพวกเขาว่า

‘เราได้ทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างกับคนที่ไม่ใช่ยิว

เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปทุกหนทุกแห่งในโลก’”⁴⁸

⁴⁸เมื่อคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินอย่างนี้ก็ดีใจ และยกย่ององค์เจ้าชีวิตเพราะถ้อยคำของพระองค์ ส่วนคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ให้มีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั้นก็ได้ไว้วางใจ

⁴⁹ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ก็ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นนั้น ⁵⁰พวกยิวได้ไปยงพวกผู้หญิงที่เคร่งศาสนาและมีอิทธิพลกับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำในเมืองนั้น ให้มากดขี่ข่มเหงเปาโลและบารนาบัส และไล่ทั้งสองคนออกไปจากดินแดนของเขา ⁵¹เปาโลและบารนาบัสได้สะบัดฝุ่นที่ติดเท้าออก* เป็นการประท้วงต่อคนเหล่านั้น แล้วทั้งสองก็ไปเมืองอีโคเนียม ⁵²แต่พวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองอันท็อก ต่างก็มีความสุขอย่างล้นพ้น และเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลและบารนาบัสอยู่ในเมืองอีโคเนียม

14 ในเมืองอีโคเนียมก็เหมือนกัน เปาโลและบารนาบัสได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดข่าวประกาศ จนคนยิวและคนกรีกจำนวนมากเกิดความเชื่อ ²แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อ ได้ยุยงคนกรีกให้โกรธเคืองพวกพี่น้องของตนที่เชื่อ ³เปาโลและบารนาบัสอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และประกาศเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ และพระองค์ก็ให้เปาโลกับบารนาบัสทำสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ เพื่อให้คนรู้ว่าความเมตตากรุณาของพระองค์ ที่ทั้งสองคนพูดนั้นเป็นเรื่องจริง ⁴คนในเมืองก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกยิว อีกฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกศิษย์เอก† ของพระเยซู

⁵คนกรีก คนยิว และผู้นำของพวกเขา คบคิดกันที่จะเอาหินขว้างทำร้ายเปาโลกับบารนาบัส ⁶แต่ทั้งสองคนล่วงรู้แผนการนี้เสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอริบีในแคว้นลิคาโอเนีย และดินแดนแถวๆ นั้น ⁷แต่พวกเขาก็ยังคงประกาศข่าวดี† ที่นั่นต่อไป

เปาโลอยู่ในเมืองลิสตราและเมืองเดอริบี

⁸ที่เมืองลิสตรา มีชายขาพิการคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นง่อยเดินไม่ได้มาตั้งแต่เกิด ⁹ชายคนนี้ฟังเปาโลพูด เปาโลจึงลงมาที่ชายคนนี้ และเห็นว่าเขามีความเชื่อซึ่งจะรักษาเขาให้หายได้ ¹⁰เปาโลจึงพูดเสียงดังว่า “ลุกขึ้นยืน” แล้วชายเป็นง่อยก็กระโดดขึ้นและเริ่มเดิน ¹¹เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาที่สงสัยร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระเจ้าได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ลงมาหาพวกเรา” ¹²พวกเขาเรียก บารนาบัสว่า พระซุส* และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส* เพราะเปาโลเป็นคนพูดก่อน ¹³นักบวชของวัดพระซุส ที่ตั้งอยู่หน้าเมืองได้นำวัวตัวผู้และพวงมาลัยไปที่

13:47 เราได้ทำ...ทุกแห่งในโลก ยังมาจากหนังสือ อีสยาห์ 49:6

13:51 สะบัดฝุ่นที่เท้าออก หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษและพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

14:12 พระซุส เทพเจ้าที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุดของกรีก

14:12 พระเฮอร์เมส เทพเจ้าอีกองค์ของกรีก ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้าองค์นี้เป็นผู้ส่งข่าวสารของเทพเจ้าองค์อื่น ๆ

ประตูเมือง นักบวชและฝูงชนต้องการที่จะถวายเครื่องบูชาให้กับเปาโลและบารนาบัส¹⁴ แต่เมื่อบารนาบัสและเปาโลศิษย์เอกของพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตน แล้ววิ่งเข้าไปในฝูงชนพร้อมกับร้องตะโกนว่า¹⁵ “พวกคุณทำอย่างนี้ทำไม เราก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ เหมือนกับพวกคุณ เรามาที่นี่เพื่อประกาศข่าวดีกับพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความหมายไปหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ผู้สร้างท้องฟ้า พื้นดิน ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น¹⁶ ในอดีตพระองค์ได้ปล่อยให้คุณแต่ละชาติทำตามใจชอบ¹⁷ ถึงแม้พระองค์จะปล่อยพวกคุณไว้ แต่พระองค์ก็ทำให้คุณรู้ว่ามิใช่พระองค์ โดยดูได้จากสิ่งดีๆ ที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกคุณ เช่น ให้ฝนตกจากท้องฟ้า และให้มีพืชผลตามฤดูกาล พระองค์ให้พวกคุณมีอาหารกินและทำให้ใจของคุณเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี”¹⁸ ถึงแม้จะพูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว ก็ยังเกือบจะห้ามพวกเขาไม่อยู่ ที่จะไม่ให้พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายเปาโลกับบารนาบัส

¹⁹ แต่มีชาวยิวบางคนที่มาจากเมืองอันโทโกและเมืองอีโคเนียม ได้ชักชวนฝูงชนให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขา และได้เอาหินขว้างเปาโล แล้วลากเปาโลออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว²⁰ เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูมาขึ้นล้อมเปาโล เปาโลก็ลุกขึ้นมาและเดินเข้าไปในเมือง พอวันรุ่งขึ้นเปาโลกับบารนาบัสก็เดินทางไปเมืองเดอริ

เดินทางกลับเมืองอันโทโกในแคว้นซีเรีย

²¹ เปาโลกับบารนาบัสได้ไปประกาศข่าวดีในเมืองเดอริ และมีคนเป็นจำนวนมากได้มาเป็นศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต จากนั้นเขาทั้งสอง ได้เดินทางกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันโทโก²² ไปให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซู และกระตุ้นให้ยืนหยัดในความเชื่อต่อไป เขาพูดว่า “เราจะต้องผ่านความทุกข์ยากมากมาย ก่อนที่จะเข้าแผ่นดินของพระเจ้า”²³ เปาโลและบารนาบัสได้แต่งตั้งผู้นำอาวุโสขึ้นในแต่ละหมู่ประชุมของพระเจ้า เขาทั้งสองได้อธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* และได้มอบผู้นำพวกนี้ไว้กับองค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาไว้วางใจ

²⁴ แล้วเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางผ่านแคว้นบิลิเดียไปที่แคว้นปัมฟีเลีย²⁵ หลังจากที่ได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว ก็เดินทางลงไปเมืองอัททาลิยา²⁶ จากที่นั่น พวกเขาได้นั่งเรือกลับไปเมืองอันโทโก ซึ่งหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเคยฝากพวกเขาไว้ให้พระเจื่อดูแลในการทำงาน คืองานที่เพิ่งทำเสร็จไปนี้

²⁷ เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึง ได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และเล่าทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขาให้ฟัง และได้ประกาศว่าพระเจ้าเปิดโอกาสให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความเชื่อด้วย²⁸ แล้วเขาทั้งสองคนก็พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระเยซูเป็นเวลานาน

การประชุมในเมืองเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนเดินทางลงมาจากแคว้นยูเดีย และได้มาสั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เข้าพิธีขลิบตามกฎของโมเสส พวกคุณก็จะไม่รอด”² เปาโลและบารนาบัสไม่เห็นด้วยกับพวกเขา จึงเกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ พี่น้องจึงแต่งตั้งเปาโล บารนาบัสกับบางคนในพวกเขาให้ไปหารือกับพวกศิษย์เอก[†] ของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส[†] ที่เมืองเยรู

ซาเล็มเกี่ยวกับปัญหานี้

³หมู่ประชุมของพระเจ้าได้ส่งพวกนี้ออกเดินทางไป เมื่อผ่านแคว้นฟีนิเซียและแคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็ได้เล่าเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวหันไปหาพระเจ้า ทำให้พี่น้องทุกคนดีใจมาก ⁴เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้รับการต้อนรับจากหมู่ประชุมของพระเจ้า พวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส พวกเขาเล่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขา ⁵ศิษย์ของพระเยซูบางคน ที่เป็นพวกฟาริสี ยินขึ้นพูดว่า “พวกคนที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีชโลบ และต้องทำตามกฎของโมเสสด้วย” ⁶พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส จึงได้ประชุมหารือกันเกี่ยวกับปัญหานี้ ⁷หลังจากได้เถียงกันอยู่นาน เปโตรก็ยืนขึ้นพูดว่า “พี่น้องครับ คุณก็รู้อยู่มาก่อนหน้านี้ พระเจ้าได้เลือกผมจากท่ามกลางพวกคุณให้ไปประกาศข่าวดี กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิวฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อ ⁸พระเจ้า ผู้รู้จักใจของมนุษย์ดี ได้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว พระองค์ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ กับพวกเขาเหมือนที่ให้กับพวกเรา ⁹สำหรับพระเจ้าแล้ว เรากับพวกนั้น ไม่ได้แตกต่างกันเลย พระองค์ชำระจิตใจของพวกเขาด้วยความเชื่อเหมือนกัน ¹⁰ถ้าอย่างนั้น พวกคุณลงดีกับพระเจ้าทำไม คือเอาเอก*ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษของเราเอง ก็ยังแบกไม่ไหวไปสวมคอของพวกศิษย์ที่ไม่ใช่ยิวของพระเยซู ¹¹แต่เราเชื่อว่า เรารอดโดยความเมตตากรุณาของพระเยซูเจ้า และเราก็เชื่อว่าพวกคนที่ไม่ใช่ยิวก็รอดโดยวิธีนี้เหมือนกัน ¹²คนทั้งหมดจึงเริ่มเงียบ และตั้งใจฟังบารนาบัสและเปาโลเล่าเกี่ยวกับปาฏิหารย์และสิ่งอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำผ่านพวกเขาในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว ¹³เมื่อพวกเขาพูดจบ ยากอบก็พูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังผมหน่อย ¹⁴ซีโมน*ได้เล่าให้พวกเราฟังว่า พระเจ้าได้แสดงความห่วงใยต่อคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างไรครั้งแรก ก็ด้วยการเลือกเอาคนไม่ใช่ยิวบางคนมาเป็นคนของพระองค์ ¹⁵ซึ่งตรงกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้

¹⁶หลังจากนี้เราจะกลับมา

และเราจะสร้างบ้านของดาวิดที่พังทลายลงขึ้นมาใหม่

เราจะซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง เราจะทำให้ดีขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

¹⁷ดังนั้น มนุษย์ที่เหลือทุกคน

กับคนที่ไม่ใช่ยิวทุกคนที่เราได้เรียกให้มาเป็นของเรา

ก็จะแสวงหาเรา องค์เจ้าชีวิต

นี่เป็นคำพูดขององค์เจ้าชีวิต ผู้ทำสิ่งเหล่านี้

¹⁸ซึ่งเป็นที่รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว*

¹⁹ดังนั้น ผมขอตัดสินใจว่า เราไม่ควรจะไปทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวพวกนั้น ที่กำลังหันมาหาพระเจ้า ยุ่งยากลำบากใจ ²⁰แต่เราควรจะเขียนจดหมายไปบอกพวกเขาว่า

อย่ากินอาหารที่สกปรกในสายตาพระเจ้า เพราะได้เอาไปเสนอไว้รูปเคารพ*

อย่าทำผิดบาปทางเพศ

อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ

15:10 แอก หมายถึงกฎของยิว ชาวยิวบางคนพยายามจะทำให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิวต้องปฏิบัติตามกฎนี้

15:14 ซีโมน หรือเปโตร

15:16-18 “หลังจากนี้...ตั้งนานแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ อาโมส 9:11-12 และ อิสยาห์ 45:21

15:20 รูปเคารพ เทพเจ้าที่คนที่ไม่ใช่ยิวเคารพบูชากัน

และอย่ากินเลือด

²¹เพราะกฎพวกนี้ของโมเสส ก็ได้สั่งสอนกันอยู่แล้วในทุกๆ เมือง ตั้งแต่สมัยโบราณและยังคงอ่านกันอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] ทุกๆ วันหยุดทางศาสนา”

จดหมายถึงผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว

²²แล้วพวกศิษย์เอกของพระเยซู พวกผู้นำอาวุโส และหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหมด ตัดสินใจเลือกผู้ชายบางคนในกลุ่มพวกเขาให้เดินทางไปเมืองอันทิโอกกับเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาสที่คนเรียกว่าบารซึบบาส และสิลาส ผู้นำสองคนในหมู่พี่น้อง ²³พวกเขาฝากจดหมายไปกับสองคนนี้ด้วย ในจดหมายเขียนว่า “จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส ผู้เป็นพี่น้องของคุณ สวัสดิ์พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวในเมืองอันทิโอก ซีเรียและซีลีเซีย ²⁴เนื่องจากเราได้ยินว่ามีบางคนจากที่นี่ได้มาหาพวกคุณ และพูดบางอย่างที่สร้างปัญหาให้กับคุณ ทำให้คุณวุ่นวายใจ แต่เราไม่ได้ส่งพวกเขา ²⁵พวกเราทั้งหมดจึงได้ตกลงใจที่จะเลือกผู้ชายบางคน เพื่อส่งมาหาคุณ พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลคนที่เรารัก ²⁶ผู้ชายที่ส่งมานี้ ได้เสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ²⁷ดังนั้น เราจึงส่งยูดาสและสิลาสมา พวกเขาจะมาเล่ากับปากของเขาเออเนอียันถึงสิ่งต่างๆ ที่เราได้เขียนมา ²⁸ทั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นดีด้วยกันว่าจะไม่วางภาระอะไรให้กับพวกคุณเลย นอกจากสิ่งที่จำเป็นพวกนี้ คือ

²⁹คุณควรหลีกเลี่ยงจากการกินเครื่องเซ่นไหว้รูปเคารพ

อย่ากินเลือด อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

อย่าทำบาปทางเพศ

ถ้าพวกคุณอยู่ห่างเสียจากสิ่งพวกนี้ พวกคุณก็ทำดีแล้ว ลาก่อน”

³⁰แล้วหมู่ประชุมของพระเจ้าก็ส่งบารนาบัส เปาโล ยูดาส และสิลาส ไปเมืองอันทิโอก พวกเขาได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และให้จดหมายนั้นกับพวกเขา ³¹เมื่อได้อ่านจดหมายแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกพอใจและมีกำลังใจ ³²ยูดาสและสิลาส ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยก็ได้พูดกับพวกพี่น้องเป็นเวลานาน ได้ให้กำลังใจและช่วยให้พวกเขามีความเชื่อมากขึ้น ³³หลังจากที่ยูดาสและสิลาส ได้อยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง ก็ถึงเวลาที่จะกลับไปหาพี่น้องที่ส่งพวกเขาไป พี่น้องที่เมืองอันทิโอกก็ได้วยพรให้เขาเดินทางกลับไปด้วยความปลอดภัย ^{34*}

³⁵แต่เปาโลและบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันทิโอก และได้ประกาศสั่งสอนถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตร่วมกับคนอื่นๆ อีกหลายคน

เปาโลและบารนาบัสแยกจากกัน

³⁶เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง เปาโลได้พูดกับบารนาบัสว่า “พวกเรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในเมืองต่างๆ ที่พวกเราเคยไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตไว้กันเถอะ ไปดูสิว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

³⁷บารนาบัสอยากจะพายอห์น ที่คนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย ³⁸แต่เปาโลคิดว่าทางที่ดีไม่ควรพายอห์นไป เพราะอห์นเคยทิ้งพวกเขาไปตอนที่อยู่เมืองบีมฟีเลีย และไม่ยอมช่วยงานต่อ ³⁹ทำให้เปาโลกับบารนาบัส ชัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องแยกทางกัน บารนาบัสจึงพามาระโก

15:34 สำเนากรีกบางฉบับ ก็เพิ่มข้อ 34 ลงไป ว่า “แต่สิลาสตัดสินใจอยู่ที่นั่น”

นั่งเรือไปเกาะไซปรัส⁴⁰ ส่วนเปาโลเลือกสิลาส แล้วก็ไปจากเมืองนี้ หลังจากที่พวกพี่น้องได้ฝากเปาโลไว้ให้องค์เจ้าชีวิตดูแลแล้ว⁴¹ เปาโลได้เดินทางไปทั่วแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย เพื่อช่วยหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ

ทิโมธีร่วมงานกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปเมืองเดอโรบีและเมืองลัสตราด้วย ที่นั่นมีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่อทิโมธี เป็นลูกชายของหญิงชาวยิวที่เชื่อถือนในพระเยซู แต่พ่อของเขาเป็นชาวกรีก² ทิโมธีเป็นที่ยกย่องของพี่น้องในเมืองลัสตราและเมืองอีโคเนีย³ เปาโลอยากได้ทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงได้พาทิโมธีไปทำพิธีขลิบ[†] เพราะเห็นแก่คนยิวที่อยู่ที่นั่น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าพ่อของทิโมธีเป็นคนกรีก⁴ เมื่อพวกเขาผ่านไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้บอกให้พวกที่นับถือพระเยซู รู้ถึงกฎต่างๆ ที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโสในเมืองเยรูซาเล็มได้ตกลงกันไว้⁵ จึงทำให้หมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และมีคนมาเชื่อพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

พระเจ้าเรียกเปาโลไปมาซิโดเนีย

⁶ เปาโลและคนอื่นๆ ที่ไปด้วย ได้เดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาลาเทีย พระวิญญานบริสุทธิ์[†] ได้ห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตในแคว้นเอเชีย* ⁷ เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาพยายามจะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญานของพระเยซูก็ได้ห้ามไว้อีก⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ไปที่เมืองโตรอัส⁹ ในตอนกลางคืนเปาโลเห็นนิมิต* ว่า มีชายคนหนึ่งจากมาซิโดเนียได้มายืนอ้อนวอนเปาโลว่า “มาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเถิด”¹⁰ หลังจากที่เปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเราก็ตัดสินใจไปที่แคว้นมาซิโดเนียทันที โดยสรุปว่า พระเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีกับชาวมาซิโดเนีย

ลิเดียมาเป็นลูกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต

¹¹ จากเมืองโตรอัส พวกเรานั่งเรือตรงไปที่เกาะสาโมธรัส พอวันถัดมา พวกเราก็นั่งเรือต่อไปที่เมืองเนอาโปลิส¹² จากที่นั่น พวกเราเดินทางไปที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญอันดับหนึ่งในแถบนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเราใช้เวลาอยู่ในเมืองนี้หลายวัน

¹³ เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเราออกนอกประตูเมืองไปที่แม่น้ำ เราคิดว่าที่นั่นคงมีที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราได้นั่งลงพูดคุยกับพวกผู้หญิงที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น¹⁴ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่น ชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงมาจากเมืองธียาทรา เธอเป็นคนที่นับถือพระเจ้า เมื่อเธอกำลังฟังพวกเราอยู่นั้น องค์เจ้าชีวิตก็ได้เปิดใจของเธอให้ตั้งใจฟังในสิ่งที่เปาโลกำลังพูด¹⁵ หลังจากที่เธอและคนในบ้านทั้งหมดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] แล้ว เธอได้ขอร้องพวกเราว่า “ถ้าพวกท่านถือว่า ดิฉันมีความเชื่อในองค์เจ้าชีวิตจริง ก็ขอให้มาพักที่บ้านของดิฉันด้วยเถิด” แล้วเธอได้กระษัตริย์ยอมให้พวกเราไป

16:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

16:10 พวกเรา ที่ลูกาผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เปลี่ยนมาใช้คำว่าพวกเรา แสดงว่าท่านได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโล สิลาส และทิโมธีด้วย

เปาโลและลีลาสอยู่ในคุก

¹⁶วันหนึ่งเมื่อพวกเรากำลังจะไปสถานที่อธิษฐาน ทาสสาวคนหนึ่งได้พบกับพวกเรา เธอมีวิญญาณสิงอยู่ ทำให้เธอสามารถทำนายอนาคตได้ เธอหาเงินให้กับเจ้านายของเธอเป็นจำนวนมากด้วยการทำนายโชคชะตา ¹⁷เธอได้เดินตามเปาโลกับพวกเรา และร้องตะโกนว่า “คนพวกนี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด พวกเขาได้มาประกาศหนทางที่จะหลุดพ้นจากบาปให้กับพวกคุณรัฐ” ¹⁸เธอทำอย่างนี้อยู่หลายวัน จนเปาโลทนไม่ไหว จึงหันไปพูดกับวิญญาณที่สิงเธออยู่ว่า “ในนามของพระเยซูคริสต์ เราขอสั่งให้เจ้าออกมาจากร่างของเธอเดี๋ยวนี้” แล้ววิญญาณตนนั้นก็ออกจากร่างของเธอทันที

¹⁹เมื่อเจ้านายของเธอเห็นว่าโอกาสที่จะหาเงินนั้นได้หลุดลอยไปแล้วพวกเขาจึงคว้าตัวเปาโลและลีลาส แล้วลากตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ตลาด ²⁰เมื่อพวกเขาพาเปาโลและลีลาสไปหาคณะผู้พิพากษาแล้ว พวกเขา ก็พูดว่า “ไอ้พวกนี้เป็นชาวยิวที่เข้ามาก่อวุ่นในบ้านเมืองของเรา ²¹พวกมันมาโฆษณาชวนเชื่อถึงประเพณีต่างๆ ที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ที่พวกเราชาวโรมันไม่สามารถจะรับหรือทำตามได้ ²²แล้วฝูงชนก็เข้ามารุมทำร้ายเปาโลกับลีลาส คณะผู้พิพากษาเข้ามาฉีกเสื้อผ้าของเปาโลและลีลาสออก แล้วสั่งให้เขียนตี ²³หลังจากเขียนตีไปหลายครั้งแล้ว ได้เอาตัวไปขังไว้ในคุก แล้วสั่งให้นายคุกเฝ้าควบคุมไว้อย่างแน่นหนา ²⁴เมื่อนายคุกได้รับคำสั่งแล้ว ก็ได้คุมตัวคนทั้งสองไปขังไว้ในห้องขังชั้นใน และใส่ชื่อ*ที่เท้าของพวกเขาย่างแน่นหนา

²⁵ประมาณเที่ยงคืน ในขณะที่เปาโลและลีลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โดยมีนักโทษคนอื่น ๆ กำลังฟังอยู่นั้น ²⁶ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขึ้น จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน แล้วประตูคุกทุกบานก็เปิดออกทันที โขที่ลำนักโทษทุกคนหลุดออก ²⁷นายคุกก็ตื่นขึ้น และเมื่อเขาเห็นประตูคุกเปิดออกก็คิดว่านักโทษหนีออกไปหมดแล้ว เขาจึงชักดาบออกมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย ²⁸แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเรายังอยู่ที่นี้ครบทุกคน”

²⁹ผู้คุมจึงร้องขอคอปไฟ แล้วเขาก็วิ่งเข้าไปข้างในตัวลั่นเพิ่มด้วยความกลัว เขาหมอบลงต่อหน้าเปาโลและลีลาส ³⁰แล้วนำคนทั้งสองออกมาจากคุกและถามว่า “ท่านครับ ผมต้องทำอะไรไปถึงจะรอดได้”

³¹พวกเขาตอบว่า “ให้ไว้วางใจในองค์พระเจ้า แล้วท่านจะได้หลุดพ้นจากบาป รวมทั้งคนในครัวเรือนของท่านด้วย” ³²แล้วพวกเขาได้ประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตให้นายคุกรวมถึงทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนของเขาฟัง ³³ในคืนนั้นเอง นายคุกได้พาเปาโลและลีลาสไปล้างแผล แล้วเขาและทุกคนในครัวเรือนของเขาก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในทันที ³⁴หลังจากนั้น นายคุกก็พาคนทั้งสองไปที่บ้านและหาอาหารมาให้กิน เขาและทุกคนในครัวเรือนต่างก็พากันดีใจ เพราะได้ไว้วางใจในพระเจ้าแล้ว ³⁵พอถึงวันรุ่งขึ้น คณะผู้พิพากษาได้ส่งเจ้าหน้าที่มาบอกว่ “ปล่อยตัวสองคนนั้นไปได้แล้ว”

³⁶นายคุกจึงไปบอกกับเปาโลว่า “ผู้พิพากษาส่งคนมาบอกให้ปล่อยตัวพวกท่านแล้ว ออกมาเถาะขอให้ไปเป็นสุขนะ”

³⁷แต่เปาโลพูดกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “พวกเขาเขียนตีเราในที่สาธารณะ ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิด มีหน้าซ้ำเราเป็นคนสัญชาติโรมันด้วย และยังโยนเราเข้าคุกอีกด้วย และตอนนี้จะมาแอบปล่อย

16.24 ชื่อ คือ แผ่นไม้เจาะรูสำหรับสอดมือสอดเท้านักโทษ

เราไปอย่างลับๆ ได้อย่างไร ยอมไม่ได้เด็ดขาด พวกเขาควรจะมาพาพวกเราออกไปด้วยตัวเอง”

³⁸พวกเจ้าหน้าที่ จึงได้ไปรายงานเรื่องนี้ต่อคณะผู้พิพากษา เมื่อคณะผู้พิพากษาได้ยินว่าเปาโล และสิลาสเป็นคนสัญชาติโรมัน พวกเขาต่างก็พากันตกใจ ³⁹จึงมาขอโทษคนทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกมาจากคุก และขอร้องให้พวกเขาออกไปจากเมือง ⁴⁰เมื่อเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็ตรงไปที่บ้านของลิเดียเพื่อพบกับพวกพี่น้องที่นั่นเปาโลและสิลาสให้กำลังใจพวกเขาแล้วก็จากไป

เปาโลและสิลาสในเฮสเซลอนิกา

17 หลังจากเดินทางผ่านเมืองอัมฟีบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว พวกเขา ก็มาถึงเมืองเฮสเซลอนิกา ซึ่งมีที่ประชุมของชาวยิว¹ อยู่ด้วย ²เปาโลได้ไปประชุมอย่างเคย และยังได้พูดโต้ตอบเรื่องพระคัมภีร์³ กับพวกเขา ในวันหยุดทางศาสนาทุกอาทิตย์ติดต่อกันถึงสามวันหยุด ³เปาโลได้อธิบาย และใช้พระคัมภีร์พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่⁴ จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นขึ้นจากความตาย เปาโลพูดต่อว่า “พระเยซู ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณองค์นี้แหละ คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” ⁴บางคนในกลุ่มนั้นก็เชื่อเปาโล จึงเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส นอกจากนี้ยังมีชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าเป็นจำนวนมากเข้าร่วมกับพวกเขา และยังมีผู้หญิงคนสำคัญอีกจำนวนไม่น้อยด้วย

⁵แต่พวกยิวกลับอิจฉา ได้รวบรวมพวกอันธพาลตามท้องถนน ก่อการจลาจลขึ้นทั่วเมือง พวกเขาบุกเข้าไปในบ้านของยาโสน และพยายามที่จะหาตัวเปาโลและสิลาส เพื่อจะลากพวกเขาออกไปที่ฝูงชน ⁶แต่พอหาไม่เจอ พวกเขา ก็ลากยาโสนกับพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองพร้อมกับตะโกนว่า “ไอ้พวกนั้นที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลก ตอนนี้ได้มาอยู่ที่นี้แล้ว ⁷ยาโสนก็ได้ต้อนรับไอ้พวกนั้นไว้ในบ้าน และพวกมันทุกคนได้ทำผิดกฎหมายของซีซาร์ เพราะพวกมันบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู”

⁸เมื่อฝูงชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่พอใจ ⁹จึงสั่งให้ยาโสนและพวกที่เหลือจ่ายค่าประกันตัว แล้วจึงปล่อยตัวไป

เปาโลและสิลาสไปที่เมืองเบโรอา

¹⁰ในคืนนั้นเอง พวกพี่น้องรีบส่งเปาโลและสิลาสไปเมืองเบโรอา เมื่อสองคนไปถึงที่นั้นก็เข้าไปในที่ประชุม ¹¹คนยิวที่นี่มีใจกว้างกว่าคนยิวในเมืองเฮสเซลอนิกา พวกเขาฟังถ้อยคำของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ และศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดทุกวัน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งที่เปาโลสอนนั้นจริงหรือไม่ ¹²ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวยิวหลายคนมาเชื่อ รวมถึงผู้หญิงคนสำคัญที่เป็นชาวกรีก และผู้ชายกรีกอีกหลายคน ¹³เมื่อชาวยิวในเมืองเฮสเซลอนิกาเห็นว่าเปาโลได้มาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย พวกเขา ก็พากันมาที่นั่น แล้วเริ่มก่อวุ่นวายและยุยงผู้คน ¹⁴พวกพี่น้องจึงรีบส่งเปาโลออกเดินทางไปที่ชายฝั่งทะเล แต่สิลาสและทิโมธียังคงอยู่ที่เมืองเบโรอา ¹⁵คนที่ไปเป็นเพื่อนเปาโลก็นั่งเรือไปส่งเปาโลถึงเมืองเฮเธนส์ เปาโลได้ฝากให้พวกนั้นมาบอกสิลาสและทิโมธีด้วยว่าให้รีบมาหาเขาเร็วๆ พวกนั้นก็กลับไปเมืองเบโรอา

เปาโลอยู่ในเมืองเอเธนส์

¹⁶ขณะที่เปาโลกำลังรอคอยลีลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น เปาโลก็ลุ่มอก ลุ่มใจมาก เพราะเขาเห็นรูปเคารพ เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

¹⁷เขาจึงพูดได้ตอบกับชาวยิวและชาวกรีก ที่นับถือพระเจ้าในที่ประชุมชาวยิว และกับคนที่เขาพบตามตลาดต่างๆ วัน ¹⁸พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน*และพวกสติค* บางคนได้เถียงกับเขา บางคนพูดว่า “เขาพาล่ามเรื่องอะไรหรือ” บางคนพูดว่า “ดูเหมือนเขาจะพูดถึงพระของคนต่างชาตินะ” ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเปาโลกำลังสอนเรื่องพระเยซู และการฟื้นขึ้นจากความตาย ¹⁹พวกเขาจึงนำตัวเปาโลไปที่สภาอารีโปกัส แล้วถามว่า “ช่วยอธิบายคำสอนใหม่ของท่านให้เราหน่อย” ²⁰เพราะท่านได้อาสิ่งทีแปลกหามาเล่าให้ฟัง เราจึงอยากรู่ว่ามันหมายถึงอะไร” ²¹(ชาวเอเธนส์และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่น วันๆ ไม่ทำอะไรเลย นอกจากพูดคุยและฟังแต่เรื่องใหม่ๆ)

²²เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าสภาอารีโปกัส* แล้วพูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ผมสังเกตว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนามาก ²³เพราะผมได้เดินไปรอบๆ และสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านบูชา ผมเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งเขียนว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ผมกำลังประกาศถึงพระเจ้าที่ท่านบูชา โดยไม่รู้จักร่องคันี้แหละ” ²⁴พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ และเพราะพระองค์เป็นเจ้าของท้องฟ้าและแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จึงไม่ได้อยู่ในวัดที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ²⁵พระเจ้าไม่ต้องให้มนุษย์มารับใช้ หรือทำเหมือนกับว่าพระองค์อยากจะได้อะไรจากมนุษย์ แต่เป็นพระองค์ต่างหากที่ใช้ชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งทุกอย่างกับมนุษย์ ²⁶พระองค์ได้ทำให้ชนชาติต่างๆ เกิดขึ้นมาจากคนคนเดียว เพื่อพวกเขาจะได้กระจายไปอยู่ทั่วโลก และพระองค์ได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้กับพวกเขาอยู่ ²⁷พระองค์มีจุดประสงค์เพื่อจะให้พวกเขาแสวงหาพระองค์ ซึ่งบางทีเขาอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์แล้วจะได้พบพระองค์ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากพวกเราแต่ละคน ²⁸เพราะในพระองค์ เราถึงมีชีวิตเคลื่อนไหวได้และเป็นอยู่นี้ เหมือนกับที่บทวีของท่านเองได้กล่าวไว้ว่า

‘ด้วยว่าพวกเราคือลูกหลานของพระองค์’

²⁹ในเมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะคิดว่า พระองค์เป็นเหมือนรูปปั้นที่คนได้คิดออกแบบทำขึ้นจากทองคำ เงิน หรือหิน ³⁰ในอดีตพระเจ้าได้มองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะคนไม่เข้าใจพระองค์อย่างถ่องแท้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทุกคนในทุกที่ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ ³¹เพราะพระองค์ได้กำหนดวันที่พระองค์จะพิพากษาโลกนี้อย่างยุติธรรม โดยชายคนหนึ่งที่พระองค์ได้แต่งตั้งขึ้น และพระองค์ก็ได้พิสูจนเรื่องนี้ให้ทุกคนเห็น โดยทำให้ชายคนนั้นฟื้นขึ้นจากความตาย”

³²เมื่อได้ยินเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็หัวเราะเยาะ แต่บางคนก็พูดว่า “เราอยากฟังท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก” ³³แล้วเปาโลก็ได้ไปจากสถานนั้น ³⁴มีบางคนได้มาเข้าร่วมกับ

17:18 พวกเอปิคูเรียน เชื่อว่าเป้าหมายของชีวิตคือความสุขสนุกสนานโดยเฉพาะทางใจ

17:18 พวกสติค เชื่อว่าชีวิตไม่ควรมัวอารมณ์สนุกสนานหรืออารมณ์เศร้า

17:22 สภาอารีโปกัส กลุ่มผู้นำคนสำคัญในกรุงเอเธนส์ พวกเขาทำหน้าที่เป็นคณะผู้พิพากษาด้วย

เปาโลและเซโอ หนึ่งในคนเหล่านั้นคือดิโอนิซิอัส สมาชิกของสภาอาเรโอปากัส ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ตามาริสและคนอื่นๆด้วย

เปาโลในเมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ไปที่เมืองโครินธ์² เขาได้พบกับคนยิวชื่อ อากวิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส อากวิลลากับภรรยาที่ชื่อ ปริสซิลลา เพิ่งมาจากอิตาลี เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัส*สั่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลได้ไปหาพวกเขา³ เพราะเปาโลและอากวิลลาเป็นช่างเย็บเต็นท์เหมือนกัน เปาโลจึงทำงานอยู่กับพวกเขา⁴ ทุกวันหยุดทางศาสนา†เปาโลก็จะไปพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมชาวยิว† เพื่อพยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มาเชื่อในพระเยซู

⁵เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลทุ่มเทเวลาทั้งหมดของเขาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าและพยายามจะให้ชาวยิวรู้ว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*⁶ เมื่อพวกนั้นต่อต้านและพูดจาหยาบคายกับเปาโล เปาโลก็ละบัตเสื้อผ้า*ของเขา และพูดว่า “ชีวิตใครก็รับผิดชอบกันเองก็แล้วกัน ผมทำดีที่สุดแล้ว ต่อไปนี้ผมจะไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁷ เปาโลก็ออกจากที่ประชุมชาวยิวตรงไปที่บ้านของชายชื่อ ทิทัสตุสทัส ซึ่งไม่ใช่คนยิว แต่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ถัดจากที่ประชุมของยิว⁸ คริสปัส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมของยิว พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน ก็หันมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต ชาวโครินธ์อีกจำนวนมากที่ได้ฟังเปาโลพูดก็ได้ไว้วางใจด้วย และได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ†

⁹คืนหนึ่งองค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับเปาโลในนิมิต†ว่า “ไม่ต้องกลัว ประกาศต่อไป อย่าเสียบเลย¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า จะไม่มีใครเข้ามาจู่โจมทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนอยู่มากมายในเมืองนี้”¹¹ เปาโลจึงประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ที่เมืองนั้นต่อไปอีกหนึ่งปีครึ่ง

เปาโลถูกนำตัวไปพบกัลลิโอ

¹²ตอนที่กัลลิโอ* เป็นผู้ว่าแคว้นอาคาญา ชาวยิวรวมตัวกันเข้าทำร้ายเปาโล และพาเขาไปที่ศาล¹³ พวกเขาบอกว่า “ชายคนนี้ชักชวนให้คนไปกราบไหว้พระเจ้าในทางที่ขัดกับกฎของเรา”¹⁴ พอเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าเรื่องนี้มันเกี่ยวกับความผิดหรือคดีร้ายแรง เราก็จะฟังพวกท่าน¹⁵ แต่ที่นี่มันเป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ ชื่อต่างๆ และกฎหมายของพวกท่าน ไปจัดการกันเอาเองก็แล้วกัน เราไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้”¹⁶ แล้วกัลลิโอก็ไล่คนทั้งหมดออกไปจากศาล

¹⁷พวกฝูงชนจึงไปคว่ำตัวโสสเธเนส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาพบตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอก็ไม่สนใจใยดีอะไรทั้งสิ้น

18:2 คลาวดิอัส จักรพรรดิของโรมัน ปกครองบ้านเมืองอยู่ในช่วง ค.ศ. 41-54 (พ.ศ.584-597) เขาไล่พวกยิวออกจากกรุงโรมในปี ค.ศ.49 (พ.ศ.592)

18:5 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

18:6 ละบัตเสื้อผ้าของเขา เป็นการเตือนที่แสดงว่าเปาโลจะไม่พูดในที่ประชุมชาวยิวที่นั่นอีกแล้ว

18:12 กัลลิโอ เป็นผู้ว่าของแคว้นอาคาญา ในปี ค.ศ.51 (พ.ศ.594)

เปาโลกลับถึงเมืองอันทิโอก

¹⁸เปาโลได้อยู่ที่นั่นต่อไปอีกหลายวัน แล้วจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปที่แคว้นซีเรีย ปริสทิลลา และอาควิลลา ก็ไปกับเขาด้วย แต่ก่อนที่เปาโลจะจากไป เขาได้โกนหัว* เพราะได้สาบานตนเอาไว้กับพระเจ้าที่เมืองเคนเคเรีย ¹⁹เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ปล่อยปริสทิลลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น ในระหว่างที่เปาโลอยู่ที่นั่น เขาได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดโต้ตอบกับพวกชาวยิวในนั้น ²⁰เมื่อพวกนั้นขอร้องให้เปาโลพักอยู่ที่นั่นต่อไปอีก เปาโลไม่ยอม ²¹แต่ก่อนที่เขาจะจากไปเขาได้พูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเปาโลก็นั่งเรือไปจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อมาถึงเมืองซีซารียา เปาโลขึ้นไปพักท่ายหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มแล้ว จึงลงไปเมืองอันทิโอก ²³หลังจากอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางไปเยี่ยมตามที่ต่างๆ ทั้งแคว้นกาลาเทีย และแคว้นฟรีเจีย เพื่อช่วยพวกศิษย์ของพระเยซูให้มีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น

อปอลโลในเมืองเอเฟซัสและแคว้นอาคาญา

²⁴มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล เกิดที่เมืองเล็กซานเดรีย เป็นชายที่มีการศึกษาดีและอ้างข้อพระคัมภีร์ได้อย่างคล่องแคล่ว ²⁵เขาได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงแนวทางขององค์เจ้าชีวิต และได้พูดและสั่งสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นและถูกต้องแม่นยำ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้แค่เรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ* ของยอห์น* เท่านั้น ²⁶อปอลโล เริ่มพูดเรื่องของพระเยซูอย่างกล้าหาญในที่ประชุมของยิว เมื่อปริสทิลลาและอาควิลลามาย้ายเข้ามา ก็พาอปอลโลหลบมาข้างๆ และอธิบายเรื่องหนทางของพระเจ้าให้เขารู้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷เมื่ออปอลโลอยากจะไปที่แคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็ให้กำลังใจเขา และได้เขียนจดหมายไปถึงพวกศิษย์ของพระเยซูที่อยู่ที่นั่นให้ต้อนรับเขาด้วย เมื่ออปอลโลไปถึงแคว้นอาคาญา ก็ได้ช่วยเหลือคนพวกนั้นที่ได้มาไว้วางใจในพระเยซูเพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า ²⁸จากการโต้แย้งกันในที่สาธารณะ อปอลโลได้ทำให้พวกยิวพ่ายแพ้หมดท่า เขาได้ยกข้อพระคัมภีร์มาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส

19 ในระหว่างที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลได้ใช้เส้นทางภายในผ่านหุบเขาต่างๆ มาจนถึงเมืองเอเฟซัส และได้พบกับศิษย์บางคนของพระเยซูที่นั่น ²เขาถามพวกนั้นว่า “ตอนที่พวกท่านเชื่อในพระเยซูนั้น ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์* หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลย ว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” ³เปาโลถามต่อว่า “ถ้าอย่างนั้น ได้รับพิธีจุ่มน้ำ* แบบไหน” พวกเขาตอบว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์น”

⁴เปาโลจึงบอกว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์นนั้น ทำเพื่อแสดงว่าคุณกลับตัวกลับใจแล้ว เขาได้บอกคนให้เชื่อคนคนหนึ่งที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งคนนั้นคือพระเยซู”

18:18 โคนหัว ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

18:25 ยอห์น เป็นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ผู้สั่งสอนประชาชนในเรื่องการมาถึงของพระเยซู (มัทธิว 3, ลูกา 3)

18:28 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระเยซู

⁵เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้า ⁶หลังจากเปาโลวางมือลงบนพวกเขา* พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาอยู่กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็เริ่ม พูดภาษาที่ไม่รู้จัก* และได้พูดแทนพระเจ้าด้วย ⁷พวกเขาได้อยู่ทั้งหมดประมาณสิบสองคน

⁸เป็นเวลาสามเดือนที่เปาโลได้เข้าไปในที่ประชุมของยิว† ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าด้วยใจกล้า พูดโต้ตอบกันและชักชวนชาวยิวให้มาเชื่อเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ⁹แต่บางคนหัวดื้อไม่ยอมเชื่อ และพูดจาวาไรยเกี่ยวกับหนทางของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงแยกจากพวกเขา และพวกเขาศิษย์ของพระเยซูไปกับเขาด้วย และทุกวันเขาก็จะไปพูดโต้ตอบกันที่ห้องบรรยายของที่ร้านนัส ¹⁰เขาทำอย่างนี้อยู่สองปี จึงทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตกันหมดทุกคน

ลูกชายของเสวา

¹¹ในตอนนั้นพระเจ้ากำลังทำเรื่องอัศจรรย์อันเหลือเชื่อผ่านมือของเปาโล ¹²แม้แต่ผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนที่เปาโลจับ เมื่อเอาไปวางไว้ที่ตัวคนป่วยโรคภัยไข้เจ็บก็หายไป และพวกผีชั่วก็ออกจากร่างไปด้วย

¹³มีชาวยิวบางคนเป็นหมอฟี ที่ยิวเดินไปมาตามที่ต่างๆ เพื่อขับไล่ผีชั่วโดยพยายามอ้างชื่อของพระเยซูกับคนที่ถูกผีชั่วสิงว่า “เราขอพลังพระเจ้าให้ออกมาโดยพระเยซู ผู้ที่เปาโลได้ประกาศนั้น” ¹⁴เสวาเป็นหัวหน้านักบวชที่โดดเด่นคนหนึ่ง ลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาก็กำลังทำอย่างนี้ ¹⁵แต่ผีชั่วได้พูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูเรารู้จัก เปาโลเรารู้จัก แต่พวกเอ็งเป็นใครกัน”

¹⁶แล้วชายคนที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ก็กระโจนใส่พวกนั้น และทำร้ายพวกเขา พวกเขาต่างก็วิ่งหนีออกมาจากบ้านตัวล่อนจ้อนบาดเจ็บสะบักสะบอม ¹⁷ทุกคนที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว รู้เรื่องนี้กันหมด ทำให้ทุกคนกลัว และชื่อของพระเยซูเจ้าก็ได้รับการยกย่องมากยิ่งขึ้น ¹⁸มีหลายคนที่ใช้ในพระเยซูได้มาสารภาพในเรื่องไม่เที่ยงที่พวกเขาได้ทำ ¹⁹มีหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา ได้รวบรวมหนังสือที่ทำเวทมนตร์คาถาออกมาเผาไฟต่อหน้าทุกคน พวกเขาได้คำนวณราคาของหนังสือทั้งหมดนั้น พบว่าเป็นเงินถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน* ²⁰เรื่องพวกนี้แหละที่ทำให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ได้แพร่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางและเกิดผลมากขึ้น

เปาโลวางแผนเดินทาง

²¹หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น เปาโลจึงตัดสินใจที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเพื่อไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาพูดว่า “หลังจากที่ผมไปที่นั่นแล้ว ผมต้องไปกรุงโรมด้วย” ²²เขาจึงส่งทิโมธีและเอรัสทัส ผู้ช่วยทั้งสองคนของเขาไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

19:6 วางมือลงบนพวกเขา เป็นท่าทางที่มักกับการอธิษฐาน เป็นการขอให้พระเจ้าอวยพรแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ

19:6 ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดได้มาก่อนเลย

19:19 เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งในเหรียญสามารถเป็นค่าแรงงานคนงานต่อหนึ่งวัน

19:35 ทินคัคคัสตีร์ อาจเป็นลูกลูกาบาตหรือหินที่ประชาชนคิดว่าเหมือนออรเทมิสจึงนำมาสักการะ

ความยุ่งยากในเมืองเอเฟซัส

²³ในช่วงนั้น ที่เมืองเอเฟซัสได้เกิดความวุ่นวายอย่างรุนแรงขึ้น เนื่องจากคำสอนเรื่องหนทางขององค์เจ้าชีวิต ²⁴มีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เขาเป็นช่างเงิน เขาได้เอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวัดของเทพธิดาอาร์เทมิส ซึ่งทำรายได้ให้กับพวกช่างฝีมือเป็นอันมาก ²⁵เดเมตรีอัส จึงเรียกพวกช่างฝีมือพวกนั้นที่มีอาชีพเดียวกันมาประชุม และพูดว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเรามีรายได้ดีจากงานนี้ ²⁶ท่านก็เห็นและได้ยินแล้วว่า ไอ้เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและเปลี่ยนความคิดของคนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แต่ที่เมืองเอเฟซัสนี้เท่านั้น แต่เกือบจะทั่วแคว้นเอเชีย มันบอกว่าการเจ้าที่สร้างขึ้นจากมือมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ ²⁷คำสอนนี้อันตรายมาก นอกจากจะทำให้อาชีพของพวกเราต้องเสียชื่อเสียงไปแล้วยังทำให้วัดของเทพธิดาอาร์เทมิสหมดความหมายไปด้วย และความยิ่งใหญ่ของนางที่ทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพบูชาก็จะสูญสิ้นไปด้วย”

²⁸เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนี้ ก็โกรธและโห่ร้องว่า “อาร์เทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ²⁹ทั่วทั้งเมืองก็วุ่นวายสับสนกันไปหมด พวกเขาวิ่งกรูกันเข้าไปในโรงละคร พร้อมกับลากชาวมาซิโดเนียสองคน คือกายอัสและอาริสทาร์คัสเพื่อนร่วมทางของเปาโล เข้าไปกับพวกเขาด้วย ³⁰ฝ่ายเปาโลอยากจะทำไปอยู่ต่อหน้าฝูงชน แต่พวกศิษย์ของพระเยซูไม่ยอมให้ไป ³¹เจ้าหน้าที่ปกครองแคว้นบางคน ที่เป็นเพื่อนของเปาโล ได้ฝากคำพูดมาถึงเขา อ้อนวอนไม่ให้เขาเสียดใจเข้าไปในโรงละคร ³²ตอนนี้ผู้คนต่างคนต่างร้องตะโกนกัน จนที่ประชุมวุ่นวายไปหมด แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่ากันว่าเขามาชุมนุมกันทำไม ³³บางคนในฝูงชนได้บอกให้อเล็กซานเดอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตอนนี้เขาได้ถูกชายวิปลักษณ์ออกไปยืนอยู่ข้างหน้า เขาจึงยกมือขึ้นให้ฝูงชนเงียบ และพยายามที่จะพูดแก้ต่างต่อหน้าคนที่มาชุมนุมนั้น

³⁴เมื่อพวกเขารู้ว่าอเล็กซานเดอร์เป็นคนยิว พวกเขา ก็ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “อาร์เทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ร้องอยู่อย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

³⁵ฝ่ายผู้ปกครองเมืองบอกให้ฝูงชนอยู่ในความสงบ และพูดว่า “พี่น้องชาวเอเฟซัส มีใครบ้างในโลกนี้ที่ยังไม่รู้ว่าเป็นผู้ดูแลวัดของอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้รักษาหินศักดิ์สิทธิ์ที่หล่นมาจากท้องฟ้า ³⁶ไม่มีอะไรใหม่ละ เพราะฉะนั้นพวกท่านต้องใจเย็นๆ ไม่ทำอะไรที่โง่เขลา ³⁷พวกท่านได้เอาชายสองคนนี้มาที่นี่ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวัดหรือดูหมิ่นเทพธิดาของพวกเรา ³⁸ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่ทำงานกับเขากล่าวหาใคร ศาลก็เปิดอยู่คณะผู้พิพากษา ก็พร้อมให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเองที่นั่นสิ ³⁹แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นอีก ก็ให้ไปตกลงกันในที่ประชุมปกติเถิด ⁴⁰แค่นี้พวกเราก็กังวลใจแล้วที่จะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจล ขึ้นในวันนี้ เพราะพวกเราไม่มีข้ออ้างอะไรเลย ที่มาชุมนุมกันในครั้งนี้” ⁴¹เมื่อเขาพูดจบ ก็สั่งให้เลิกชุมนุมกัน

เปาโลเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียและกรีซ

20 เมื่อความวุ่นวายสงบลง เปาโลได้เรียกพวกศิษย์ของพระเยซูมาพบกัน หลังจากพูดให้กำลังใจพวกเขาแล้ว เปาโลก็บอกลาและไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ²เปาโลได้ให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซูตามที่ต่างๆ ที่เขาผ่านไปนั้น จนมาถึงแคว้นกรีซ ³เขาพักอยู่ที่นั่น

สามเดือน และเมื่อเขาเตรียมที่จะลงเรือไปซีเรีย เขารู้ว่าผีพอกยิววางแผนจะฆ่าเขา เปาโลจึงตัดสินใจกลับไปที่ทางแคว้นมาซิโดเนียแทน⁴ เขามีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยคือ โสปาเทอร์ลูกชายของปรัสชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา ภายหลังจากเดอริบีและทิโมธี ที่ติดกับโตรฟีมัส ที่มาจากแคว้นเอเชีย*⁵ โดยคนทั้งหมดนี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราที่เมืองทรอยส์⁶ หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ⁷ พวกเราก็ลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปีห้าวันต่อมา พวกเราได้ไปสมทบกับพวกเขาที่เมืองทรอยส์ และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลไปเยี่ยมเมืองทรอยส์เป็นครั้งสุดท้าย

⁷ในวันอาทิตย์* ขณะที่เราประชุมกันเพื่อหักขนมปัง⁸ เปาโลคุยกับพวกเขาจนถึงเที่ยงคืน เพราะเปาโลตั้งใจจะออกจากเมืองในวันรุ่งขึ้น⁹ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น มีตะเกียงอยู่หลายดวง⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัส นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เขาขงนอนมาก จึงหลับไปขณะที่เปาโลยังพูดอยู่ และตกลงมาจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกตัวเขาลุกขึ้นมาพบว่าเขาตายเสียแล้ว¹⁰ เปาโลจึงลงไปและก้มตัวลงไปกอดร่างของยูทีกัสแล้วพูดว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเขายังมีชีวิตอยู่”¹¹ จากนั้นเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบนหักขนมปังและกินอาหารกันและพูดกับพวกนั้นต่อไปจนถึงสามทุ่มแล้วจึงจากไป¹² พวกเขาก็พาชายหนุ่มคนที่ฟื้นจากความตายกลับบ้าน และทุกคนก็รู้สึกปลื้มใจมาก

การเดินทางจากเมืองทรอยส์ไปเมืองมิเลทัส

¹³เปาโลตั้งใจจะเดินทางไปเมืองอัลโลสทางบก จึงจัดการให้พวกเราขึ้นเรือล่วงหน้าไปก่อนแล้วคอยแวะรับเขาขึ้นเรือที่นั่น¹⁴ เมื่อเปาโลพบพวกเราที่เมืองอัลโลส เราปรับเขาขึ้นเรือมุ่งหน้าไปเมืองมิเลทัส¹⁵ ในวันรุ่งขึ้น เราแล่นเรือออกจากมิเลทัส ไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามกับเกาะคีโอส พอวันต่อมาเราก็แล่นเรือมาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาเราได้มาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ เปาโลตัดสินใจว่าจะแล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไปเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่แคว้นเอเชีย เพราะถ้าเป็นไปได้เขาจะรีบไปให้ถึงเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันเพ็นเทคอสต์¹⁷

เปาโลพบกับคณะผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมเอเฟซัส

¹⁷ตอนเปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัส เปาโลได้ฝากข้อความไปให้พวกผู้นำอาวุโสที่หมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเอเฟซัสให้มาเจอกันที่นั่น¹⁸ เมื่อพวกนั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “คุณก็รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณผมใช้ชีวิตอย่างไร นับตั้งแต่วันแรกที่ผมมาถึงแคว้นเอเชียนี้¹⁹ ผมได้รับข้อบังคับชีวิตที่อ่อนน้อมถ่อมตนและน้ำตาไหล ผมได้ผ่านความทุกข์ยากลำบากมากมายจากแผนร้ายต่างๆ ของพวกยิว²⁰ คุณก็รู้ว่าอะไรที่เป็นประโยชน์กับพวกคุณ ผมไม่เคยลังเลที่จะบอกให้รู้เลย ข้ายังสอนให้ทั้งในที่สาธารณะ และที่บ้านอีกด้วย²¹ ผมเตือนหมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนยิว หรือคนกรีกให้กลับตัวกลับใจ กลับมาหาพระเจ้า และให้ไว้วางใจในพระเยซูเจ้าของเรา²² ตอนนั้นผม

20:4 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบันนี้

20:7 วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ แต่ถ้าลูกา นับตามเวลาของกรีก การประชุมนี้ก็ตรงกับคืนวันอาทิตย์

20:7 หักขนมปัง หมายถึง “กินอาหาร” ในที่นี้เป็นไปได้ว่าหมายความรวมถึง “การกินขนมปังและดื่มน้ำองุ่นเพื่อระลึกถึงการตายของพระเยซู” 20:28 ด้วยเลือดของพระองค์ หรือ “เลือดของบุตรชายพระองค์”

21:8 (คนที่ช่วยแจกจ่ายอาหารในเยรูซาเล็ม) ดูกิจการ 6:6

จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่พระวิญญานบริสุทธ์¹สั่ง ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผมที่นั่นบ้าง ²³รู้แต่ว่าพระวิญญานบริสุทธ์ได้เตือนผมในทุกเมืองที่ไปว่า ทั้งคุณ ทั้งความทุกข์ยากลำบาก กำลังรอผมอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²⁴แต่ผมไม่สนใจหรือว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของผม ขอเพียงแต่ให้ผมวิ่งถึงเส้นชัย และทำงานที่พระเยซูเจ้ามอบหมายไว้ให้สำเร็จก็พอแล้ว งานนั้นก็คือการประกาศข่าวดี¹ เรื่องความเมตตาการุณาของพระเจ้า

²⁵ผมรู้ว่าต่อไปนี้จะไม่มีใครเลยในพวกคุณที่ผมได้ตระเวนไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟังนั้น จะได้เห็นหน้าผมอีก ²⁶ดังนั้นผมขอบอกให้รู้ตอนนี้เลยว่า ถ้าหากมีใครในพวกคุณหลงหาย อายามาโทษผมก็แล้วกัน ²⁷เพราะผมได้บอกเรื่องที่พระเจ้าอยากให้คุณรู้อย่างครบถ้วนแล้ว ²⁸ระวังตัวเองกับฝูงชนทั้งหลายที่พระวิญญานบริสุทธ์ได้ตั้งให้คุณเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดู ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ที่พระองค์ได้ซื้อมาด้วยเลือดของพระองค์¹เอง ²⁹ผมรู้ว่าเมื่อผมจากไปจะมีคนอื่นที่เป็นเหมือนฝูงหมาป่าดุร้ายเข้ามาทำร้ายฝูงชนของพระเจ้า ³⁰แม้แต่พวกคุณเองบางคนก็จะพุดบิดเบือนความจริง เพื่อล่อพวกศิษย์ของพระเยซูให้ไปติดตามพวกเขาแทน ³¹ฉะนั้น ระวังตัวไว้ให้ดี จำไว้ว่าตลอดเวลาสามปีมานี้ ผมได้ตักเตือนพวกคุณแต่ละคนด้วยน้ำตามาตลอด ไม่เคยหยุดเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

³²และเดี๋ยวนี้ ผมขอมอบพวกคุณไว้กับพระเจ้า และกับถ้อยคำแห่งความเมตตาการุณาของพระองค์ ที่จะทำให้คุณเข้มแข็งขึ้น และจะทำให้คุณเป็นผู้รับมรดกร่วมกับคนพวกนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้แยกออกมาไว้เป็นของพระองค์ ³³ผมไม่เคยคิดอยากจะได้เงินทอง หรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴พวกคุณก็รู้ว่า ผมได้ทำงานเลี้ยงดูตัวเองและคนที่อยู่กับผม ด้วยมือทั้งสองของผมนี่ ³⁵ที่ผมทำอย่างนี้ ก็เพื่อพวกคุณจะได้เห็นว่าเราจะต้องทำงานหนัก เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่ขัดสนจำคำพูดของพระเยซูเจ้าไว้ให้ดี ที่ว่า ‘การให้เป็นเกียรติมากกว่าการรับ’” ³⁶หลังจากเปาโลพูดเสร็จแล้ว เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับทุกคน และเขาได้อธิษฐาน ³⁷ทุกคนร้องให้สะอึกสะอื้นพากันกอดคอและจูบเปาโล ³⁸พวกเขาเสียใจมาก ที่เปาโลบอกว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเขาก่อนแล้ว จากนั้นก็พากันไปส่งเปาโลที่เรือ

เปาโลไปเมืองเยรูซาเล็ม

21 หลังจากแยกกันแล้ว พวกเราแล่นเรือตรงไปที่เกาะโคส และได้มาถึงเกาะโรดส์ในวันรุ่งขึ้นจากที่นั่นเราแล่นเรือต่อไปถึงเมืองปาทารา ²และได้พบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟีนิเซีย พวกเราจึงขึ้นเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³พวกเรามองเห็นเกาะไซปรัส และแล่นผ่านทางขวาของเกาะไปแคว้นซีเรีย เรือได้ไปจอดที่เมืองไทระเพื่อถ่ายสินค้าขึ้นท่า ⁴พวกเราได้พบพวกศิษย์ของพระเยซูที่นั่นด้วย จึงพักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน พระวิญญานบริสุทธ์ลึกลับใจพวกเขาให้บอกกับเปาโลว่าอย่าไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵เมื่อถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเดินทางต่อแล้วพวกเขาทั้งหมดพร้อมทั้งลูกเมีย ได้ออกมาส่งพวกเราที่นอกเมือง เมื่อมาถึงชายหาดพวกเราได้คุกเข่าลงอธิษฐาน ⁶แล้วรำล่ำกัน จากนั้นพวกเราก็ลงเรือ ส่วนพวกเขากลับบ้านไป

⁷พวกเราแล่นจากเมืองไทระมาจอดที่เมืองทอลเลเมอสิส พวกเราได้ไปเยี่ยมเยียนพี่น้องที่นั่นและพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน ⁸วันต่อมา พวกเราเดินทางต่อจนมาถึงเมืองซีซาริยา และแวะไปที่บ้านของ

บางคนจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในบริเวณวิหาร ก็ปลุกปั่นฝูงชนให้เข้ามารุมจับเปาโล²⁸ พวกเขาร้องตะโกนว่า “เพื่อนๆ อิสราเอล มาช่วยกันหน่อยเร็ว ไอ้หมอนี้โง่งที่เทียวไปสอนใครต่อใครจนทั่วให้ต่อต้านคนของเรา กฎหมายของเราและวิหารของเรา และตอนนี้มันยังพาคคนที่ไม่ใช่ยิวเข้ามาในบริเวณวิหารอีกด้วย ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไม่บริสุทธิ์”²⁹ ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นโตรฟีมีลัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคาดเดาว่าเปาโลคงพาโตรฟีมีลัสเข้ามาในวิหารด้วย

³⁰คนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้นมา เข้าไปจับตัวเปาโลลากออกไปนอกวิหาร แล้วปิดประตูวิหารทันที³¹ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโลนั้น ได้มีคนไปรายงานเรื่องนี้กับผู้พันกองทหารโรมันว่า เยรูซาเล็มทั้งเมืองกำลังวุ่นวายไปหมดแล้ว³²ผู้พันนำทหารและนายร้อยส่วนหนึ่งไปยังที่ที่ฝูงชนกำลังทำร้ายเปาโลอยู่เมื่อฝูงชนเห็นผู้พันและพวกทหารมาจึงหยุดทุบตีเปาโล³³แล้วผู้พันก็เข้าไปหาเปาโลและจับกุม เขาสั่งให้เอาโซ่สองเส้นมาล่ามเขาไว้ จากนั้นผู้พันได้สอบถามฝูงชนว่าเปาโลเป็นใครและได้ทำอะไรลงไป³⁴ฝูงชนต่างส่งเสียงตะโกนบอกอย่างโน้นทีอย่างนี้ทีจนผู้พันกองทหารโรมันไม่สามารถรู้ความจริงได้เพราะวุ่นวายมาก เขาจึงสั่งให้เอาตัวเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร³⁵เมื่อเปาโลเดินทางมาถึงตรงชั้นบันได พวกทหารต้องเข้ามาช่วยหามเขาขึ้นไปเพราะฝูงชนกำลังบ้าคลั่ง³⁶ฝูงชนตามหลังมาร้องตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

³⁷เมื่อเปาโลกำลังจะถูกนำตัวเข้าไปในค่ายทหาร เขาพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ผมขอพูดอะไรกับท่านหน่อยได้ไหมครับ” ผู้พันถามว่า “เจ้าพูดกรีกได้ด้วยหรือ”³⁸ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ไม่ใช่ชาวอียิปต์คนนั้น ที่เมื่อก่อนได้ก่อการกบฏและนำผู้ก่อการร้ายสี่พันคนหนีไปที่ทะเลทรายนะสิ”³⁹เปาโลตอบว่า “ผมเป็นคนยิว มาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย ผมเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนั้น ขอให้ผมพูดกับฝูงชนนั้นหน่อยเถิดครับ”⁴⁰เมื่อผู้พันกองทหารโรมันอนุญาตแล้ว เปาโลยืนขึ้นตรงบันไดและโบกมือให้ทุกคนเงียบ เมื่อทุกคนเงียบแล้ว เปาโลได้พูดกับพวกเขาเป็นภาษาอารเมค*ว่า

เปาโลกล่าวกับประชาชน

22 “ท่านผู้อาวุโสและพี่น้องทั้งหลาย โปรดฟังคำอธิบายของผมสักนิดเถอะ”²เมื่อพวกเขาได้ยินเปาโลพูดเป็นภาษาอารเมค พวกเขาจึงเงียบลงกว่าเดิม จากนั้นเปาโลพูดว่า³“ผมเป็นคนยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองเยรูซาเล็มนี้ ผมเป็นศิษย์ของกามาลิเอล* และเขาได้อบรมสั่งสอนผมให้ทำตามกฎหมายของบรรพบุรุษของพวกเราอย่างเคร่งครัด ผมเป็นคนທີ່เคร่งต่อพระเจ้ามาก เหมือนกับพวกท่านในตอนี้”⁴ผมเคยข่มเหงคนที่เดินตามทางของพระเยซูจนถึงตาย และจับพวกเขาทั้งชายและหญิงไปขังคุก⁵ทั้งหัวหน้านักบวชสูงสุด† และผู้นำอาวุโสทั้งหมดเป็นพยานให้กับผมได้ พวกเขาได้ออกจดหมายแนะนำตัวผมให้กับพี่น้องชาวยิวในเมืองตามัสกัส ผมจะได้ไปที่นั่นเพื่อจับคนพวกนั้น ที่เดินตามทางของพระเยซูแล้วส่งกลับมาเข้าคุกที่เมืองเยรูซาเล็ม

21:40 อารเมค หรือ ฮีบรู แต่โดยมากที่อ้างถึงในที่นี้เป็นภาษาอารเมค ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษา

ฮีบรู เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสตศตวรรษที่ 1

22:3 กามาลิเอล เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมากของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวเคร่งศาสนา

ทำไมเปาโลถึงมาติดตามพระเยซู

⁶เมื่อผมเดินทางใกล้จะถึงเมืองตามัสกัส ก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ประมาณเที่ยง จู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวผม ⁷ผมก็ล้มลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม” ⁸ผมถามไปว่า “โอ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซูชวานาชาเรีอ คนที่เจ้าข่มเหง” ⁹คนทั้งหลายที่อยู่กับผมก็เห็นแสงสว่างนั้นด้วย แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงที่พูดกับผมนั้น ¹⁰ผมถามว่า “แล้วผมจะต้องทำอะไร องค์เจ้าชีวิต” องค์เจ้าชีวิตก็บอกว่า “ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองตามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกเองว่าเจ้าจะต้องทำอะไรบ้าง” ¹¹เพราะความจ้าของแสงนั้นทำให้ผมมองอะไรไม่เห็นเลย เพื่อนร่วมทางของผมจึงต้องมาจูงผมเข้าไปในเมืองตามัสกัส

¹²มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย[†] เป็นคนที่ทำตามกฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด และเป็นคนที่ มีชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวในเมืองนั้น ¹³เขามาหาผม และยืนอยู่ข้างๆ พูดว่า “พี่เขาโล ขอให้เห็นอีกครั้งเถิด” แล้วผมก็มองเห็นเขาทันที ¹⁴เขาพูดว่า “พระเจ้าของบรรพบุรุษเรา ได้เลือกพี่ให้รู้ถึงความ ต้องการของพระองค์ และให้พี่เห็นพระเยซูผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า และให้พี่ได้ยินเสียงของพระองค์ ด้วย” ¹⁵เพื่อที่จะได้บอกให้กับทุกคนรู้ถึงสิ่งที่พี่ได้เห็นและได้ยินมาเกี่ยวกับพระองค์ ¹⁶ตอนนี้พี่ยังมัวคอยอะไรอยู่อีก ลุกขึ้นและเข้าพิธีจุ่มน้ำ[‡] เพื่อล้างบาปของพี่ให้หมดไป คืออ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิต”

¹⁷เมื่อผมกลับไปเมืองเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในวิหาร[†] ผมก็เคลิ้มไม่รู้สึกรู้สึไป ¹⁸แล้วผมก็เห็นพระเยซูพูดกับผมว่า “รีบออกไปจากเมืองเยรูซาเล็มเร็ว เพราะคนที่นี่จะไม่เชื่อในเรื่องของเราที่เจ้าจะบอกพวกเขา” ¹⁹แล้วผมก็พูดว่า “องค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้รู้ว่าผมเคยเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งแล้วแห่งเล่า เพื่อจับคนพวกนั้นที่เชื่อถือพระองค์ไปขังคุกและเขียนตี” ²⁰เมื่อสเทเฟน คนที่เป็นพยานของพระองค์ถูกฆ่า ผมก็ยืนอยู่ตรงนั้นและเห็นดีเกี่ยวกับการทำอย่างนั้น ผมเป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนพวกนั้นที่ฆ่าสเทเฟน ²¹แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า “ไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปไกลๆ ไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”

²²ฝูงชนฟังเปาโลพูดมาตลอด แต่พอได้ยินเปาโลพูดอย่างนี้ ก็พากันร้องตะโกนขึ้นมาว่า “กำจัดมันไปจากโลกนี้ มันสมควรตาย” ²³พวกเขาร้องตะโกนไป เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป[‡] และขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ* ²⁴ผู้พันกองทหารโรมันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร เขาสั่งให้ได้อาสาไปติดตามเปาโลด้วยการเขียนตี เพื่อจะได้รู้ว่า ทำไมผู้คนถึงได้ร้องตะโกนต่อต้านเขาอย่างนั้น ²⁵แต่พอพวกเขาทราบกำลังซึ่งเปาโลเพื่อจะเขียนตี เปาโลจึงพูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า “ถูกกฎหมายแล้วหรือที่จะเขียนตีพลเมืองโรมันโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าทำผิดอะไร”

²⁶เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้น เขาจึงเดินไปพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ท่านครับ รัฐหรือเปล่านั้นท่านกำลังจะทำอะไรลงไปชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมันนะครับ” ²⁷ผู้พันกองทหารโรมัน เดินเข้าไปถามเปาโลว่า “บอกหน่อยสิ ว่าแกเป็นพลเมืองโรมันหรือ” เปาโลตอบว่า “ใช่” ²⁸ผู้พันจึงตอบว่า “เราต้องเสียเงินก้อนใหญ่ทีเดียวถึงจะได้เป็นพลเมืองโรมัน” เปาโลพูดว่า “แต่ผมเป็นตั้งแต่เกิดแล้ว”

22:12 อานาเนีย ในหนังสือกิจการ มีชาย 3 คน ที่ใช้ชื่อนี้เหมือนกัน ดูในกิจการ 5:1 และ 23:2 สำหรับอีกสองคน

22:23 เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป เป็นการแสดงความโกรธของพวกเขา

22:23 ขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ เป็นการแสดงความโกรธอีกวิธีหนึ่ง

²⁹คนพวกนั้นที่กำลังจะไต่สวนเปาโล ก็ผงะถอยไปทันทีรวมทั้งผู้พันกองทหารโรมันก็เกิดความกลัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าคนที่เขาสั่งให้ล่ามโซ่นั้นเป็นพลเมืองโรมัน

เปาโลพูดกับสภาแซนฮีดริน

³⁰วันต่อมา ผู้พันกองทหารโรมัน ก็ได้ปล่อยตัวเปาโล แต่เพราะเขาอยากจะรู้ว่าทำไมเปาโลถึงถูกชาวยิวกล่าวหาเขาจึงสั่งให้พวกผู้นำนักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดมาประชุมกัน และเขาพาเปาโลออกมายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา

23 เปาโลจึงมองไปที่พวกสมาชิกสภา แล้วพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ใช้ชีวิตต่อหน้าพระเจ้า โดยมีจิตใจที่บริสุทธิ์ทุกเรื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้” ²อานาเนีย* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] สั่งให้คนที่ยืนอยู่ใกล้กับเปาโลตบปากเปาโล ³แล้วเปาโลก็พูดกับอานาเนียว่า “พระเจ้าจะตบท่านเหมือนกัน ท่านเป็นเหมือนกำแพงที่ทาสีขาว ท่านนั่งอยู่ตรงนั้นตัดสินผมตามกฎหมายของโมเสส แต่ท่านกลับทำผิดกฎเสียเอง ด้วยการสั่งตบผมอย่างนั้นหรือ”

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เปาโลพูดว่า “แกกล้าดูถูกหัวหน้านักบวชสูงสุดของพระเจ้าเชียวรี” ⁵เปาโลพูดว่า “พี่น้องครับ ผมรู้ว่าชายคนนี้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด เพราะพระคัมภีร์[‡] เขียนไว้ว่า ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’”^{*} ⁶พอเปาโลรู้ว่าที่ประชุมสภานี้ มีทั้งพวกสะดูสี[†] และพวกฟาริสี[†] เขาก็ประกาศก้องในที่ประชุมสภาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมเป็นฟาริสี และเป็นลูกหลานของฟาริสีด้วย ที่ผมถูกลอบสวนนี้ก็เพราะผมเชื่อว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาอีก”

⁷เมื่อเปาโลพูดอย่างนี้ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เริ่มเถียงกัน ที่ประชุมจึงแบ่งออกเป็นสองพวก ⁸(พวกสะดูสี ไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ หรือการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ส่วนพวกฟาริสีนั้นเชื่อหมดทุกอย่าง) ⁹เกิดความโกลาหลวุ่นวาย และได้มีครูสอนกฎหมายปฏิบัติบางคนที่เป็นฟาริสีได้ยืนขึ้นเถียงคือเป็นเห็นว่า “พวกเราไม่เห็นว่าคุณคนนี้ทำผิดอะไรเลย ไม่น่าอ้าวจะเป็นวิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริงๆ ก็ได้”

¹⁰การโต้เถียงดูเดือดร้อนแรงมากขึ้น จนผู้พันกองทหารโรมันกลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกออกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงไปดึงตัวเปาโลให้ห่างออกมาจากพวกนั้น แล้วพากลับไปที่ค่ายทหาร

¹¹ในคืนต่อมา องค์เจ้าชีวิตได้มายืนอยู่ข้างๆ เปาโลและพูดว่า “กล้าหาญไว้ เจ้าบอกเรื่องของเราที่เมืองเยรูซาเล็มยังไง เจ้าก็ต้องทำอย่างนั้นที่กรุงโรมเหมือนกัน”

ยิวบางคนวางแผนที่จะฆ่าเปาโล

¹²วันรุ่งขึ้น พวกยิวได้มาวางแผนกัน โดยสาบานกันว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรเลย จนกว่าจะฆ่าเปาโลเสียก่อน ¹³มีมากกว่าสี่สิบคนที่สมรู้ร่วมคิดกันวางแผนนี้ ¹⁴แล้วพวกเขา ก็ไปบอกกับพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโลว่า “พวกเราได้สาบานกันว่าจะไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสียก่อน” ¹⁵ตอนนี้ ขอให้พวกท่านและสมาชิกสภาไปร้องเรียนต่อผู้พันกองทหารโรมันให้นำ

23:2 อานาเนีย เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ในปี ค.ศ.47-59 (พ.ศ.590-602)

23:5 ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’ อ้างจาก หนังสืออพยพ 22:28

เปาโลมาให้กับพวกท่าน โดยแกล้งทำเป็นว่า พวกท่านอยากจะสืบสวนเรื่องของมันให้แน่ชัดยิ่งขึ้น แล้วพวกเราจะฆ่ามันก่อนที่จะมาถึงที่นี่”

¹⁶แต่ลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องแผนการนี้ เขาจึงเข้าไปในค่ายทหารและเล่าเรื่องนี้ให้เปาโลฟัง ¹⁷เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาบอกว่า “พาเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พัน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ผู้พันทราบ” ¹⁸นายร้อยจึงนำเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พันและรายงานว่า “นักโทษเปาโลเรียกผมให้พาเด็กหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ท่านทราบ” ¹⁹ผู้พันจึงจูงเด็กหนุ่มไปยังที่สวนตัวแล้วถามว่า “เจ้ามีอะไรจะบอกเราหรือ”

²⁰เด็กหนุ่มตอบว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอให้ท่านนำเปาโลไปที่สภาในวันพรุ่งนี้โดยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาอยากจะได้สวนเปาโลให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น ²¹อย่ายอมทำตามนั้นนะครับ เพราะมีพวกเขามากกว่าสี่สิบคนกำลังคอยข่มขู่ทำร้ายเปาโลอยู่ พวกเขาสบายกันว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล และตอนนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว เพียงแต่รอให้ท่านตกลงเท่านั้น” ²²แล้วผู้พันก็ให้เด็กหนุ่มกลับไป พร้อมกับสั่งกำชับว่า “อย่าไปบอกให้ใครรู้นะว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้กับเรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปที่เมืองซีซารียา

²³จากนั้นผู้พันได้เรียกนายร้อยของเขาสองคนมาสั่งว่า “ให้ไปเตรียมทหารสองร้อยนายกับทหารม้าเจ็ดสิบนาย และพลหอกเดินเท้าอีกสองร้อยนายให้พร้อมสำหรับเดินทางไปเมืองซีซารียา ในตอนสามทุ่มคืนนี้” ²⁴เตรียมม้าให้เปาโลขี่ด้วย และคุ้มกันเขาให้ไปถึงเจ้าเมืองเฟลิกส์อย่างปลอดภัย” ²⁵แล้วผู้พันได้เขียนจดหมายมีข้อความว่า

²⁶ถึง ฯพณฯ ท่านผู้ว่าเฟลิกส์*

จากคลาวดิอุส ลีเซียส

²⁷ชายคนนี้ถูกชาวยิวจับกุมมา เกือบจะถูกพวกนั้นฆ่าด้วย แต่พอผมรู้ว่าเขาเป็นพลเมืองโรมัน ก็รีบนำทหารออกไปช่วยเขา ²⁸เนื่องจากผมอยากจะรู้ว่าพวกยิวกล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร จึงได้นำตัวเขาไปที่สภาของพวกยิว ²⁹และผมพบว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อโต้แย้งทางด้านกฎปฏิบัติของพวกเรา ไม่เห็นว่าจะมีอะไรร้ายแรงถึงกับต้องตายหรือติดคุกเลย ³⁰พอผมรู้ว่ามีพวกยิวบางคนวางแผนจะฆ่าเขา ผมจึงรีบส่งเขามาให้ท่านทันที แล้วผมก็สั่งให้พวกนั้นที่กล่าวหาเขามาฟ้องร้องเขากับท่าน

³¹พวกทหารได้ทำตามที่ท่านสั่งโดยในคืนนั้นเองพวกทหารพาเปาโลออกเดินทางไปที่เมืองอันทิปาตริส ³²ในวันต่อมา พวกทหารเดินเท้าให้ทหารม้าพาเปาโลเดินทางต่อ ส่วนพวกเขากลับค่ายไป ³³เมื่อพวกทหารมาถึงเมืองซีซารียา ก็ได้นำจดหมายไปให้เจ้าเมือง พร้อมกับมอบตัวเปาโลให้กับเขา ³⁴เจ้าเมืองอ่านจดหมาย และได้ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซีลีเชีย ³⁵เจ้าเมืองจึงพูดว่า “เมื่อผู้กล่าวหาเจ้ามาถึง เราจะฟังคำให้การของเจ้า” และเขาสั่งให้ควบคุมตัวเปาโล ไว้ในวังที่เฮโรด*สร้างขึ้น

23:26 เฟลิกส์ เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.52-58 หรือ 59 (พ.ศ.595-601 หรือ 602)

23:35 เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหาราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40 ปีก่อนพระเยซูเกิด ถึง 4 ปีหลังจากพระเยซูเกิด

ชาวยิวกล่าวหาเปาโล

24 ทั่ววันต่อมา อานาเนียหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ พวกผู้นำอาวุโสบางคน และทนายแก้ต่างชื่อเทอร์ทูลลัส ได้เดินทางลงมาถึงเมืองซีซารียาและฟ้องร้องเปาโลต่อหน้าเจ้าเมือง² เมื่อเปาโลถูกเรียกเข้ามา เทอร์ทูลลัสก็ได้กล่าวหาเปาโลต่อหน้าท่านผู้ว่าเฟลิกส์ว่า “ขอพณฯ ท่านเฟลิกส์ พวกเราได้อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้การดูแลของท่านมาเป็นเวลาช้านาน และประเทศชาติของเราก็ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เพราะท่านมองการณ์ไกล³ พวกเรารู้สึกยินดีและขอบพระคุณยิ่งนัก สำหรับสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ทำให้กับเราในทุกๆ 4 เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเวลาของท่านมากนัก ผมขอความกรุณาท่านช่วยฟังพวกเราเล่าอย่างย่อๆ⁵ เนื่องจากพวกเราพบว่า ชายคนนี้เป็นพวกชอบก่อความวุ่นวาย ปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลในหมู่คนยิวไปทั่วโลก และเขาก็เป็นหัวหน้าลัทธินาซารีธ^{6-8*} เขายังพยายามทำให้วิหาร[†] เกิดความต่างพร้อย พวกเราเลยจับเขา ลองไต่สวนเขาดูเถอะแล้วท่านจะรู้จากปากของเขาเองว่า ทุกสิ่งที่เรากล่าวหาเขา นั้นเป็นความจริง”⁹ คนยิวอื่นๆ ก็รีบเข้ามาผสมโรงยืนยันว่าที่เทอร์ทูลลัสพูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าเฟลิกส์

¹⁰ เมื่อเจ้าเมืองให้สัญญาณเปาโลพูด เขาตอบว่า “ผมรู้ว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาเหนือชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ผมจึงตั้งใจที่จะได้แก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าท่าน¹¹ ท่านสามารถสอบถามได้เลยว่า ผมมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อกราบไหว้พระเจ้ายังไม่ถึงสิบสองวันเลย¹² พวกเขาก็ไม่ได้พบว่า ผมโต้เถียงกับใครในวิหาร หรือปลุกปั่นยุยงใครในที่ประชุมของชาวยิว[†] หรือที่ไหนๆ ในเมือง¹³ พวกเขาก็ไม่มีทางพิสูจน์ ให้ท่านเห็นถึงสิ่งที่พวกเขากล่าวหาว่าผมทำ¹⁴ ผมยอมรับต่อท่านว่า ผมได้กราบไหว้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราด้วยการติดตามทางของพระเยซูที่พวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีตนั้น ผมเชื่อกฎของโมเสสและทุกอย่างที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนขึ้น¹⁵ และผมก็มีความหวังอย่างเดียวกับที่พวกเขา มีในพระเจ้า คือความหวังที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนทั้งคนดีและคนชั่วฟื้นขึ้นจากความตาย¹⁶ ผมจึงพยายามทำดีที่สุด เพื่อจะได้มีจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ทุกคน

¹⁷ หลังจากที่ผมจากเมืองเยรูซาเล็มไปหลายปี ผมได้กลับมาเพื่อเอาเงินมาช่วยเหลือคนของผมที่ยากจน และมาถวายเครื่องบูชากับพระเจ้า¹⁸ แต่ในระหว่างที่ผมทำสิ่งเหล่านี้ในวิหาร พวกเขาพบผมและผมก็เพิ่งทำพิธีชำระล้าง* เสรีจ ไม่มีฝูงชนหรือความวุ่นวายอะไรเลย¹⁹ มีคนยิวบางคน ที่มาจากแคว้นเอเชียอยู่ที่นั่น ถ้าพวกเขามีปัญหาอะไรกับผม พวกเขาก็น่าจะมาฟ้องร้องผมต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว²⁰ หรือไม่ท่านก็ให้คนพวกนี้ที่มายุ่งที่นี้แล้ว บอกว่าผมทำผิดอะไรบ้างตอนที่ยืนอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภาแซนฮีดริน²¹ นอกจากเรื่องนี้เรื่องเดียวคือเรื่องที่ผมได้ร้องตะโกนตอนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘ผมถูกสอบสวนวันนี้ เพราะผมเชื่อเรื่องการตายแล้วฟื้น’”

24:6-8 สำเนากรีกบางฉบับ เขียนเพิ่มเติมในข้อ 6-8 ไว้ว่า “พวกเราต้องการพิพากษาเขาด้วยกฎหมายของพวกเรา แต่ผู้พันลิเซียสมาถึงและใช้กำลังมหาศาลเอาตัวเขาไปจากพวกเรา และผู้พันลิเซียส่งคนที่กล่าวหาเปาโลให้มาหาท่าน
24:18 พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซาไรท์

²²แล้วเฟลิกัส ซึ่งได้รับทราบเรื่องวิถีทางของพระเยซูเป็นอย่างดี ก็ได้เลื่อนการพิจารณาคดีออกไป โดยพูดว่า “รอให้ผู้พันลีเซียสมมาถึงก่อน เราถึงจะตัดสินคดีของเจ้า” ²³เขาสั่งนายร้อยให้เฝ้าดูແປປາໂລໄວ້ แต่ปล่อยให้เปาโลมีอิสระพอสมควร และให้เพื่อนๆ จัดหาสิ่งทีจำเป็นมาให้ได้

เปาโลพบกับเฟลิกัสและภรรยา

²⁴หลายวันต่อมา เฟลิกัสมากับทรูลิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกเปาโลไปพบและฟังเปาโลพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ²⁵แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการทำตามใจพระเจ้า การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง เฟลิกัสก็เกิดความกลัวขึ้นมา จึงตัดบทว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไปได้แล้ว ไว้เรามีเวลาแล้วจะเรียกมาใหม่” ²⁶ในขณะที่เดียวกัน เฟลิกัสก็หวังว่าเปาโลจะจ่ายเงินตัดสินบนเขา จึงเรียกเปาโลมาพูดคุยด้วยบ่อยๆ ²⁷สองปีผ่านไป ปอริลัธ เฟลัทัส²⁸ ก็มารับตำแหน่งผู้ว่าแทนเฟลิกัส แต่เนื่องจากเฟลิกัสอยากจะเอาใจคนยิว จึงยังคงปล่อยให้เปาโลติดอยู่ในคุก

เปาโลขอพบซีซาร์

25 สามวันหลังจากเฟลัทัสได้เป็นเจ้าเมือง เขาได้เดินทางจากเมืองซีซารียา ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ²พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำชาวยิวยื่นข้อกล่าวหาหาเปาโลต่อเฟลัทัส และอ้อนวอนเฟลัทัส ³ให้ช่วยส่งเปาโลมาให้กับพวกเขาที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย (พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าเปาโลในระหว่างทาง) ⁴เฟลัทัสตอบว่า “เปาโลถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซารียา และอีกไม่กี่วันเราก็จะเดินทางไปที่เมืองนั้นแล้ว ⁵ให้ผู้นำของท่านบางคนเดินทางลงไปกับเรานี้ แล้วไปฟ้องร้องเขาที่นั่นถ้าเขาทำอะไรผิด”

⁶หลังจากที่ได้พักอยู่กับพวกเขาได้แปดหรือสิบวัน เฟลัทัสก็เดินทางลงไปที่ซีซารียา วันรุ่งขึ้นเขานั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ⁷ทันทีที่เปาโลมาถึง พวกคนยิวที่เดินทางมาจากเยรูซาเล็มก็มายืนล้อมเขาไว้และกล่าวหาว่าเปาโลทำผิดร้ายแรงหลายอย่าง ทั้งๆ ที่พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้สักอย่าง ⁸เปาโลต่อสู้คดีด้วยตัวเองว่า “ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อกฎปฏิบัติของชาวยิว ต่ออาหาร หรือต่อซีซาร์เลย” ⁹แต่เพราะเฟลัทัสอยากจะเอาใจชาวยิว เขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าเต็มใจจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อชำระคดีนี้ต่อหน้าเราที่นั่นไหม”

¹⁰เปาโลตอบว่า “ตอนนี้ ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ ซึ่งควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ท่านก็รู้แล้วว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว ¹¹ถ้าผมทำผิดจริงหรือทำอะไรที่สมควรตาย ผมก็ยอมตายไม่ขัดขืนหรอก แต่ถ้าข้อกล่าวหาที่พวกนี้เอามาฟ้องร้องผมไม่เป็นความจริง ใครก็ไม่มิลิทธิที่จะส่งผมไปให้กับพวกนี้ทั้งนั้น ผมขอให้ซีซาร์สอบสวนเอง”

¹²หลังจากที่เฟลัทัสได้หารือกับที่ปรึกษาของเขาแล้ว ก็ตอบว่า “เนื่องจากเจ้าได้ขอให้ซีซาร์สอบสวน เจ้าก็จะต้องไปหาซีซาร์”

เฟสทัสถามเฮโรดอากริปาเกี่ยวกับเปาโล

¹³หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปา*และเบอร์นิส*มาถึงเมืองซีซาร์ริยา เพื่อมาเยี่ยมคารวะเฟสทัส ¹⁴หลังจากที่ทั้งสองอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสได้เล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งที่เป็นนักโทษที่เฟลิกัสได้ทิ้งไว้ในคุก ¹⁵ตอนที่เรายอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวโรสชาวยิว เอาคดีของชายคนนี้นำยื่นฟ้องกับเรา และขอให้เราตัดสินลงโทษให้ด้วย ¹⁶เราบอกกับพวกเขาว่า ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ส่งมอบตัวใคร จนกว่าคนฟ้องกับคนที่ถูกฟ้องมาอยู่พร้อมหน้ากันเพื่อให้คนที่ถูกฟ้องได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาเสียก่อน ¹⁷เมื่อพวกเขาตามเรามาที่นี่ เราก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นเราขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้นำตัวชายคนนั้นเข้ามา ¹⁸เมื่อพวกที่ฟ้องร้องเขายืนขึ้นกล่าวหาเขา เราก็เห็นว่าข้อกล่าวหาไม่ใช่เป็นเรื่องอะไรที่ร้ายแรงอย่างที่เราคิด ¹⁹แต่กลับเป็นการโต้เถียงกันทางด้านศาสนาของพวกเขาเอง และเกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว ถึงแม้เปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่ ²⁰เราไม่รู้ว่าจะสอบสวนเรื่องพวกนี้อย่างไรดีเราจึงถามเปาโลว่า เขาเต็มใจจะไปเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีนี้ที่นั่นหรือไม่ ²¹แต่เขาได้ร้องขอให้ซีซาร์เป็นผู้ตัดสินเขา เราจึงได้สั่งให้คุมขังเขาไว้ก่อนจนกว่าเราจะส่งตัวเขาไปให้ซีซาร์” ²²จากนั้นอากริปา ก็พูดกับเฟสทัสว่า “เราเองก็อยากจะฟังจากปากของชายคนนี้เหมือนกัน” เฟสทัสบอกว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังจากเขา”

²³ในวันรุ่งขึ้น อากริปาและเบอร์นิส เดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่อลังการและเข้าไปในห้องตัดสินคดีพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชากรมทหารและผู้นำคนสำคัญของเมือง เฟสทัสสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ²⁴จากนั้นเฟสทัสก็พูดว่า “กษัตริย์อากริปาและทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่ ท่านเห็นชายคนนี้ไหม เขาเป็นคนที่กลุ่มคนยิวทั้งหมดตั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นี่ ได้อ้อนวอนเราและได้ร้องตะโกนว่าเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ²⁵แต่เราไม่เห็นว่าเขาจะทำผิดอะไรถึงขั้นต้องตาย และเมื่อเขาได้ขอให้จักรพรรดิสอบสวนเอง เราจึงตัดสินใจส่งเขาไป ²⁶แต่เราไม่รู้ว่าจะเขียนบอกจักรพรรดิเกี่ยวกับชายคนนี้อย่างไร เราจึงพาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าท่านกษัตริย์อากริปาเพื่อที่ว่าหลังจากการสอบสวนครั้งนี้ผ่านไปแล้ว เราอาจจะมီးอะไรที่จะเขียนได้บ้าง ²⁷ไม่อย่างนั้นแล้ว มันไม่เห็นจะเข้าท่าเลยที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหา”

เปาโลอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปา

26 กษัตริย์อากริปา*พูดกับเปาโลว่า “ตอนนี้ เจ้าพูดแก้ต่างให้กับตัวเองได้แล้ว” เปาโลจึงยกมือของเขาขึ้น*และเริ่มแก้ข้อกล่าวหาว่า ²“กษัตริย์ อากริปา ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ ที่ได้มาแก้ต่างให้กับตัวเองต่อหน้าท่านในวันนี้ ต่อข้อกล่าวหาทั้งหมดของชาวยิว³ โดยเฉพาะท่านรู้จักประเพณี และปัญหาข้อโต้แย้งต่างๆ ของชาวยิวเป็นอย่างดี ขอให้ท่านช่วยอดทนฟังข้าพเจ้าหน่อย

25:13 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช ปกครองแคว้นอาบิสิิน แคว้นกาลิลี แคว้นอิทุเรียแคว้นทราคินิส ในปี ค.ศ.53-100 (พ.ศ.596-643)

25:13 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปาองค์ที่ 2 เป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปาองค์ที่ 1

26:1 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช

26:1 ยกมือของเขาขึ้น เป็นสัญญาณที่ำขึ้นเพื่อบอกให้คนตั้งใจฟัง

4 ชาวยิวทุกคนรู้จักข้าพเจ้ามาตั้งแต่เด็กแล้ว เริ่มจากโตมาท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้า ในเมืองเยรูซาเล็ม 5 พวกเขารู้จักข้าพเจ้าดี และถ้าพวกเขาอยากทำ พวกเขาสามารถยืนยันกับท่านได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี[†] เป็นพวกที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่คนยิว 6 และที่ข้าพเจ้ายืนถูกสอบสวนอยู่ที่นี่ ก็เพราะความหวังที่ข้าพเจ้ามีในคำสั่งญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา 7 เป็นคำสั่งญาที่พวกเราสืบทอดตระกูลหวังที่จะได้รับ จึงได้รับใช้พระเจ้าอย่างขยันขันแข็งทั้งวันทั้งคืน ข้าแต่กษัตริย์ ก็เพราะความหวังอันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องถูกชาวยิวกล่าวหา 8 ทำไมพวกท่านถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา

9 ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนกันว่า จะต้องทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อต่อต้านเยซูชวานาชาเรีย 10 ข้าพเจ้าก็ได้ทำอย่างนั้นในเยรูซาเล็ม และเพราะข้าพเจ้าได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ข้าพเจ้าจึงจับพวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าไปขังคุก เมื่อพวกเขาถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็เห็นตื้นซอบด้วย 11 ข้าพเจ้าเข้าไปจับพวกเขาตามทีประชุม[†] ต่างๆ ออกมาลงโทษบ่อยๆ และบังคับให้พวกเขาพูดสาปแช่ง^{*}พระเยซู ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกนี้มาก ถึงกับเดินทางไปข่มเหงพวกนี้ถึงต่างแดน

เปาโลเล่าเรื่องที่ได้เห็นพระเยซู

12 ครั้งหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส โดยได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช 13 ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางอยู่นั้น ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแสงจากท้องฟ้า สว่างจ้ากว่าแสงอาทิตย์เสียอีก แสงนั้นส่องมารอบตัวข้าพเจ้าและคนที่มาด้วยกัน 14 พวกเราทั้งหมดล้มลงกับพื้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าเองเป็นภาษาอารเมค[†] ว่า ‘เฮโล เฮโล เจ้าข่มเหงเราทำไม เวลาที่เจ้าต่อสู้กับเรา ตัวเจ้านั้นแหละที่เจ็บ’ 15 ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านเป็นใคร” แล้วพระองค์ก็พูดว่า ‘เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหงนั้น’ 16 แต่ลุกขึ้นยืนเถอะ เรามาให้เจ้าเห็นก็เพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ เพื่อไปบอกคนอื่นถึงเรื่องที่เจ้าได้เห็นเรา และบอกเรื่องที่เราจะแสดงให้เห็นเจ้าดู 17 เราจะช่วยเหลือเจ้าให้รอดพ้นจากคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวที่เรากำลังจะส่งเจ้าไปหา 18 เพื่อเปิดตาของพวกเรา ให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่าง และพ้นจากอำนาจของซาตานสู่พระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยต่อบาป และเข้ามีส่วนในคนเหล่านั้นที่เราได้ทำให้บริสุทธิ์แล้ว โดยความไว้วางใจที่พวกเขามีต่อเรา”

เปาโลพูดถึงงานของเขา

19 “ข้าแต่ กษัตริย์อากริบปา เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เชื่อฟังนิมิต^{*} ที่มาจากสวรรค์นั้น 20 ข้าพเจ้าเริ่มสอนผู้คนในเมืองดามัสกัสก่อน จากนั้นก็สั่งสอนผู้คนในเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย โดยบอกให้พวกเขากลับตัวกลับใจ หันมาหาพระเจ้าและทำการงานต่างๆ ที่เหมาะกับคนที่กลับตัวกลับใจแล้ว 21 นี่เป็นเหตุที่พวกยิว ได้เข้ามาจับกุมตัวข้าพเจ้า ในขณะที่อยู่ในวิหาร[†] และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย 22 แต่พระเจ้าก็ได้ช่วยข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถมายืนเป็นพยานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ในที่นี้ได้ ข้าพเจ้า

26:11 สาปแช่ง มีความหมายโดยนัย หมายถึง “สบประมาท” หรือ “ดูถูก”

26:14 อารเมค เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1

26:14 ต่อสู้กับเรา ในภาษาเดิม ใช้คำว่า ทะปะบฏัก

26:19 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

ไม่ได้พูดอะไรเลย นอกจากสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และโมเสสได้บอกไว้แล้วว่า จะเกิดขึ้น²³ นั่นคือ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์จะเป็นผู้นำแสงสว่างมาสู่คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว”

เปาโลพยายามชักจูงอากริปปา

²⁴ขณะที่เปาโลกำลังพูดแตกต่างในเรื่องต่างๆอยู่นั้น เฟสทัสก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมาว่า “เปาโล แก่เลยสติไปแล้ว แก่เรียนมากเกินไปจนเป็นบ้าไปแล้ว”²⁵ เปาโลตอบว่า “ท่านเฟสทัส ผมไม่ได้เป็นบ้า สิ่งที่ผมพูดมานี้เป็นความจริงและมีเหตุผล²⁶ กษัตริย์อากริปปารู้เรื่องพวกนี้ดี และผมก็สามารถพูดได้อย่างเปิดเผยกับพระองค์ ผมแน่ใจว่าไม่มีเรื่องไหนเล็ดลอดสายตาของท่านไปได้ เพราะเรื่องนั้นไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ ล่อๆ²⁷ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนหรือเปล่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อแน่”²⁸ จากนั้น กษัตริย์อากริปปาก็พูดกับเปาโลว่า “เจ้าคิดว่าสามารถชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนในเวลาอันสั้นอย่างนี้หรือ”

²⁹เปาโลตอบว่า “ไม่ว่าจะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ท่านและทุกคนที่ได้ฟังข้าพเจ้าในวันนี้ เป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ไซตรอนนี่เท่านั้น”

³⁰จากนั้นกษัตริย์อากริปปาก็ลุกขึ้น รวมทั้งเจ้าเมืองเบอร์นิส* และคนอื่นๆ ทั้งหมดที่นั่งอยู่กับพวกเขาด้วย³¹ หลังจากที่พวกเขาออกไปจากห้องแล้วก็คุยกันว่า “ชายคนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรตาย หรือสมควรถูกขังคุกเลย”³² กษัตริย์อากริปปาพูดกับเฟสทัสว่า “อันที่จริง ถ้าชายคนนี้ได้ขอให้ซีซาร์* เป็นผู้สอบสวน ก็ปล่อยตัวไปได้แล้ว”

เปาโลเล่นเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเดินทางไปประเทศอิตาลี พวกเขาก็นายร้อยยูเลียสในกองทหารของจักรพรรดิ ควบคุมตัวเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ ไป² พวกเขาได้ไปลงเรือที่เมืองอัครามิทียม เรือนั้นกำลังจะแล่นไปตามท่าต่างๆ ที่อยู่ตามแนวชายฝั่งของแคว้นเอเชีย* แล้วพวกเขาก็ออกทะเลไป อาริส ทารคัสไปกับพวกเขาด้วย เขาเป็นชาวเมืองเธสะโลนิกาในแคว้นมาซิโดเนีย³ พอวันรุ่งขึ้น พวกเราก็มายังเมืองไซดอน ยูเลียสติดกับเปาโลมาก เขายอมให้เปาโลไปเยี่ยมเพื่อนฝูงได้ เพื่อว่าเพื่อนๆ จะได้ช่วยเหลือเปาโลตามความจำเป็น⁴ จากไซดอน พวกเราเล่นเรือออกสู่ทะเล กระแสลมด้านเรามาก เราจึงแล่นโดยใช้เกาะไซปรัสเป็นที่กำบังลมให้กับเรา⁵ พวกเราเล่นเรือข้ามทะเลที่เป็นน่านน้ำของแคว้นซีลีเชียและแคว้นบิมีเลียจนมาถึงเมืองมิรา ในแคว้นลิเชีย⁶ ที่นี้นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียและกำลังจะไปประเทศอิตาลี เขาเลยให้พวกเราลงเรือลำนี้⁷ เรือของพวกเราแล่นไปได้ช้ามากเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดก็มาถึงเมืองคินีตส์อย่างทุลักทุเล เราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้เพราะกระแสลมแรงมาก จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางแล่นไปแอบลมอยู่หลังเกาะครีต ที่อยู่ตรงข้ามกับแหลมลัลโมเน⁸ เรือแล่นเลียบชายฝั่งเกาะครีตไปด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาถึงที่หนึ่งชื่อว่า ท่างามดี ใกล้เมืองลาเซีย

26:23 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระคริสต์

26:30 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปปาเป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปปาที่ 1

26:32 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:2 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

⁹พวกเราเสียเวลาไปมาก และตอนนี้ก็ไม่ปลอดภัยแล้วที่จะเล่นเรือ เพราะวันอดอาหาร*ของยิวก็ผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า ¹⁰“ท่านทั้งหลาย ผมเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะประสบกับความหายนะ และจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แต่เฉพาะสินค้าและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของเราด้วย” ¹¹แต่แทนที่นายร้อยจะฟังคำเตือนของเปาโล เขากลับไปเชือกกับตันและเจ้าของเรือ ¹²เพราะท่าเรือนี้ ไม่เหมาะที่จะจอดเรือในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตกลงที่จะเล่นเรือออกจากที่นั่น ถ้าเป็นไปได้พวกเขาอยากจะไปให้ถึงเมืองฟินีส์จะได้จอดเรืออยู่ที่นั่นในช่วงฤดูหนาว ฟินีส์เป็นเมืองท่าบนเกาะครีต เป็นท่าเรือที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

พายุในทะเล

¹³เมื่อมีลมพัดมาจากทิศใต้เบาๆ พวกเขาคิดว่า “นี่แหละเป็นลมที่เราอยากได้” พวกเขาจึงถอนสมอเรือขึ้น แล้วเล่นไปตามชายฝั่งเกาะครีต ¹⁴แต่ไม่ช้าก็มีลมพายุคล้ายเฮอริเคน ที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ พัดมาจากเกาะ ¹⁵เรือติดอยู่ท่ามกลางพายุ และไม่สามารถต้านกระแสลมได้ พวกเขาจึงปล่อยให้เรือแล่นไปตามลม ¹⁶ในที่สุดเรือก็แล่นไปอยู่หลังเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ คาวดา ที่ช่วยกำบังลมให้เรา พวกเขาได้ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาผูกไว้กับเรือด้วยความทุลักทุเลยิ่งนัก ¹⁷หลังจากที่ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกลวดใต้ท้องเรือใหญ่แล้วมัดเรือใหญ่ให้แน่นขึ้น เพราะกลัวว่ามันอาจจะแล่นไปเกยตื้นบนสันดอนทรายของอ่าวเสอร์ทิส พวกเขาจึงทิ้งลูกทุ่น*ลงทะเล ปล่อยให้เรือลอยไปตามกระแสลม ¹⁸หลังจากถูกพายุโหมกระหน่ำอย่างแรง วันต่อมา พวกเขาเริ่มโยนสินค้าลงทะเลไป ¹⁹ถึงวันที่สาม พวกเขาทิ้งอุปกรณ์ต่างๆ ในเรือลงทะเลด้วยมือตนเอง ²⁰พวกเราไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาหลายวันแล้วพายุยังคงโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ในที่สุดพวกเราทั้งหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด

²¹ไม่มีใครยอมกินอะไรมาหลายวันแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าพวกเขาพูดว่า “พวกคุณน่าจะฟังคำแนะนำของผมว่าอย่าเล่นเรือออกจากเกาะครีต จะได้ไม่ต้องมาพบกับความเสียหายและสูญเสียชีวิตอย่างนี้ ²²แต่ตอนนี้ผมอยากให้คุณทำใจดีๆ กันไว้ จะไม่มีใครตายหรอกมีแต่เรือลำนี้เท่านั้นที่จะพังไป ²³เพราะเมื่อคืนนี้มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผม และผู้ที่ผมรับใช้อยู่ได้มายืนอยู่ข้างๆ ผม ²⁴แล้วบอกว่า “ไม่ต้องกลัวเปาโล เจ้าจะต้องได้ยืนอยู่ต่อหน้าซีซาร์*แน่ และพระเจ้าจะช่วยชีวิตทุกคนบนเรือก็เพราะเจ้า” ²⁵เพราะฉะนั้นให้พวกคุณทำใจดีๆ ไว้เพราะผมไว้ใจพระเจ้าว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นอย่างที่ทูตสวรรค์ได้บอกผมไว้อย่างแน่นอน ²⁶แต่พวกเราจะต้องวิ่งไปเกยตื้นที่เกาะไหนสักแห่ง”

²⁷มาถึงคืนที่สิบสี่ เรือของพวกเราลอยคออยู่ในทะเลเอาเดรีย*ประมาณเที่ยงคืนพวกลูกเรือรู้สึกว่ามีแผ่นดินบางแห่งอยู่ใกล้ๆ ²⁸พวกเขาหยั่งระดับน้ำดู และวัดความลึกได้สามสิบเจ็ดเมตร

27:9 วันอดอาหาร วันของการได้รับชำระล้างจากบาป วันสำคัญทางศาสนาของชาวยิวที่เกิดขึ้นในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ซึ่งในช่วงเวลานี้ของปีพายุร้ายในทะเลจะเริ่มก่อตัว

27:17 ลูกทุ่น เป็นแผ่นไม้ที่มีสิ่งปล้ำมัดอยู่ข้างบน และของหนักถ่วงอยู่ข้างล่าง ลากติดอยู่ที่ท้ายเรือเพื่อช่วยพยุงเรือไม่ให้หันหน้าคว่ำและช่วยทำให้เรือแล่นช้าลง

27:24 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:27 ทะเลเอเดรีย ทะเลที่อยู่ระหว่างประเทศกรีซและประเทศอิตาลี รวมถึงตอนกลางของทะเล

เวลาผ่านไปสักพักพวกเขาที่ยังระดับน้ำอีก คราวนี้วัดความลึกได้ยี่สิบเจ็ดเมตร ²⁹พวกเขาแล้วว่าเรือจะไปเกยตื้นบนฝั่งที่มีหินจึงโยนสมอสี่ตัวลงจากด้านหลังของเรือ และอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ ³⁰พวกเขาถูกเรือพยายามหนีออกจากเรือ พวกเขาจึงหย่อนเรือชูชีพลงในทะเล แล่งๆทำเป็นว่าจะไปโยนสมอเรือจากทางหัวเรือ ³¹แต่เปาโล บอกกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่บนเรือ พวกท่านทั้งหมดก็จะไม่รอด” ³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือชูชีพไว้ แล้วปล่อยให้มันลอยไป

³³พอใกล้จะสว่างแล้ว เปาโลก็ชักชวนให้พวกเขากินอาหาร เปาโลบอกว่า “นี่ก็สิบสี่วันแล้วที่พวกคุณได้เฝ้าคอยด้วยใจระทึก โดยไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴กินอะไรบ้างเถอะ เพื่อจะได้อยู่ต่อไปไม่ต้องห่วงหอรอก จะไม่มีผมสักเส้นหลุดไปจากหัวของคุณแม้แต่นิดเดียว” ³⁵เมื่อเปาโลพูดเสร็จเขาก็เอาชนะมั้งมากล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งหมดแล้วก็หักกิน ³⁶ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นมาและหยิบอาหารมากินกัน ³⁷บนเรือมีทั้งหมดสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ³⁸หลังจากที่กินอาหารกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาได้โยนข้าวสารทั้งหมดทิ้ง เพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรือแตก

³⁹พอสว่างแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินที่เห็นนั้นเป็นที่ไหน แต่พวกเขาสังเกตเห็นอ่าวที่มีชายหาดแห่งหนึ่งพวกเขาจึงตัดสินใจว่าถ้าเป็นไปได้จะนำเรือแล่นไปเกยตื้นบนหาดแห่งนั้น ⁴⁰พวกเขาจึงตัดสมอเรือทิ้งลงทะเล แล้วแก้เชือกที่มัดทางเสื่อออก จากนั้นดึงใบหัวเรือขึ้นให้รับลมและมุ่งหน้าเข้าหาชายหาด ⁴¹แต่พวกเขากลับชนสันดอนทรายและเกยตื้น หัวเรือติดแน่นไม่ขยับเขยื้อน ส่วนท้ายเรือก็ถูกคลื่นซัดจนเรือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

⁴²พวกทหารจึงวางแผนที่จะฆ่านักโทษเพราะกลัวว่าจะมีใครว่ายน้ำหนีไป ⁴³แต่นายร้อยอยากจะช่วยชีวิตเปาโล จึงสั่งห้ามมิให้พวกเขาทำตามแผนนั้น เขาสั่งคนที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดลงน้ำแล้วว่ายน้ำขึ้นฝั่งไปก่อน ⁴⁴ส่วนคนที่เหลือก็ให้เกาะไม้กระดานหรือซากเรือที่แตก ในที่สุดทุกคนก็เข้าถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากที่ทุกคนมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราถึงรู้ว่าเกาะแห่งนี้ชื่อว่ามอลตา ²คนพื้นเมืองที่นี่ใจดีกับพวกเราเหลือเกิน เนื่องจากฝนเพิ่งตกและอากาศหนาว พวกเขาได้ก่อไฟต้อนรับพวกเราทุกคน ³เปาโลได้เก็บกิ่งไม้กองหนึ่งมาสูมไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาเพราะถูกความร้อน มันกัดติดอยู่กับมือของเปาโล ⁴เมื่อพวกคนพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล พวกเขาก็พูดกันว่า “คนผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆ ถึงแม้เขาจะรอดตายจากทะเล แต่เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม*ไม่ยอมให้เขารอดตายไปได้” ⁵แต่เปาโลสะบัดงูตกลงไปในกองไฟ โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตรายแม้แต่นิดเดียว ⁶พวกเขาคาดว่าเปาโลคงจะต้องบวมขึ้น หรือไม่มีกล้ามเนื้อขาดใจตายทันที แต่หลังจากที่ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับเปาโล พวกเขา ก็เปลี่ยนใจและพูดว่า เปาโลเป็นเทพเจ้า

28:4 เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม ผู้คนคิดว่ามีเจ้าแม่ชื่อว่าความยุติธรรมมีหน้าที่ลงโทษคนไม่ดี

7 ไกลๆ แลวนั้น มีทุ่งหญ้าของหัวหน้าแกะที่ชื่อว่า ปูบลิสัส เขาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน และเลี้ยงดูปูเลื่อพวกเราเป็นอย่างดีถึงสามวัน 8 พ่อของปูบลิสัสนอนป่วยเป็นไข้ และเป็นโรคบิด* อยู่บนเตียง เปาโลจึงเดินเข้าไปหา หลังจากที่เปาโลอธิษฐานแล้วก็ได้วางมือบนตัวเขา รักษาเขา จนหาย 9 เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น คนป่วยคนอื่นๆ ที่อยู่บนแกะนี้ ต่างก็พากันมาให้เปาโลรักษาจนหาย หมดทุกคน 10 คนบนแกะนับถือพวกเรามาก เมื่อถึงเวลาที่จะแล่นเรือต่อไป พวกเขาได้จัดแจงหา ลิงของต่างๆ ที่เราจำเป็นสำหรับการเดินทางมาให้

เปาโลเดินทางไปที่กรุงโรม

11 สามเดือนหลังจากเรือแตกพวกเราได้ลงเรือที่มาแฉะพักอยู่ที่เกาะนี้ในช่วงฤดูหนาว เป็นเรือ ที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรีย โดยมีรูปพระแพด* แกะสลักอยู่ที่หัวเรือ 12 พวกเรามาถึงเมืองไซราคิวส์ และพักอยู่ที่นั่นสามวัน 13 จากที่นี่ พวกเราแล่นเรือต่อไปที่เมืองเรอูมูม ในวันรุ่งขึ้นก็มีลมพัดมาจาก ทางทิศใต้ วันที่สองพวกเราถึงเมืองโปทีโอสิ 14 เราพบพี่น้องบางคนที่นี่ และพวกเขาชวนให้ พวกเราพักอยู่ด้วยเป็นเวลาเจ็ดวัน ต่อจากนั้นพวกเราก็เดินทางไปโรม 15 เมื่อพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้รับข่าวของพวกเรา พวกเขาอุตสาห์เดินทางออกมาพบพวกเราถึงตลาดอัปปีอัส* และโรงแรม สามหลัง* เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา ก็ขอบคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้นมาก

เปาโลอยู่ในกรุงโรม

16 เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวต่างหาก โดยมีทหารคนหนึ่ง คอยเฝ้าเขาไว้ 17 หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลได้เรียกประชุมผู้นำของชาวยิว เมื่อทุกคนมาพร้อม กันแล้ว เปาโลจึงพูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ถูกจับที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วถูกส่งไปให้กับ พวกโรมันเหมือนกับนักโทษ ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ต่อต้านคนของพวกเรา หรือต่อต้านประเพณีของ บรรพบุรุษของพวกเราเลย 18 เมื่อพวกโรมันได้สวนผมแล้ว ก็จะปล่อยตัวผมไป เพราะผมไม่ได้ทำ อะไรผิดถึงกับต้องตาย 19 แต่ชาวยิวไม่ยอม ผมจึงจำเป็นต้องขอให้ซีซาร์* สอบสวน ไม่ใช่เพราะ ผมมีเรื่องจะฟ้องร้องคนร่วมชาติของผมเอง 20 นี่เป็นเหตุที่ผมขอพบเพื่อพูดคุยกับพวกคุณ ความจริง แล้วที่ผมต้องถูกล่ามโซ่อยู่นี้ ก็เพราะเห็นแก่ความหวังของชาวอิสราเอล*”

21 พวกผู้นำชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า “พวกเรายังไม่ได้รับจดหมายอะไรเกี่ยวกับท่าน ที่มาจาก แคว้นยูเดียเลย และยังไม่มีพี่น้องคนไหนที่เดินทางมาจากที่นั่น เพื่อรายงานหรือให้ร้ายเกี่ยวกับ ตัวท่าน 22 แต่พวกเราอยากจะได้ยินสิ่งที่ท่านคิด เพราะพวกเรารู้ว่าทุกหนแห่งต่อต้านลัทธินี้”

23 พวกเขาจึงนัดวันพบกับเปาโลอีก เมื่อถึงวันนัดพบ ก็มีคนมากกว่าเดิมมาหาเปาโลในที่พัก ของเขา เปาโลได้อธิบายและเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า พยายามชักจูงพวกนั้นให้เชื่อใน พระเยซู โดยอ้างจากกฎของโมเสสและจากสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ เปาโลได้ทำอย่าง

28:8 โรคบิด โรคที่มีอาการคล้ายกับโรคท้องร่วง

28:11 พระแพด รูปปั้นของคาสเตอร์และโพลลิกซ์ พระสององค์ของกรีก

28:15 ตลาดอัปปีอัส เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 69 กิโลเมตร

28:15 โรงแรมสามหลัง เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 48 กิโลเมตร

28:19 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

28:20 อิสราเอล ประชาชาติยิว

นี้ตั้งแต่เช้าจนเย็น ²⁴บางคนเชื่อในสิ่งที่เขาพูด บางคนก็ไม่เชื่อ ²⁵เกิดการขัดแย้งกันเองในหมู่พวกเขา บางคนเริ่มเดินหนีไปหลังจากที่เปาโลพูดว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พูดไว้ถูกต้องเลย เมื่อพูดกับบรรพบุรุษของพวกท่านผ่านทางอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

²⁶ให้ไปหาคนพวกนี้ และพูดกับเขาว่า

ท่านจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

ท่านจะมองแล้วมองอีก แต่จะไม่เห็นจริงๆ

²⁷เพราะจิตใจของคนพวกนี้ ตื้อดื้อ

หูของเขาไม่เต็มใจที่จะฟัง และพวกเขาก็ปิดตาของตนเอง

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะได้เห็นกับตา และได้ยินกับหู

และเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา และหันกลับมาหาเรา

เพื่อให้เรารักษาพวกเขา’ (อิสยาห์ 6:9-10)

²⁸ดังนั้น พวกท่านควรรู้ไว้ว่า เรื่องความรอดจากพระเจ้านี้ได้ส่งไปให้คนที่ไม่ใช่ยิวแล้ว และพวกเขาจะฟัง” ^{29*}

³⁰เปาโลได้อยู่ในท้องที่ที่เขาได้เข้าไปเป็นเวลาถึงสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา ³¹เขาประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และสั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเปิดเผย โดยไม่มีใครขัดขวาง

28:29 สำเนากรีกฉบับล่าสุด พูดว่า ‘หลังจากเปาโลกล่าวสิ่งนี้แล้ว ชาวอิิวทั้งหลายก็จากไป พวกเขาต่างโต้เถียงกันเองอย่างหนัก

ต่อจากนี้ไปเป็นหมวดของจดหมาย มีจดหมายทั้งหมดยี่สิบสองฉบับ มีถึงสิบสามฉบับเขียนโดยเปาโล ส่วนที่เหลือก็เขียนโดยศิษย์เอกคนอื่นๆ

ประวัติโดยย่อของเปาโล

เปาโลเดิมชื่อว่าเซาโล เขาเป็นชาวยิวที่มีการศึกษาดี เขามาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย (ปัจจุบันอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศตุรกี) เขาเรียนอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และต่อมาได้เป็นผู้นำในกลุ่มฟาริสี สมัยแรกๆ ที่คริสเตียนเพิ่งเกิดขึ้นนั้น เปาโลได้ข่มเหงคริสเตียนอย่างรุนแรง อยู่มาวันหนึ่งพระเยซูได้มาพบกับเขาในนิมิต ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป เขาได้ท่องเที่ยวไปทั่วเพื่อประกาศข่าวดีของพระเยซู ในช่วงเวลานี้เองที่เขาได้เขียนจดหมายหลายฉบับถึงหมู่ประชุมต่างๆ และถึงหลายคนเป็นส่วนตัว

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>